Guust 8

Flaters bij de vleet

DUPUIS

Guust

8

FLATERS BIJ DE VLEET

door Franquin

DUPUIS

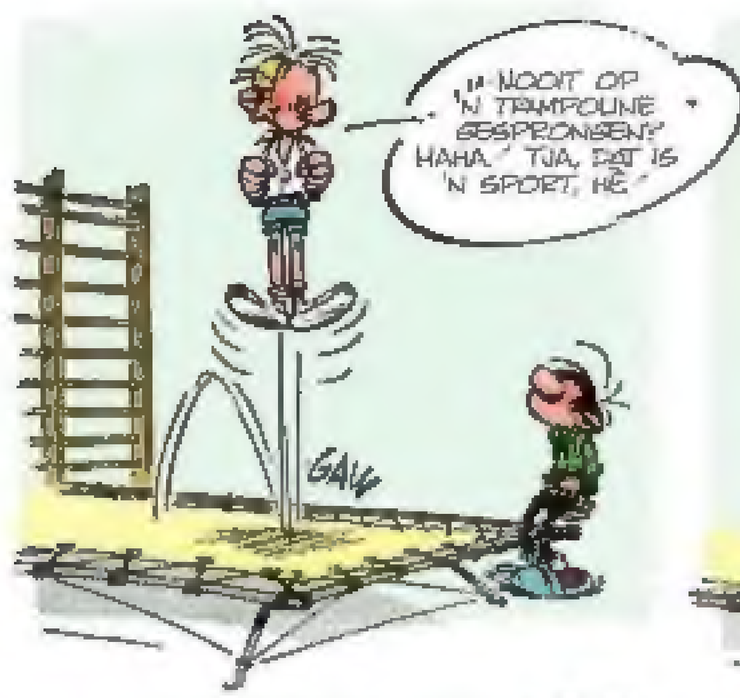

!

?

Franquin

N-NOOIT OP 'N TRAMPOLINE GESPRONGEN? HAHA! TJA, DAT IS 'N SPORT, HÈ!
GAW

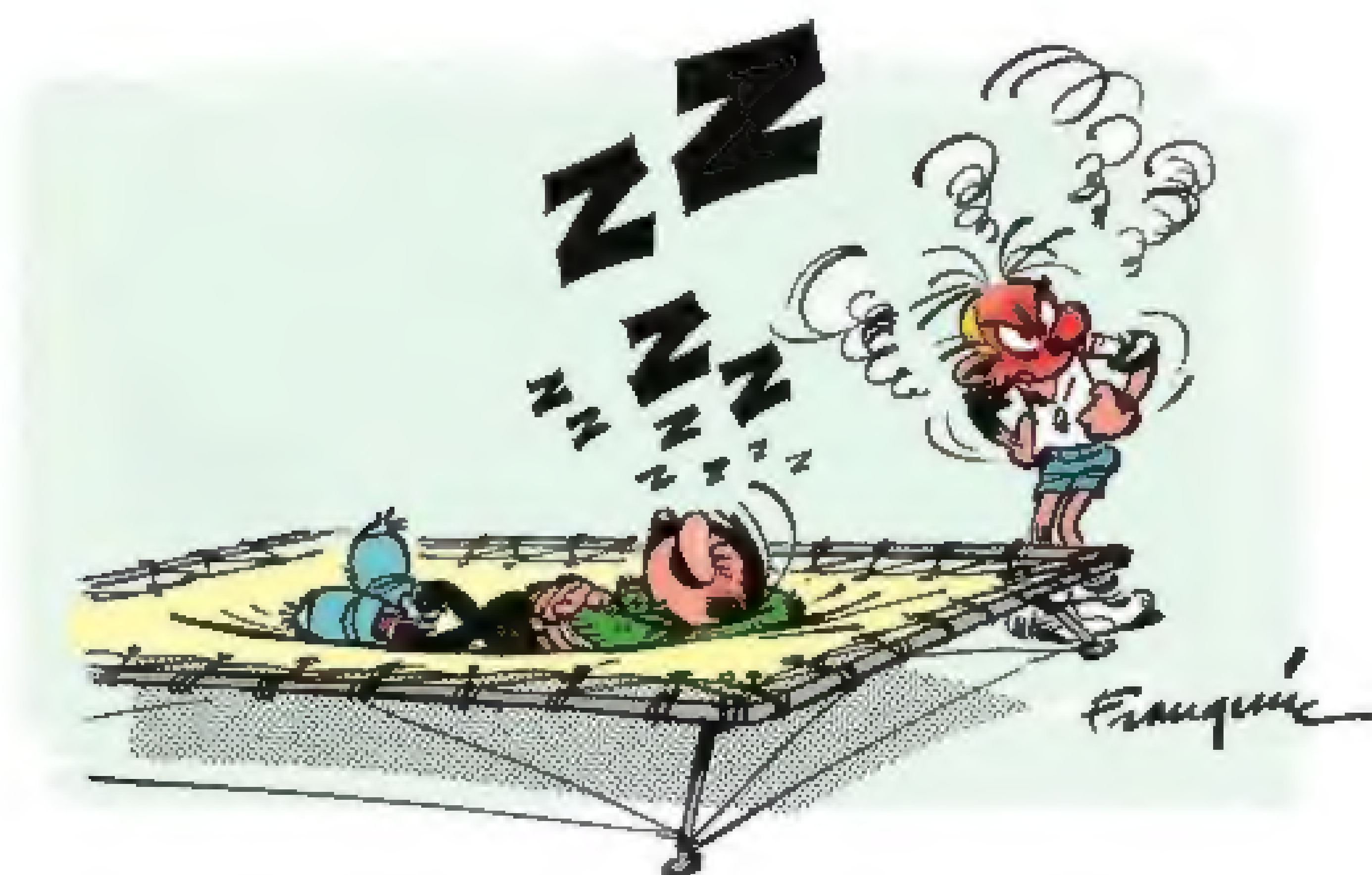

ZOU JE WEL GOEDDOEN, HOOR! ZEKER WETEN!
GAW

EVEN VOLHOUDEN! DIT IS WAT JIJ NODIG HEBT! HOP! HOP!

HUP! HOGER! IK WIL ACTIE ZIEN!

KOM, KOM! WAT MEER ENERGIE!

?

Z Z Z Z Z Z Z Z Z Z Z
Franquin

GRMBL... WE KUNNEN NIET MEER MET DE WAGEN KOMEN WERKEN. OF JE STAAT IN 'N BLAUWE ZONE, OF ER WORDT GEWERKT EN DAN IS PARKEREN VERBODEN.
HIHIHIHI!

HEE... NIET DAAR! NEE!

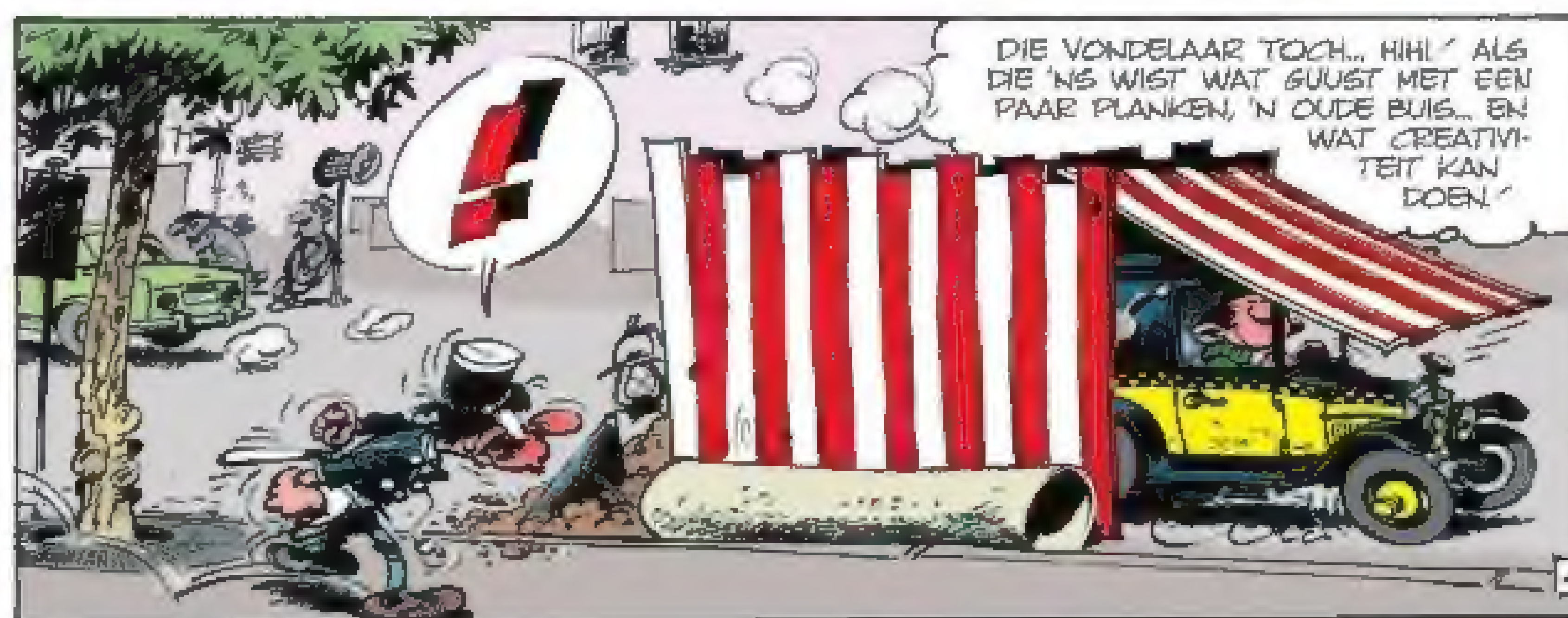
U ZIET TOCH DAT PARKEREN HIER VERBODEN IS!
MWA... KAN ME GEEN BAL SCHELEN!
PARKEREN VERBODEN

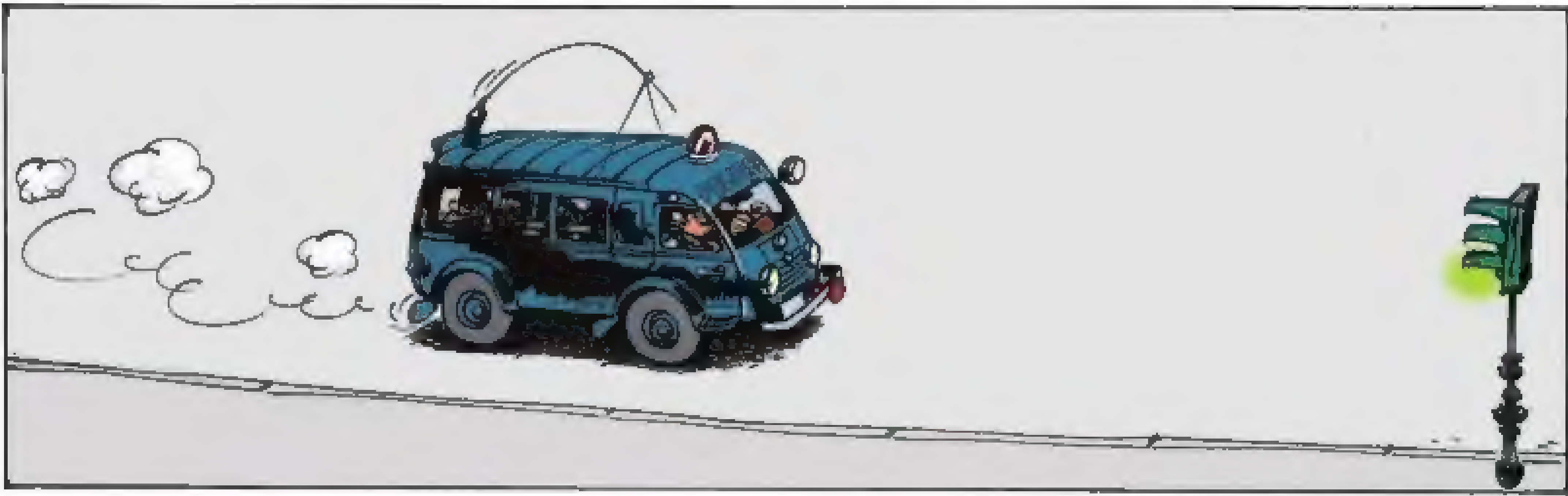
ZO, 'T KAN MENEER DUS GEEN BAL SCHELEN? IEDEREEN HELPT 'N HANDJE OM DE BUURT WAT MINDER DRUK TE MAKEN, MAAR MENEER KAN 'T GEEN BAL SCHELEN...
450 A

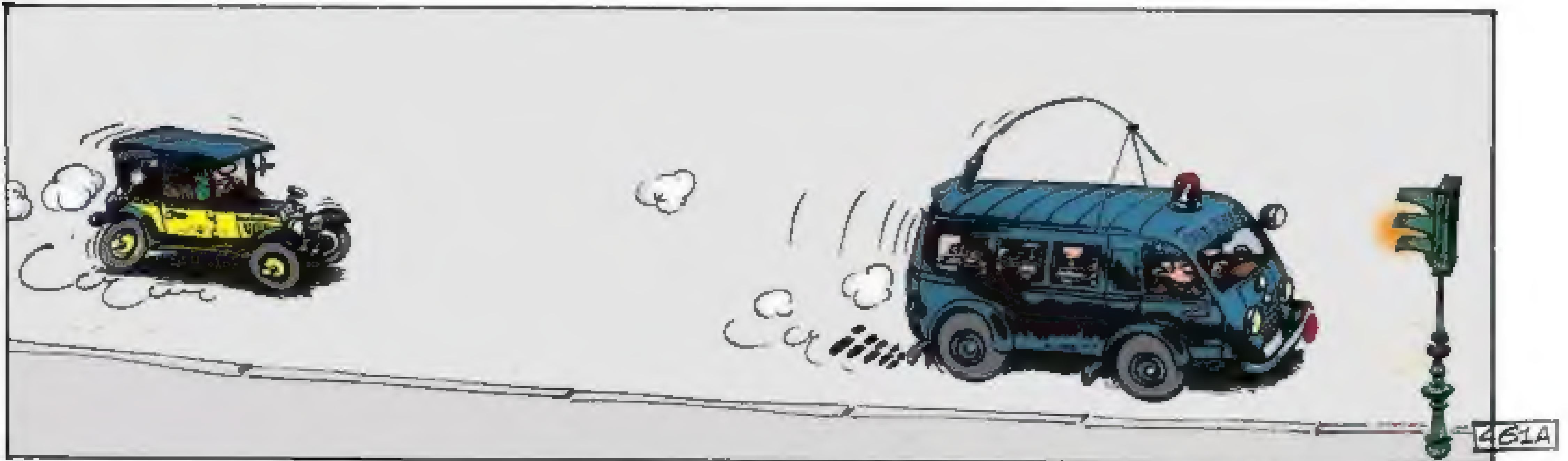
IS TOCH WAAR... NEEM DIE AFSLUITING HIER. DIE STAAT ER AL EEN WEEK, MAAR GEEN ARBEIDER TE ZIEN!...
ECHT WAAR?
BOUWTERREIN

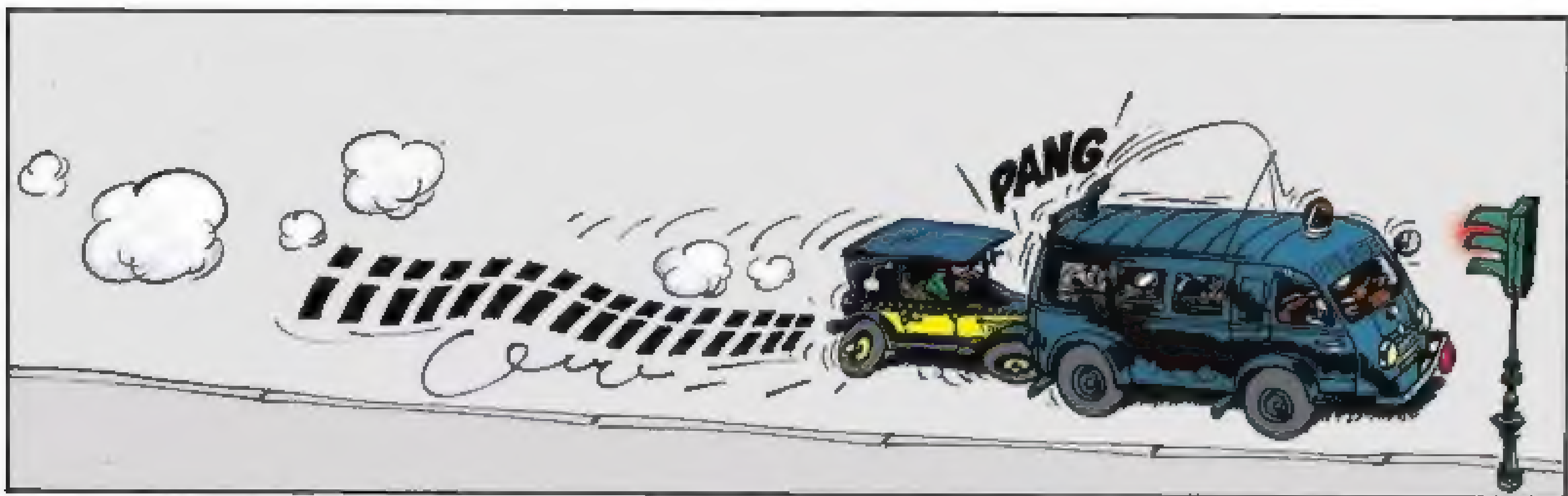
DIE FLATER HEEFT HET NU BEGREPEN...'M AL 'N HELE WEEK NIET...

...MEER HOEVEN TE BEKEUREN!

!
DIE VONDELAAR TOCH... HIHI! ALS DIE 'NS WIST WAT GUUST MET EEN PAAR PLANKEN, 'N OUDE BUIS... EN WAT CREATIVITEIT KAN DOEN!
460 B

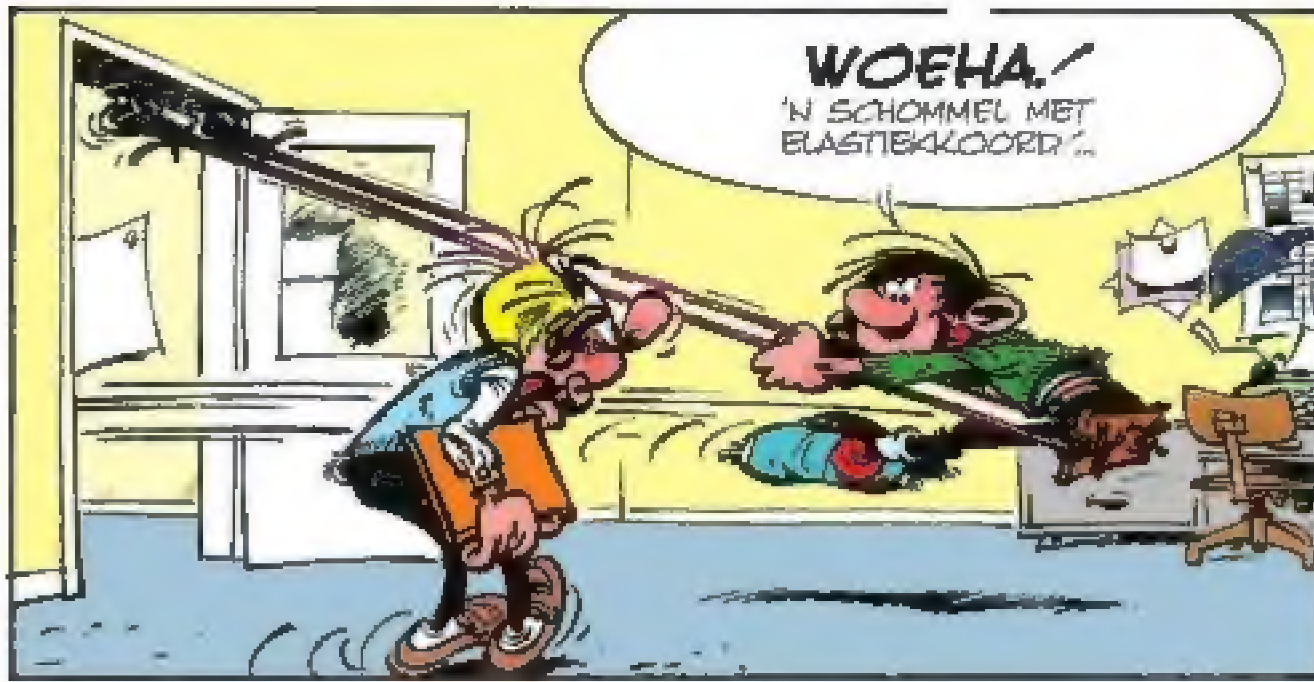

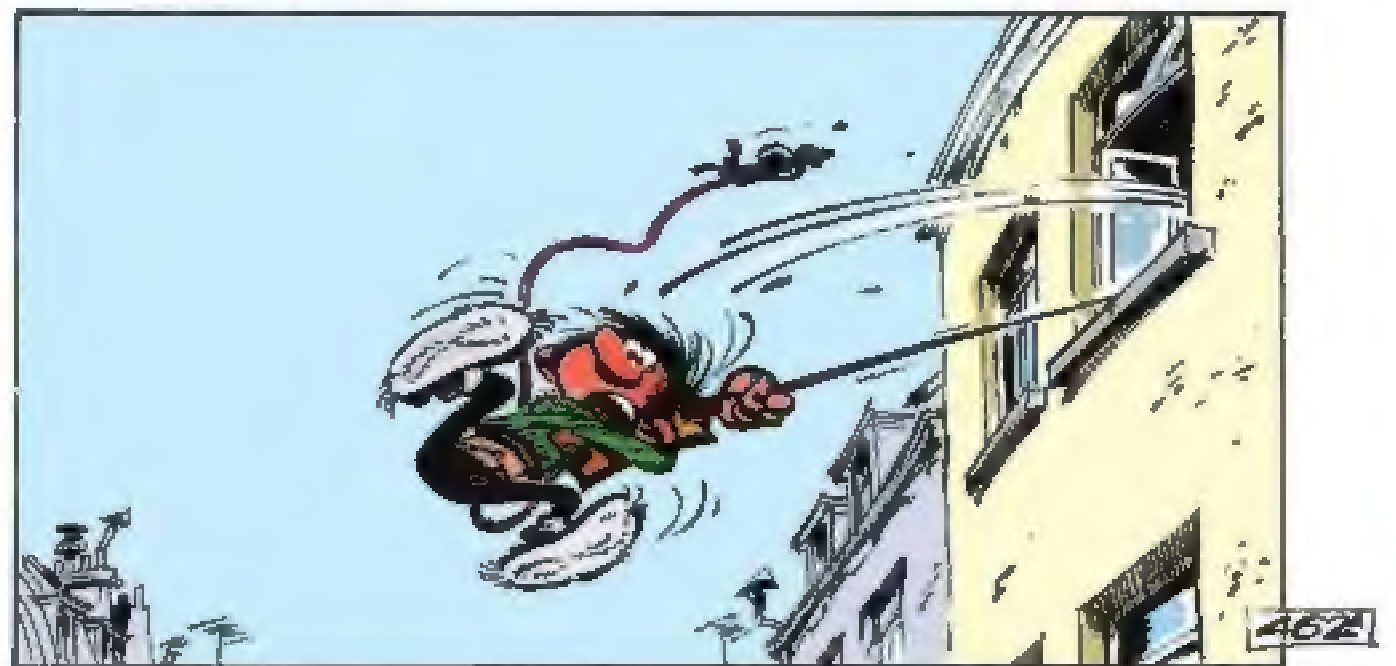

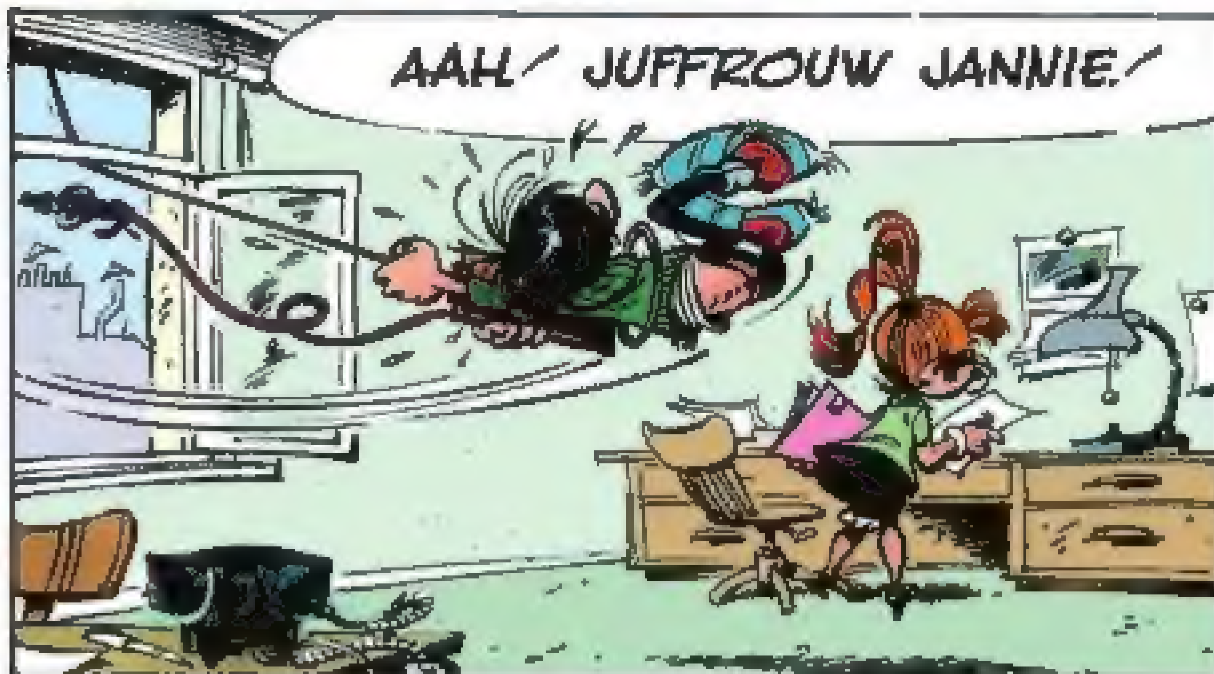
PEYO VERTELDE ME OOIT DAT SEMPÉ DEZE GAG AL 'NS EERDER HAD GETEKEND. IK HEB ONDERTUSSEN AL ZEKER TWINTIG KEER ALLE ALBUMS VAN DIE HUMORIST VAN VOREN NAAR ACHTEREN EN OMGEKEERD UITGEVLOOID, MAAR NOOIT WAT GEVONDEN. DE LEZER DIE ME KAN VERTELLEN WAAR DEZE GAG EERDER IS VERSCHENEN, KRIJGT EEN STRIPALBUM CADEAU.

WOEHA! 'N SCHOMMEL MET ELASTIEKKOORD!...

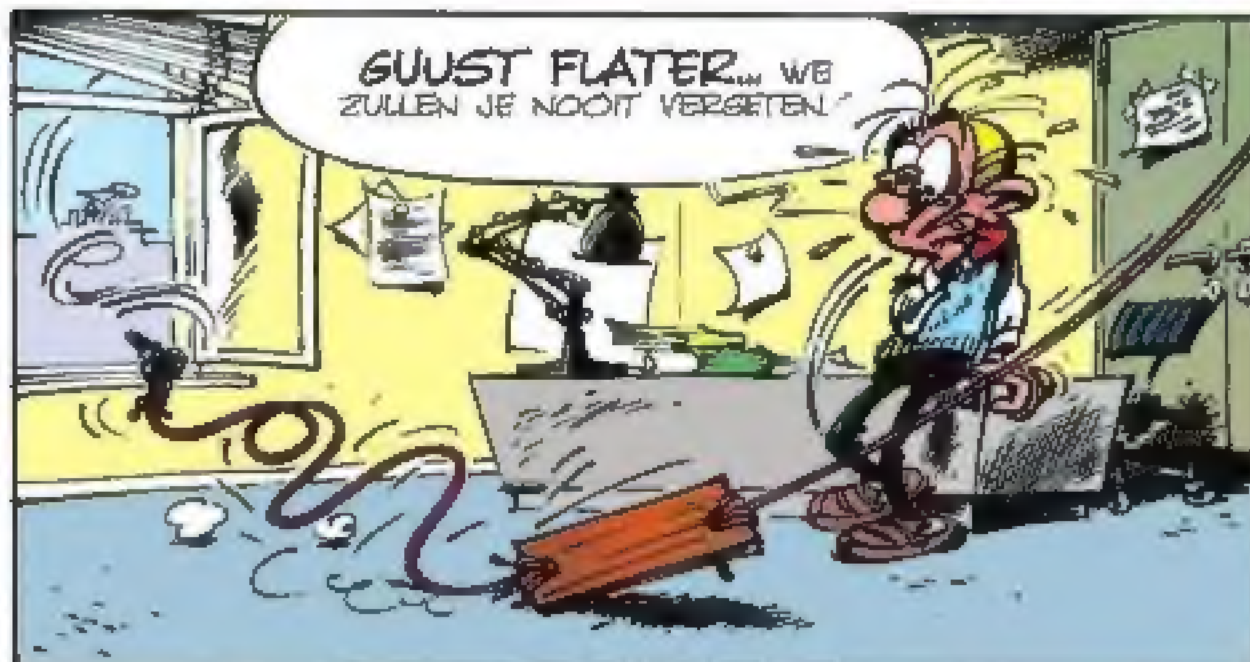

...SPECIAAL VOOR KANTOREN! ZOEF!

KRAK
ER IS 'N HAAK LOSGEKOMEN! AI... HET RAAM...

462

AAH! JUFFROUW JANNIE!

BENT U HET, MENEER GUUST?
OOO, NU HOOR IK DE STEM VAN DIE JONGEN OVERAL, OOK ALS HIJ ER NIET IS!

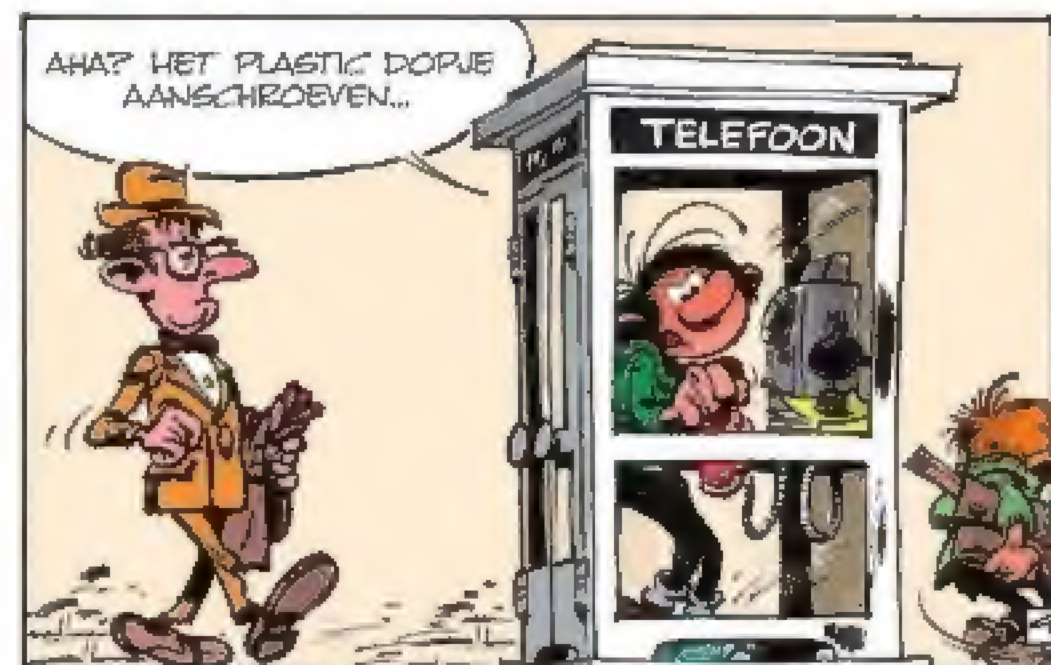

GUUST FLATER... WE ZULLEN JE NOOIT VERGETEN!

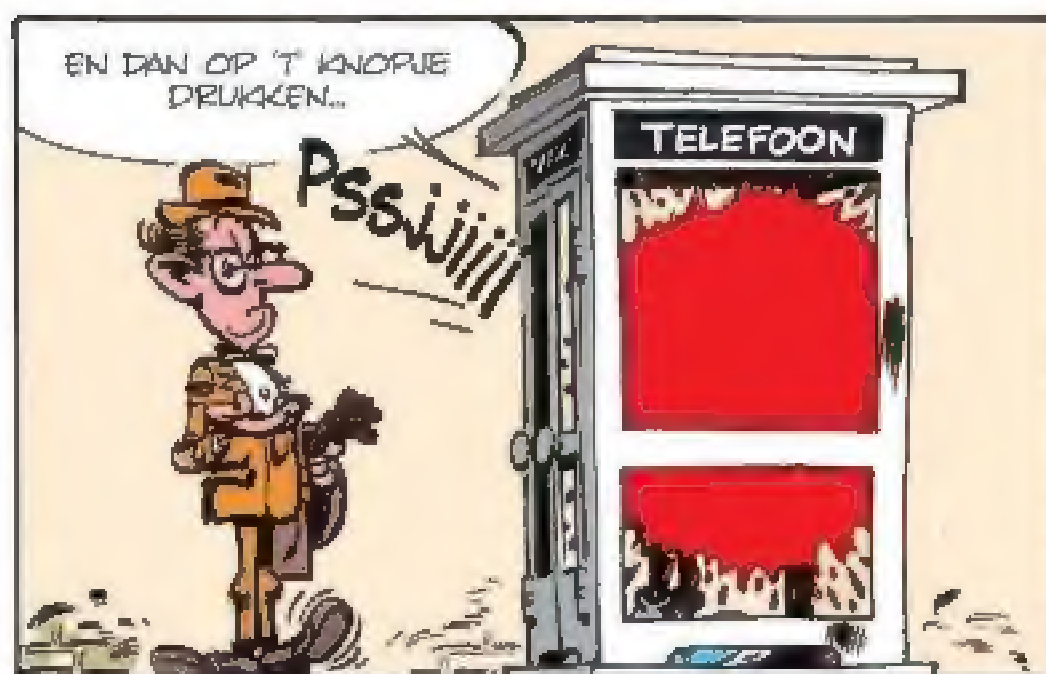

PFFT! JAJA, IK KEN ZE WEL! STRAKS VERGETEN ZE ME HIER NOG!
462B

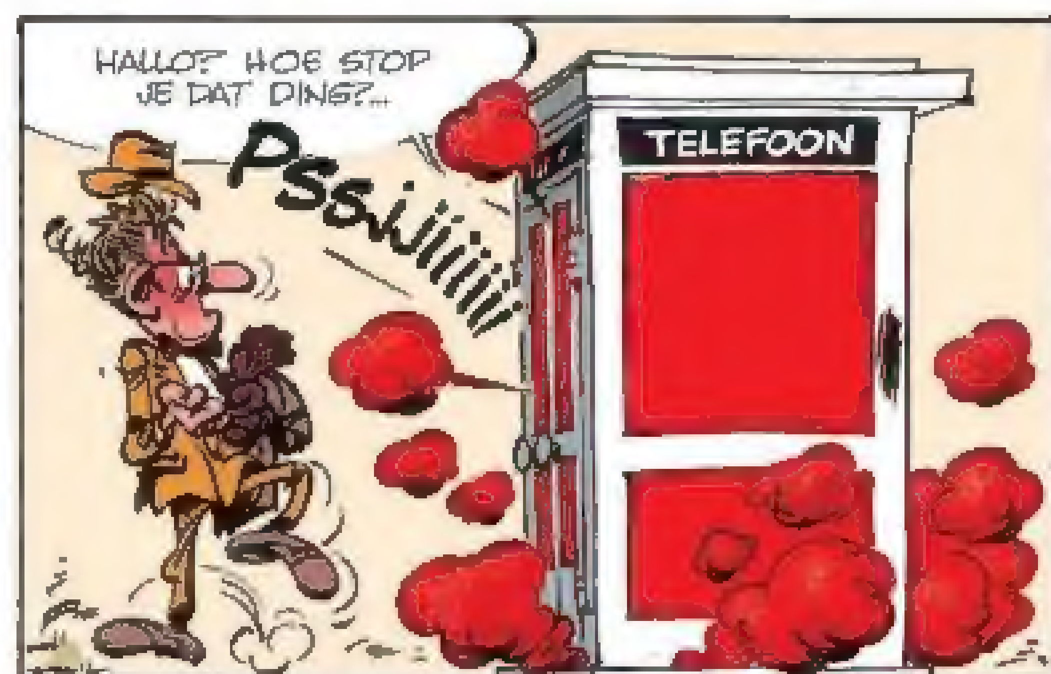

JA, VANOCHTEND BIJ U GEKOCHT... NEE, IK BEGRIJP ER NIKS VAN...
TELEFOON

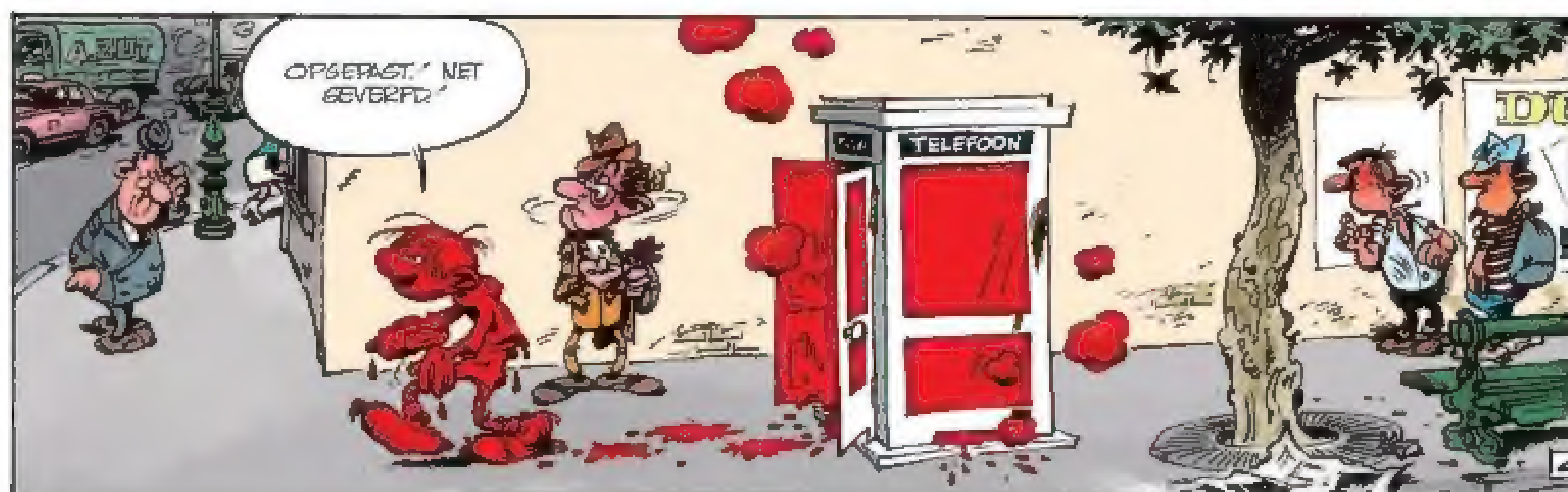

DE GEBRUIKSAANWIJZING IS IN HET RUSSISCH... IK BEN ECHT NIET VAN PLAN OM HIERVOOR TAALLESSEN TE NEMEN.
TELEFOON

NIET INGEWIKKELD? WEL, LEG HET ME EVEN KORT UIT...
TELEFOON

AHA? HET PLASTIC DOPJE AANSCHROEVEN...
TELEFOON
463A

EN DAN OP 'T KNOPJE DRUKKEN...
PSSWIIIII
TELEFOON

HALLO? HOE STOP JE DAT DING?...
PSSWIIIIII
TELEFOON

OPGEPAST ! NET GEVERFD !
TELEFOON
463B

KUN JE EVEN TIJD MAKEN, SONJA? IK WIL JE EEN BELANGRIJK ARTIKEL DICTEREN... JA, DRINGEND! BEDANKT!

GUUST, KLASSEER JIJ SNEL DEZE LAATSTE ANTWOORDEN VAN DE PRIJSVRAAG VOOR...

HEE ZEG! WAT NU WEER?
WEL... DE BUURVROUW VROEG ME OF IK EVEN OP DE JONGEN WILDE PASSEN...
HIIK

WAT? TERWIJL WE TOT ONZE NEK IN 'T WERK ZITTEN?
WIND JE NIET OP! ER IS WEINIG NODIG OM 'M RUSTIG TE HOUDEN... LUISTER, JANTJE... KLEINE PAPOEA'S HEBBEN PAPA'S EN MAMA'S...
HIIK

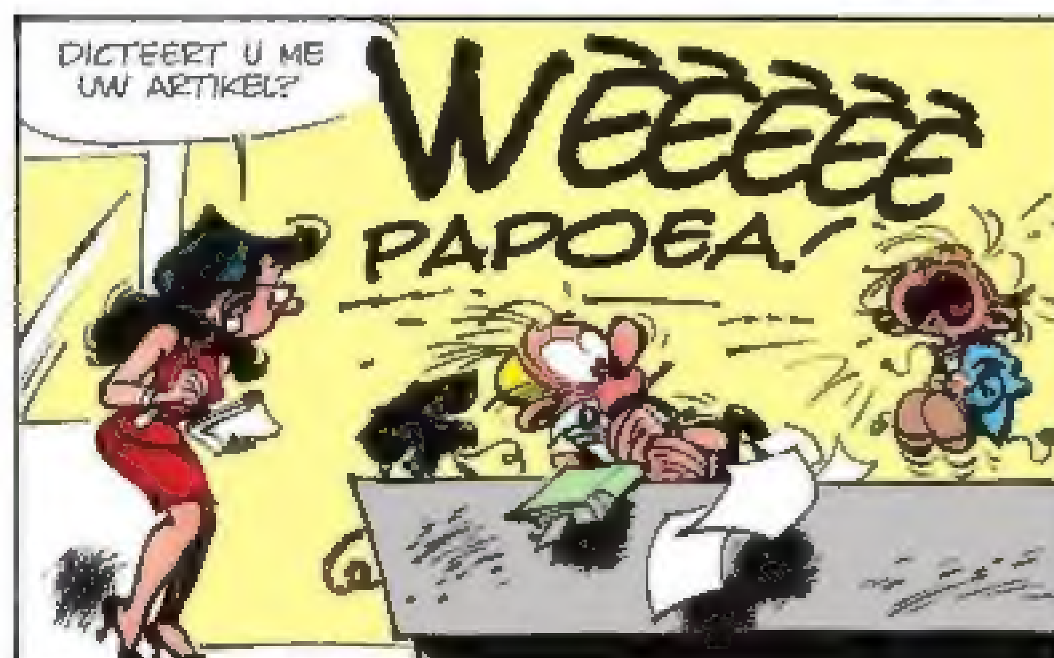

...MAAR PAPOEAPAPA'S EN PAPOEAMAMA'S HEBBEN OOK PAPA'S EN MAMA'S...
ARRRIEEEKK!
HIIK

DAT ZIJN DAN PAPOEA-OPA'S EN PAPOEAOMA'S, BEGRIJP JE...?
ARRRIEEEKK! HIAARCH HIAARCH!
464 A

DE PAPA'S EN MAMA'S VAN DE PAPOEAOPA'S EN...
HIAAARCH! ARRRIEEEKK!!
...DE PAPA'S EN MAMA'S VAN DE PAPOEAOMA'S...
DRRRIIIING

GUUST? IK STUUR HEM DIRECT, MENEER DUPUIS!
...ZIJN PAPOEAOPAPAPA'S EN PAPOEAOMAMAMA'S. EN OOK PAPOEAOPAMAMA'S EN PAPOEAOMAPAPA'S. EN DE PAPA'S VAN DE PAPOEAOPAPAPA'S EN VAN DE PAPOEAOMAMAMA'S EN VAN DE PAPOEAOPAMAMA'S EN VAN DE PAPOEAOMA-PAPA'S...
HIHIAARH

PAS JIJ EVEN OP JANTJE...
PAPOEA?

DICTEERT U ME UW ARTIKEL?
WEEEEEE PAPOEA!

KLEINE PAPOEA'S HEBBEN PAPA'S EN MAMA'S... MAAR PAPOEAPAPA'S EN PAPOEAMAMA'S...
ARRRIEEEKK!
464 B

een ONTHUTSENDE MEDEDELING

Hij documenteert zich als bewijs daarvan br zijn zoon en zijn leeu

DE VREEMDE VERDWIJNING VAN DAN DAUBENEY HEEFT PANIEK GEZAAID OP ONZE REDACTIE

en toch was hij ER!

MEDEDE

Iedereen, die inlichtingen kan tegenwoordige adres van Dan zocht zich zo spoedig mogelijk ding te stellen.

WAT DOET

Deze foto werd genomen vlak voordat het drama plaatsvond. Dan Daubeney (links op de foto) kwam ons de documentatie laten zien, die hij had gebruikt bij het tekenen van zijn nieuwe vervolgverhaal. In deze strip — die over een paar weken verschijnt — komen een jongetje en een leeuwenweip voor. En om ons te laten zien dat hij zijn werk volkomen ernstig neemt, kwam Dan Daubeney (die onze lezers al kennen van zijn verhaal DE TEMPEL DER KANAMAS op bladzijde 49 en 50) met zijn voornaamste documentatie op de redactie aanzeilen : zijn zoontje Duncan (midden op de foto) en zijn leeuwtje Pinkie (rechts op vier poten). Op deze twee heeft Dan Daubeney zich geïnspireerd bij het tekenen van zijn nieuwe strip : EEN PARADIJS VOOR MICHAËL.

En toen verliep alles heel vlug. Dan Daubeney keek op z'n horloge, mompelde iets over de blauwe zone, nam zijn spruit bij de hand en verliet de redactie, met achterlating van de eerste platen en een rekening die hij van te voren had klaargemaakt. Hij was al in geen velden of wegen meer te bekennen toen we ons realiseerden dat hij ons met de leeuw had laten zitten.

Toen we bij hem thuis opbelden om hem op zijn vergeetachtigheid opmerkzaam te maken, kregen we van zijn concierge te horen dat hij naar het buitenland vertrokken was, hoestwaarschijnlijk naar Engeland. Het goede mens kon met geen mogelijkheid zeggen wanneer hij terug zou komen.

terdege,

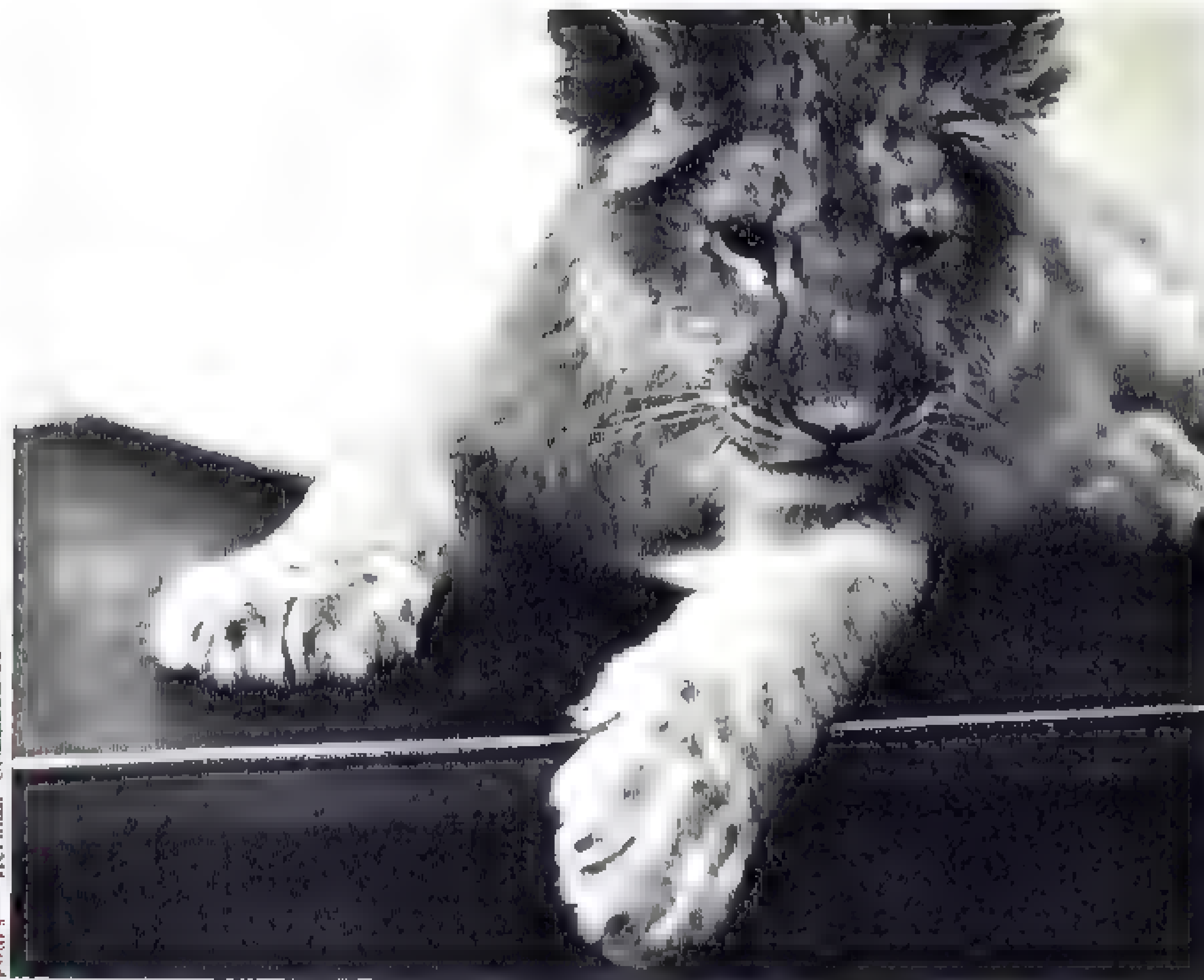
acht hij

w mee !

LING

erstrekken over het
)aubeney wordt ver-
net ons in verbin-

Bedankt

Foto's Herman SELLESLAGS

DE OVERHEID ?

DEZE keer is de maat echt wel vol Op het ogenblik dat de hele redactie koortsachtig aan het werk is om een extranummer bij elkaar te tekenen en te schrijven — een extranummer dat geschiedenis zal maken in de annalen van het tekenverhaal — worden onze lokalen, die toch al zo onder de aanwezigheid van Guust te lijden hadden, omgevormd tot een soort dierentuin waarin een zenuwachtig roofdier likkebaardend rondsluipt.

EEN SCHANDAAL

Wij veroordelen ten zeerste de lichtzinnigheid waarmee bepaalde redacteuren deze toestand tolereren Aan dit schandaal moet een einde komen. Het is al erg genoeg dat er elke week verscheurende dieren in de stripverhalen voorkomen. Tegen deze toestand moeten maatregelen getroffen worden. De verantwoordelijke personen moeten krachtdadig optreden. De schuldigen moeten gestraft worden.

MOED...!

Wij zijn niet bang om ons hart te luchten... aan deze toestand moet wat gedaan worden wil over een tijdje onze redactie niet helemaal in paniek raken. Daarom zeggen we : moed houden.

Houd er de moed maar in, want over een tijdje kennen we weer discipline op de redactie ! Moed houden om ....

(De hierbovenstaande, onvoltooide tekst, werd gevonden op een schrijfmachine waarvan de eigenaar spoorloos was, waarschijnlijk omdat de leeuw Pinkie ernaast lag te slapen !)

Dit is een der laatste foto's die van de leeuw Pinkie genomen zijn, net op het ogenblik dat iemand op het allerlaatste nippertje een rol tekeningen voor het extranummer uit zijn klauwen wist te trekken... de tekeningen zien er nu wat gehavend uit. En nu schijn je de leeuw alleen maar woedend te krijgen als je hem verhindert in de archiefkast te kruipen, of met schrijfmachines te spelen, of hem in de garderobe de kleren onder zijn klauwen weg te grissen waarin hij net van plan was zijn klauwen te zetten., of om rollen tekeningen voor zijn neus weg te halen ! Maar over het algemeen blijkt het een vreedzame knaap te zijn die nooit zal aanvallen als hij niet wordt uitgedaagd

En dit is een der laatste foto's van ons gewaardeerd redactielid Yvan Delporte, genomen op het ogenblik dat de radeloze man afgrijselijke verwensingen zat te uiten aan het adres van lieden die zo stoutmoedig waren dit « ondier, dat van de redactie moet verdwijnen voordat er ongelukken gebeuren » aan te halen. Jammer genoeg konnen we door de afwezigheid van Dan Daubeney het dier niet bij zijn rechtmatige eigenaar teruggezorgen en op het ogenblik dat deze regels uit een verborgen opgestelde schrijfmachine rollen, is de leeuw Pinkie nog steeds bezig met een hongerige blik en likkebaarden achter Yvan Delporte aan te sukkelen. Pinkie schijnt hem graag te mogen, misschien omdat de goede man hem aan de jungle doet denken

DE LEEUW (nog steeds)

Sinds Dan Daubeney, de tekenaar van Christian Vosel, op de Robbedoesredactie zijn leeuwtje Pinkie heeft achtergelaten is het hier niet meer om uit te houden. Het kost ons een fortuin biefstukken en verse melk en daarnaast elke dag een zak vers zaagsel voor zijn hokje. En h… niet altijd even makkelijk om met een flink uit de kluiten gewassen leeuw naast je te moeten werk…

Hier heb je Pinkie, naar het leven geschetst. Maar hij is echt niet zo kwaad als hij er hier uitziet.

Piet Bener en Janus Indekan, respectievelijk slager en melkboer, komen iedere dag 'n paar keer glunderend bij ons op bezoek. En hun steeds terugkerende vraag : « Is dat alles voor vandaag ? » begint ons onderhand de keel uit te hangen. De opmerking van onze redacteur Pruimpit, dat hij ze bij het verlaten van de lift had horen praten over de nieuwe wagen die ze nu binnenkort wel konden kopen, deed de emmer over-lopen.

« Als de zaakjes zo nog 'n tijdje blijven draaien denk ik er hard over 'n grotere wagen aan te schaffen », zei de melkboer, « dan kan ik tenminste met de kinderen op stap. »

« Ja, ik ook », antwoordde de slager. « Maar ik denk er ook mee naar het slachthuis te gaan... (even een stilte). Ik vraag me af of Rolls-Royce ook station-wagons maakt... »

« Ik zou me helemaal niet lekker voelen als er bij mij thuis zo'n beest rondliep. Denk je 'ns in dat hij het in z'n kop zou halen iemand op te eten... »

« Praat me daar niet van ! » riep de slager uit. « Denk je eens in wat voor 'n financiële klap dat voor mij zou zijn. »

Het is inderdaad waar dat Pinkie iemand soms met een vreemde blik kan aankijken. Je weet wel, zo heerlijk likkebaardend. Je krijgt dan meteen het gevoel dat je een sappige biefstuk bent.

Maar voor de rest is het geen kwaad dier. Hij wordt alleen wat kwaad als we hem plagen en als we hem bijvoorbeeld willen verhinderen om met de te beantwoorden post te spelen, of om de telefoondraden stuk te bijten (daarin moet beslist iets zitten dat op leeuwen een grote aantrekkingskracht uitoefent. De eerste de beste keer dat Hausman weer bij ons langskomt moeten we hem dat 'ns vragen !) Maar Pinkie is niet haatdragend. Hij is alles direct weer vergeten en komt een ogenblik later weer aanhuppelen om met je te spelen, bij voorkeur op je tekentafel als je druk bezig bent een ingewikkelde lay out in elkaar te draaien.

Maar toch kan hij je zo schattig en geheel onverwachts z'n aanhankelijkheid tonen door met z'n tong — die veel gelijkenis vertoont met een stevige vijl, over je toet te aaien. Dat deed hij laatst ook bij juffrouw Jannie die toen ontsteld uitriep : « Toe nou, meneer Guust ! »

DE LEEUW IS NIET SLECHTS VLEESETER : HIJ VERSLINDT

En we hadden het nog zo duidelijk tegen Guust gezegd :

« Joh, sluit de deuren van de kasten goed af ! Zolang Dan Daubeney niet terug is, verkeert ons archief in een constant gevaar. Je weet hoe dol die leeuw is op alles wat naar papier ruikt. »

Hij is er zelfs zo dol op dat hij volkomen uit de weg wil ruimen. Maar Guust heeft vanzelfsprekend een buitengewoon lastig systeem weten te ontwikkelen om kastdeuren automatisch te sluiten. Gewoon een stuk rubberkoord om de deur heen draaien en er een stevige knoop in gelegd, hetgeen tot nu toe heel wat geknelde vingers ten gevolge heeft gehad. Maar ook aan dat ongemak kwam vlug een eind want de leeuw, aangetrokken door de levendige rode kleur dat nu onze kasten sierde, wilde wel 'ns proeven hoe dat spul smaakte. En binnen de kortste keren hing dat eerste kras rubberkoord er aan flarden bij. Pinkie bleef nog even met de schamele resten spelen en ging toen in de kast op onderzoek uit. We hebben nog ons best gedaan om hem te verhinderen erin te klimmen, maar probeer maar 'ns een uit de kluiten gewassen, zestig kilo zwaar roofdier tegen te houden.

In de kast vond Pinkie een plank die hem wel lag. Kort daarop vlogen encyclopedieën en vreemde woordenboeken door de lucht en het dier installeerde zich vorstelijk tussen de overblijfselen.

Hij heeft er toen maar zijn definitieve leger van gemaakt. Hij komt er alleen maar uit voor zijn talrijke maaltijden of voor een dol spelletje.

Liefhebbers van natuurlijke historie zullen beslist opkijken van het volgende nieuwtje : leeuwen houden van papier !

Bij voorkeur oud en vergeeld papier dat en beetje stoffig ruikt. Wij zijn namelijk tot de conclusie gekomen dat hij het wel moet opeten. Waar zijn anders de Robbedoesalbums gebleven die nu in onze collectie ontbreken ?

OP DE REDACTIE

DE REDACTIE ERVAART NU PAS DE WIJSHEID VAN EEN OUD SPREEKWOORD : AAN DE KLAUW HERKENT MEN DE LEEUW

Het arme kind kreeg een hoofd als 'n biet toen ze haar vergissing bemerkte.

Onze tekenaar Krasser bezorgt iedereen de koude rillingen door tegen Jan-en-alleman te vertellen dat hij eens een temmer heeft gekend die jongens je kunt het geloven of niet voortdurend onder de schrammen zat . hij liep zelfs eens met een gebroken been rond, een klap van 'n staart schijnt daarvoor al genoeg te zijn, zo sterk zijn die beesten, daar heb je niet van terug ! En dan ging Krasser verder, zonder dat het te voorzien is, Krak . dan krijgen die dieren het op hun heupen en vliegen ze je naar de keel.

En net op dat ogenblik hoorden we iets achter ons . de hele bende verstijfde van angst . Krasser sprong op zijn tekentafel en goolde de pot Chinese inkt om en pruimpit kroop in de kast met kantoorbehoeften . Achteraf bleek dat het de hoofdredacteur maar was geweest die iets in zijn baard had gemompeld over werk dat niet op tijd af kwam.

Je hebt zo van die mensen . Als je er veel mee te maken hebt ben je ook niet meer bang voor verscheurende dieren.

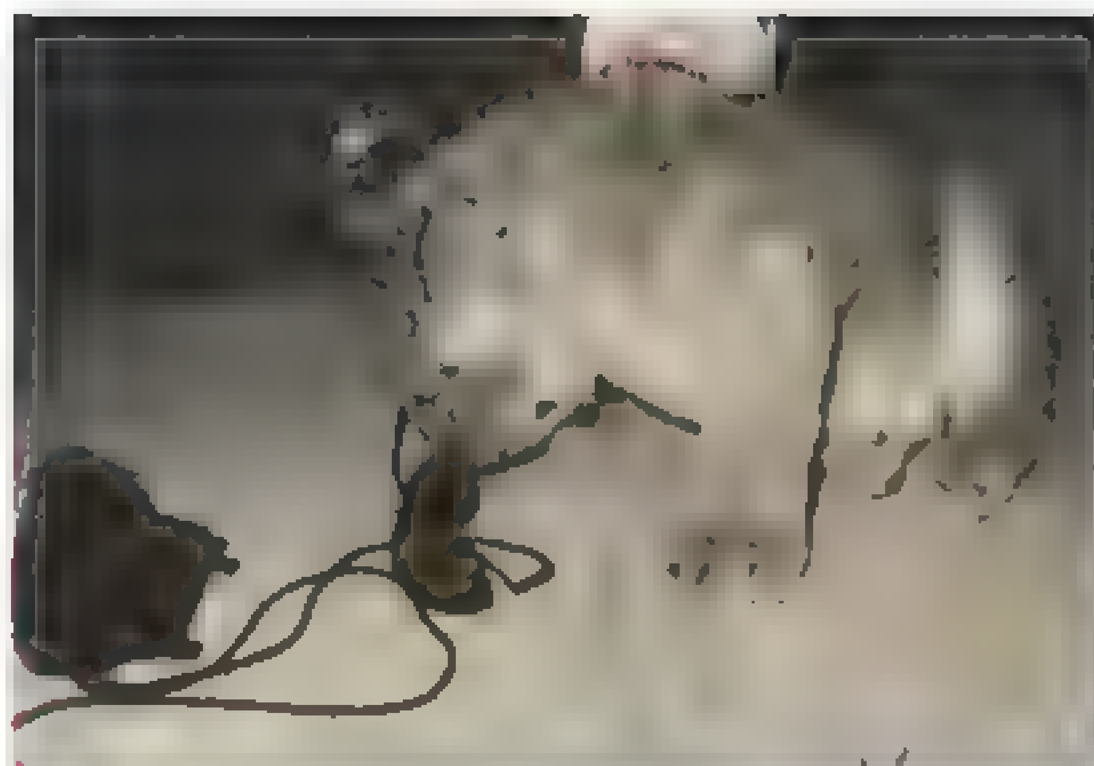
OPROEP AAN DAN DAUBENEY

Kom in hemelsnaam zo vlug mogelijk naar de redactie. Hebben je dringend nodig. Kom zo mogelijk met stevige kooi. Heeft boven alles voorrang !

Hoofdredacteur.

N. B. Iemand heeft Pinkies voedsel aangevuld met een stevige dosis vitaminen. Dat is onvergeeflijk stom ! Een kalmerend middeltje, ja

Hoofdred.

Pinkie dacht dat we een nieuw spelletje met hem wilden spelen toen hij voor 't eerst de telefoon hoorde rinkelen. Hij haalde even zijn poot uit het toestel viel op de grond en uit de hoorn hoorden we 'n krakende stem komen. Pinkie dacht zeker dat zijn pa aan de andere kant van de lijn zat, want hij slaakte een opgewonden en vrolijke kreet. Toen we hem eindelijk de hoorn hadden ontfutseld bleek de verbinding verbroken te zijn. Vandaag echter ontvingen we de volgende brief

Mijne heren,

Vanmorgen belde ik uw redactie op voor eens en voor altijd dat oeroude gevalletje met die contracten uit de wereld te helpen. Maar de persoon die de hoorn opnam liet een vreselijk onfatsoenlijk geluid horen. Toen ik hem vroeg wie ik aan de lijn had kreeg ik bovendien zulk een onbeschoftheid naar m'n hoofd geslingerd dat ik zonder meer heb moeten ophangen. Vanzelfsprekend weiger ik in de toekomst iedere vorm van samenwerking met een firma waar een stelletje ongelikte beren zich dusdanig als apen gedragen dat de honden er geen brood van lusten. En zeg maar tegen die luizige grapjas dat hij voor mijn part gestolen kan worden.

Met alles behalve hoogachting,

De Mesmaeker

OOK PAPIER !

Geregeld komt Pinkie even kijken hoe het werk erbij staat. Foto's Deharynck.

MEDEDELING AAN ONZE LEZERS

Als gevolg van een onvoorzien ongelukje in de Robbedoesredactie momenteel op zoek naar de volgende gebonden albums : Nr 1 t/m 37, 40, 45, 49 en 68.

Iedere lezer die een of meerdere van deze albums in zijn bezit heeft (liefst in goede staat verkerende) wordt verzocht zich met de redactie in verbinding te stellen, daarbij goed leesbaar zijn naam en adres vermeldende.

ONZE NIEUWE MEDEWERKER

Dhr Petrus van Gestel, onze boekhouder, kwam de redactie binnenlopen met een heer die ons volslagen onbekend was. Hij zei :

« Heren, mag ik u meneer Christoffel Olivier Michiel Plak, onze nieuwe verbindingsman tussen redactie en publiciteitsdienst, voorstellen ? »

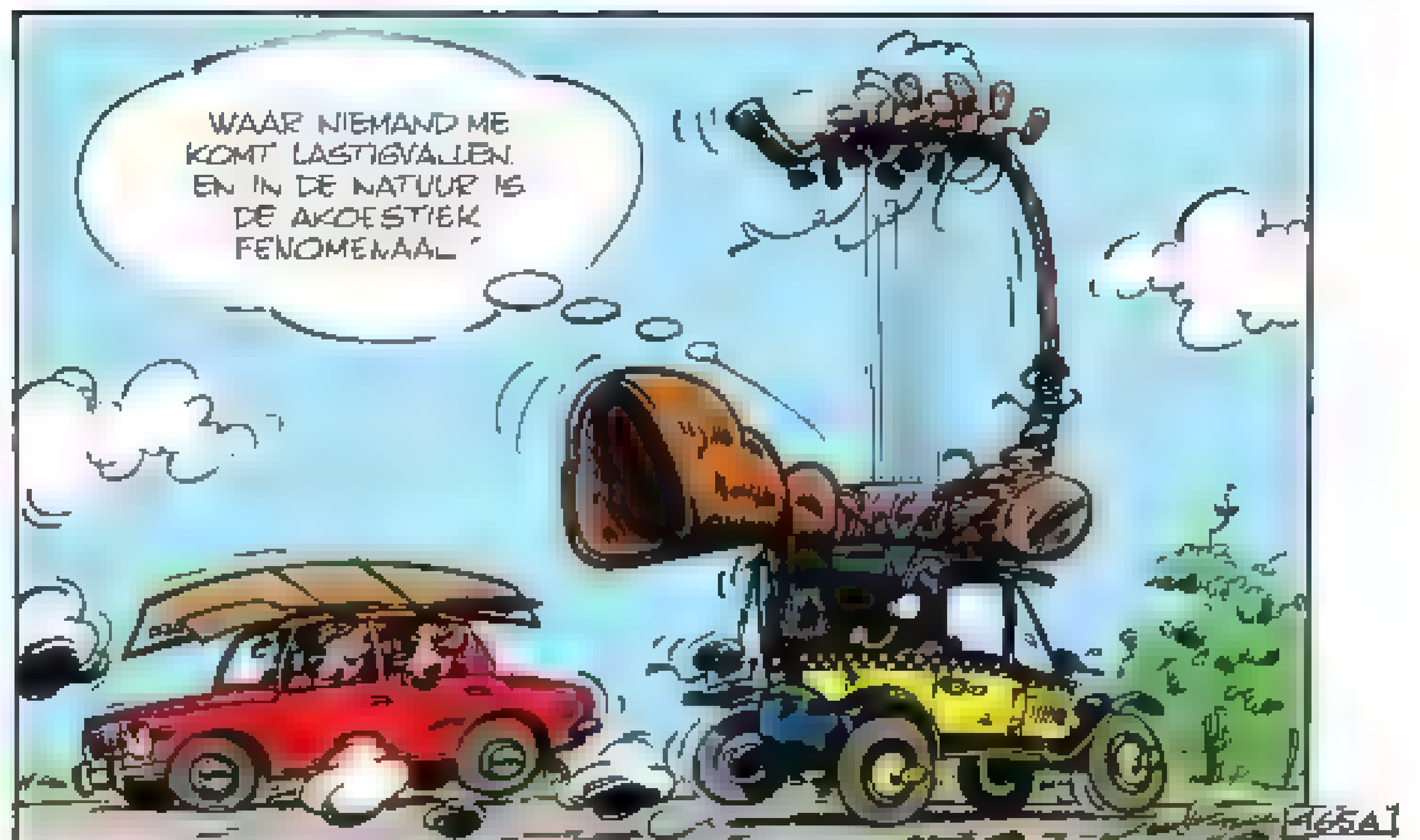
Plak kwam op ons af en schudde handen, daarbij " Aangenaam ! " mompelend. Toen stak de leeuw zijn kop om het hoekje van de kast.

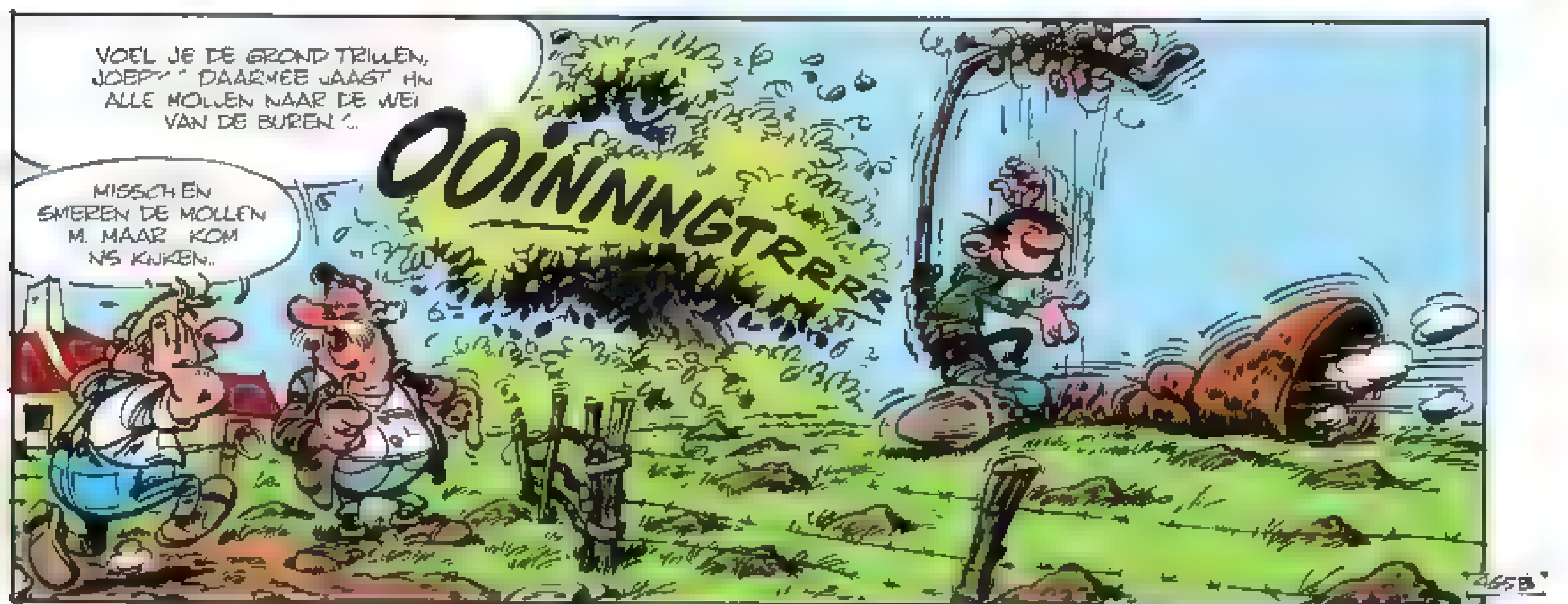
De nieuwe medewerker bekeek hem even aandachtig, keerde zich daarna weer naar ons toe en zei :

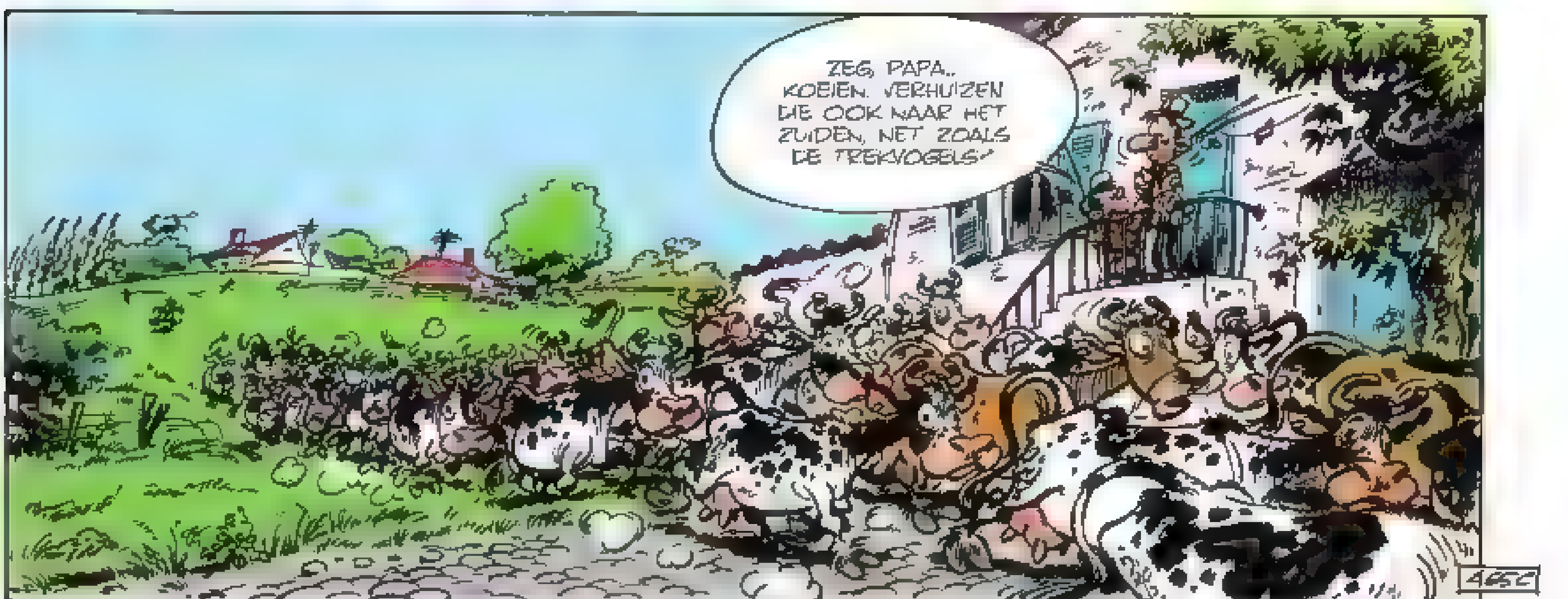
« Zo ! Stoppen jullie dàt in je tank ? »

• ← 'n Zandkorrel van 'n Frans strand Knarst • Santé ! •

IK ZOEK VOOR M'N VAKANTIE EEN LEKKER, RUSTIG PLEKJE OP OM NIEUWE MUZIEK TE KUNNEN MAKEN...

WAAR NIEMAND ME KOMT LASTIGVALLEN. EN IN DE NATUUR IS DE AKOESTIEK FENOMENAAL!
465A

VOEL JE DE GROND TRILLEN, JOEP?! DAARMEE JAAGT HIJ ALLE MOLLEN NAAR DE WEI VAN DE BUREN!...
MISSCHIEN SMEREN DE MOLLEN 'M. MAAR KOM 'NS KIJKEN..
OOINNNNGTRRRR
465B

ZEG, PAPA.. KOEIEN. VERHUIZEN DIE OOK NAAR HET ZUIDEN, NET ZOALS DE TREKVOGELS?
465C

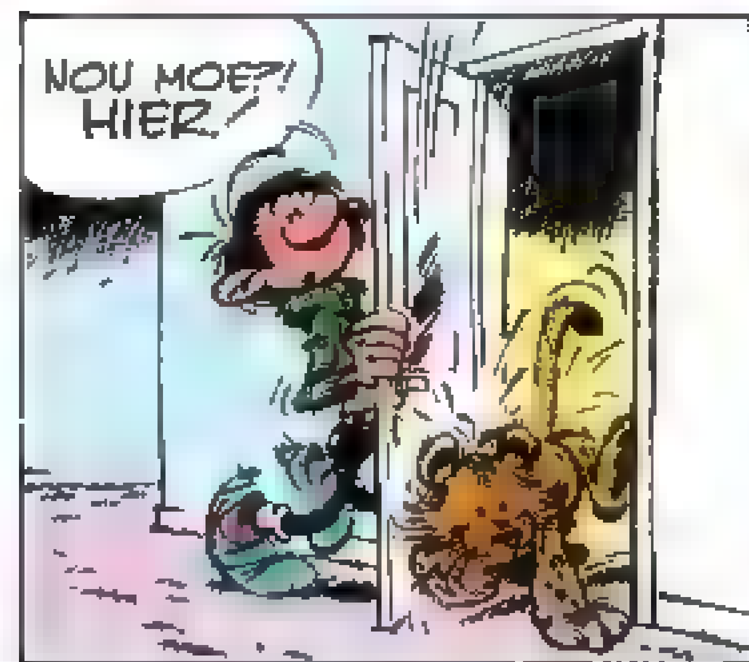

IK ZAL MENEER KNABBERNOOT ZEGGEN DAT U ER BENT... EVEN GEDULD ALSTUBLIEFT.
GRRMMBL...

O, STIK! HEB IK NIET M'N WERKKLEREN AANGETROKKEN VOOR DIT KARWEITJE!

SNEL OMKLEDEN! AI... DE LEEUW ZIT
GUUST!

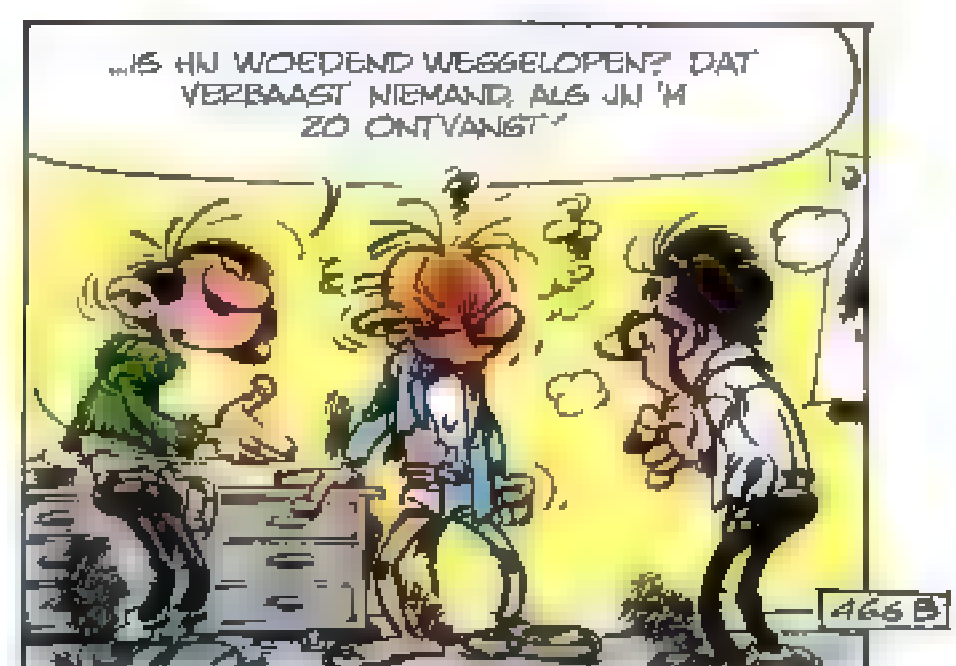

DE LEEUW ZIT OPGESLOTEN... JIJ ZORGT ERVOOR DAT 'T ZO BLIJFT! ALS MENEER DE MESMAEKER HEM TE ZIEN KRIJGT, DAN ZAL IK JE...
AH, ZO? HOUDT DE MAN NIET VAN LEEUWEN?

HIJ ZIT ER NOG. ALLES OKÉ. WAT 'N GRAPPIG DIER. HIHIHIH... KIEKEBOE!
466 A

NOU MOET?! HIER!

EINDELIJK IEMAND DIE MET ME WIL SPELEN.
VLUG! HIJ WACHT NIET GRAAG.

HOP! HIHIHI!
DAG, MENEER DE MESMAE... EH...

...IS HIJ WOEDEND WEGGELOPEN? DAT VERBAAST NIEMAND, ALS JIJ 'M ZO ONTVANGT!
466 B

Dringend verzoek aan Dan Daubeney

Daubeney, ouwe jongen, het grapje was misschien erg leuk, maar nu heeft het toch wel lang genoeg geduurd. De leeuw heeft ons opnieuw moeilijkheden bezorgd met onze buren (K., P. & Zn., je weet wel wie ik bedoel), die dreigen opnieuw een proces te beginnen als we in ons blad ook maar de minste of geringste toespeling maken op de zaak. Het is jammer dat je laatste rekening al betaald is, anders zou ik meneer van Gestel vragen het geld voorlopig vast te houden. Nu dat niet het geval is, verzoek ik je sportief te zijn en dit wilde dier bij ons weg te halen.

Very truly yours (ongelikte beer)
De Hoofdredacteur

OPNIEUW MOEILIJKHEDEN MET ONZE BUREN

De foto hieronder geeft duidelijk een episode weer uit de koude oorlog tussen Yvan Delporte en de leeuw Pinky. Een uur nadat deze foto genomen was, was er nog geen verandering in de situatie gekomen.

Het was namelijk van het allergrootste belang de leeuw uit de verhleven weg te krijgen, zodat het gat in de muur gemaakt kon worden (die moderne gebouwen zijn nu eenmaal niet veel meer dan karton en zo).

Onze buren hadden namelijk opgebeld om ons te zeggen dat, ten eerste : het tussenschot vernield was ; ten tweede : een grappenmaker de opgezette kop van een wild dier door het gat gestoken had ; ten derde : een van de directeuren van de zaak hiernaast het voorwerp terug had willen duwen, maar op dat moment gemerkt had, dat 't wilde dier toch niet zo opgezet was als het wel leek, maar wel zijn enorme tanden bleek te hebben ; ten vierde : dat we een deurwaarder aan de deur zouden krijgen ; ten vijfde : dat we ervan zouden lusten als we de moed hadden er in Robbedoes over te praten, omdat ze er ten zesde schoon genoeg van hadden altijd belachelijk gemaakt te worden.

Krasser die toevallig de telefoon genomen had, besloot luid lachend dat het ten zevende plezierig was ze weer eens te horen.

DE LEEUW (n

Sinds Dan Daubeney, de man, die de avonturen van Christian Vanel tekent, zijn leeuw Pinky bij ons gelaten heeft, is het leven op de redactie totaal veranderd. Iedereen is nu min of meer gewend geraakt aan de aanwezigheid van een vleeseter in onze kantoren... Maar er blijven natuurlijk uitzonderingen

Als de antwoorden op jullie brieven wat langer op zich laten wachten dan voorheen het geval was, komt dat niet door de vakantie, maar doordat we een leeuw op de redactie hebben.

Als je opbelt en het duurt even voor er opgenomen wordt, denk dan niet dat we in slaap gevallen zijn. Bedenk dat we een leeuw op de redactie hebben.

Als je bij ons op bezoek komt en merkt dat alle deuren zorgvuldig achter je gesloten worden, is dat niet omdat we bang zijn voor wat zomerlucht, maar omdat we een leeuw op de redactie hebben.

We hebben wat de post betreft, al heel gauw gemerkt dat ons opbergsysteem, waartoe we Guust met veel moeite gekregen hebben, niets waard was zolang Pinky binnen klauwbereik was. Voor hem is een stapel brieven een prachtig stuk speelgoed die vrolijk naar alle kanten uiteen fladdert als je er een flinke klap met je poot tegen geeft. Het is gebleken dat de lijm op de etiketjes EXPRES en AANGETEKEND schijnt een bijzonder produkt te zitten, want Pinky geeft juist aan die enveloppen de voorkeur. Hij neemt ze mee in een hoek, hij haalt ze uit elkaar en denk maar niet dat iemand ze van hem af kan nemen voor hij alles gewetensvol fijngekauwd heeft.

Het is net als met de telefoon. Zo gauw die begint te bellen zit hij met een sprong naast het toestel, en hij wacht kennelijk tot er iets uitkomt — wat, dat weten we niet, een vogeltje misschien. Toen meneer Dupuis de laatste keer opbelde om te weten hoe het met de achterstand in het werk van de tekenaars stond, gaf Kwabbernoot hem het volgende antwoord :

« Wel... meneer Dupuis... Eh... zijn... WIL JE WEL 'NS OPHOUDEN SNERTBEEST, H...! IK HEB ER TABAK VAN ! DONDER NU OP ! »

Het verbaast een directeur altijd als er op zo'n toon tegen hem gesproken wordt.

Vorige week heeft het maar een haartje gescheeld of ons speciale vakantienummer zou nooit verschenen zijn. Iemand (er wordt gefluisterd dat het Guust geweest is, maar er zijn geen bewijzen) heeft de deur naar de drukkerij open laten staan en de leeuw, aangetrokken door het geluid van de rotatie-persen, is een kijkje gaan nemen in de drukkerij.

Fransje Fust, die even bijziende is als een mol en tot taak heeft ervoor te zorgen dat de kleuren van ons blad precies op elkaar vallen, heeft een soort grote gele hond langs zien komen. Hij heeft hem zelfs een suikerklontje willen geven. De leeuw is vertrokken na dit aanbod afgeslagen te hebben. Wat later in de eerste hulpkamer, waar Fransje Fust een opwekkend middel toegediend kreeg om hem te laten bekomen van zijn wat verlate schrik, zei hij :

« Ik snap er niks van, want ik heb duidelijk gezien dat hij met zijn staart kwispelde toen hij wegliep, net alsof hij me wilde bedanken. »

Bert, die de bladen die van de machine kwamen op stapels legde, zag de leeuw in volle vaart op zich afkomen. Hij maakte een luchtsprong van schrik en bevond zich boven op een rotatiepers, die nog altijd iets meer dan vier meter hoog is, waar hij wankelde over een cilinder die ronddraaide met een snelheid van 500 toeren per minuut.

« Dekking zoeken, jongens », brulde hij. « De leeuw is los ! »

Leo, die de leeuw zag net toen hij op een rol papier sprong, ging zo vlug achteruit, dat hij de ton gele inkt achter zich niet zag staan en nu loopt hij rond met de huidskleur van een Oosterling. Zijn vrouw schijnt er erg boos over te zijn, want ze vindt dat geel hem niet staat.

Om kort te gaan, het scheelde niet veel of al het personeel van de drukkerij was gaan staken. Als het blad volgende week niet verschijnt, komt dat dus niet door een beslissing van de vakbond, maar doordat we een leeuw op de redactie hebben.

BERICHT

We hebben al van verschillende lezers brieven gekregen, waarin ze ons meedeelden een album in hun bezit te hebben, dat in onze verzameling ontbreekt. Daarvoor onze hartelijke dank en we willen de anderen even eraan herinneren, dat we op zoek zijn naar de volgende ingebonden albums van Robbedoes : Nr. 1 t.m. 37, 40, 45, 49 en 59.

Mocht je een van deze albums (in goede staat) hebben, doe ons dan een plezier en schrijf ons even een briefje met duidelijk erbij vermeld je naam en je volledige adres.

Hartelijk dank !

ZEG NIET :
Hij kijkt weer likkebaardend naar die albums.
MAAR :
Klap de kast dicht !

(Nog steeds) OP DE REDACTIE

NIEUW LIED

(te zingen met leeuwemoed)

Wie zal dat betalen ?
Wie heeft dat besteld ?
Wie heeft zoveel (Pinkie,
[Pinkie ! ! !)
Wie heeft zoveel geld ?

FRANQUIN

KARAKTER-ANALYSE DOOR DE ONTMOETING MET EEN LEEUW

Aan professor Siglsmund Frutt gedipplomeerd psycholoog, hebben we de vier foto's van tekenaars die op deze bladzijde afgebeeld staan, voorgelegd. Daarbij hebben we hem gevraagd of het mogelijk was het karakter van ieder van hen te analyseren door hun reacties te bestuderen als ze plotseling tegenover een wild dier kwamen te staan. De professor heeft enkele ogenblikken naar zijn bril gezocht die hij op zijn neus had, en na een vluchtig onderzoek heeft hij de volgende verklaring afgelegd

ANDRE FRANQUIN, rechts boven, geeft blijk van een vindingrijke en oorspronkelijke geest. Een betekenisvol symbolisme is duidelijk te onderkennen bij de schepper van de Marsupilami vanwege het feit, dat hij liever de staart van de leeuw gebruikt dan zomaar een ander orgaan.

ROBA, hiernaast, verraadt door zijn gedwongen glimlach dat hij de voorkeur geeft aan houdachilgen. Wat niet meer dan normaal is als we bedenken dat hij de schepper is van Bollie en Billie.

RAYMOND MACHEROT, hiernaast, heeft de veelbetekenende houding van de dromer, die liever niets doet dan tekent als er een leeuw op zijn papier zit.

PEYO, onderaan, bewijst over een uitgekookt temperament en snelle geest te beschikken door voor deze foto te poseren, waardoor hij een verontschuldiging heeft voor zijn chronische te laat komen met zijn tekenwerk. Hij bewijst tevens, dat zijn fantasie soms wel iets te wensen overlaat, want hoe het ook zij, hij tekent altijd met zijn rechterhand.

MORRIS, tenslotte, bewijst dat hij eindeloos verstrooid is, want in plaats van voor deze foto te gaan poseren, heeft hij zich naar de kantoren van een ander belangrijk jeugdblad begeven, waar iedereen ten zeerste verbaasd was hem te zien verschijnen.

ROBA

Het volgende bericht is voor het personeel van de redactie. — Mejuffrouw Ans Mooimans, die elke dag de kantoren schoon houdt, heeft geweigerd er nog een voet binnen te zetten zolang zich daar beesten bevinden, die alles vuil maken. Bovendien is het verboden zaagsel in de papiermanden te gooien.

Jan Netteman,
concierge.

MACHEROT

PEYO

DE MAN VAN DE RECLAME

« Meneer Kwabbernoot ! » riep Hendrik Afflesje, onze man van de afdeling reclame « Ik heb een middel gevonden om u te verzoenen met de firma Knevelder Platanen & Zonen ! Kijk een fantastische serie artikelen die voor al de belangstelling zullen opwekken van de jeugdige lezers, voorzien van prachtige kleurenfoto's over een grandioos onderwerp bruggen ! In de tekst kunnen we dan makkelijk genoeg een toespeling maken op een bekende firma, die »

Kwabbernoot heeft zich daar op in een volzin gestort, waarin sprake was van de ethiek van de journalist, de beroepsplicht en de persvrijheid, maar Afflesje wist van geen wijken

« Vriend Kwabbernoot met H A. (dat zijn zijn voorletters) altijd prijs ! Ik heb hier de hele lay out, de teksten en de foto's Kijk, dat kan een vervolgserie worden van weken ! »

Pinky heeft tenslotte de uitkomst gebracht Met een van zijn fabelachtige sprongen heeft hij het hele dossier uit de handen van Afflesje weggerukt, waarna hij het onder de tafel heeft verorberd.

Ontmoedigd heeft Afflesje het vertrek verlaten met de volgende woorden

« Wat jammer ! En ik had nog wel zo'n mooie slagzin : "Zoals een brug thuis ligt, zo ligt ze nergens !" »

DE LEEUW (ja, nog

Stel je dat toch eens voor... omdat Dan Doubeney het verdikt iets van zich te laten horen, zitten wij nog steeds met die leeuw in onze maag. De slager die ons twee keer per dag een lading coteletten komt bezorgen (het schijnt dat dit de beste voeding voor leeuwenwelpen is omdat er volgens de slager een aanzienlijke dosis calcium in zit) laat een nieuwe vleugel aan zijn landhuis bouwen en Janus Indekan, de melkboer, gaat pas deze winter met vakantie. Maar hij neemt het er meteen goed van. Naar Tahiti, voor een hele maand en met de vrouw en de kinderen!

Pinkie, zo heet onze leeuw, groeit als kool. Je ziet hem met de dag groter worden. Hoeveel hij zwaarder geworden is, kunnen we niet met zekerheid zeggen. Het is namelijk geen makkelijk karweitje dat dier rustig op een weegschaal te laten zitten. Prulmpit, de man die bij ons de meest wetenschappelijke geest heeft, verklaarde dat zoiets doodsimpel te berekenen is. Het volstond om het voedsel te wegen dat we hem elke dag geven, daarvan het totaal van de opgeruimde afval af te trekken (rekening houdende met de hoeveelheid zaagsel dat daartussen zit) en we zouden meteen weten hoeveel de leeuw aangekomen zou zijn. Maar Guust — die weer een van z'n snuggere invallen had — merkte op dat deze vlieger niet opging. Bij dit aftreksommetje speelden nog heel wat andere faktoren een rol: alles wat er los en vast op de redactie te vinden was, de postkleren, zelfs een sigarenpeuk die door dhr Van Gestel in een asbak was gedeponeerd en die door Pinkie zonder schadelijke gevolgen verorberd was.

Voor de oplossing van dit probleem had Guust een geniaal eenvoudige oplossing bedacht: volgens hem moest het voldoende zijn om de plank uit de archiefkast, waarop Pinkie gewoonlijk zijn middagdutje deed, te verwijderen en te vervangen door de plaat van een weegschaal (die Guust voor een prikje op de kop had weten te tikken) en af te wachten tot Pinkie zou gaan slapen. Jammer genoeg ging die vlieger niet helemaal op, want toen Pinkie op het geval sprong, waarvan hij dacht dat het een boekenplank was, begon het onder zijn voeten te wiebelen. Het verschrikte dier stootte een afgrijselijk gebrul uit en smeet alles wat onder zijn klauwen kwam op de grond. De weegschaal sprong in stukken en iedereen schoot toe om het overschot op te ruimen voordat ze verslonden zouden worden. De naald was op de schaalverdeling blijven steken en dat bezorgde ons de eerste aanwijzing over het gewicht van het dier (het ging bij ons net als in de detectiveverhalen waarin een snuggere agent aan de hand van een gebroken horloge op de seconde af het uur van de misdaad weet vast te stellen!). Maar toch leek 732 kg ons wel een beetje overdreven.

En toen gebeurde er iets dat onze geletterde Krasser ... de Zaak van de Halsband noemde. Het begon allemaal met juffrouw Jannie die vond dat dit lieve, aardige leeuwtje beslist een roze strikje om zijn hals moest hebben. Ze had net zo'n aardig lint in haar lade liggen, dat voor dat doel uitstekend geschikt zou zijn en dat zij met het grootste genoegen aan de gemeenschap wilde opofferen wanneer iemand dit voor haar om de hals van dat aardige dier zou willen doen.

Krasser begon meteen te verklaren dat men in dat geval maar niet op hem moest rekenen en hij had meteen een onheilspellende anecdote bij de hand over zijn vriend de leeuwentemmer, je weet wel, die kerel die zo vol met littekens zat dat hij over z'n wollen hemdje nog 'n harnas moest aantrekken, want hij zat zo vol met gaten dat hij doorlopend verkouden was van de tocht. Hoopvol richtte juffrouw Jannie toen haar ogen op Prulmpit, maar die deed op slag net of hij z'n handen vol had aan de reparatie van zijn bandopnemer (de leeuw had even willen proeven). Natuurlijk kon Guust toen zijn mond niet houden. « Maak je maar niet bezorgd, juffrouw Jannie. Dat karweitje knap ik wel even op, dat zul je wel zien! »

Met een blik vol aanbiddelijke dankbaarheid reikte juffrouw Jannie Guust haar roze lintje aan. Hij nam het aan en stelde vervolgens een hele stellage op in de verbindingsdeur tussen de diverse redactielokalen. Vanaf de bovenste deurstijl liet hij een elastisch koord naar beneden hangen. Daar onderaan bevestigde hij een lus waarin een kartonnen ring en het lint kwamen te hangen. Hij gaf ons daarvoor de volgende verklaring:

« De leeuw steekt hierin zijn kop, dan schiet het karton los en het elastiek met het lint eraan ... de hoogte in. We maken dan gebruik van de verrassing om er een strik in te leggen. »

Maar net toen hij even weg was om een stuk vlees op de kop te tikken waarmee de leeuw aangelokt zou moeten worden, kwam Kwabbernoot de deur door en trapte in de door Guust opgestelde leeuwenval. Dat had je moeten zien! Kwabbernoot spartelend op de grond, één been omhoog... Maar iedereen moest toegeven dat roze hem uitstekend stond.

EEN RECORD

Mevrouw Irene Bollen, die je op de hiernaaststaande foto kunt bewonderen, is naar alle waarschijnlijkheid wereldrecordhoudster.

Onlangs ontbood dhr Van Gestel haar bij zich om haar een handtekening onder de aanstellingspapieren te laten zetten. Toen ze even later bij ons op de redactie kwam aanlopen, stond ze oog in oog met onze leeuw Pinkie. Ze had ongeveer drietiende seconde nodig om onder het slaken van een snerpende kreet op de tafel te springen. Van daaruit bereikte ze in drie seconden de bovenkant van onze archiefkast. Van daaruit bereikte ze met een halsbrekende sprong de deur die naar de gang leidt. Dat nam iets minder dan twee driekwart seconde in beslag.

Daarbij moet echter rekening gehouden worden met het feit dat ze gehandicapt werd door een grote fles Oostindische inkt (die dan ook prompt tegen de vloer ging), en het originele van een tekening van Franquin uit 1958, een meesterstuk waarnaar we al negen jaar op zoek waren.

Daarbij dient nog vermeld te worden, dat dit alles zich heeft afspelen onder het slaken van snerpende kreten. Mevrouw Bollen haastte zich daarna naar dhr Van Gestel om haar ontslag in te dienen. Haar dienstverband met de uitgeverij heeft ongeveer dertig seconden geduurd.

Onze welgemeende gelukwensen voor deze recordhoudster.

NIET VERWARREN !
Het echtpaar
en
Het echte paar.

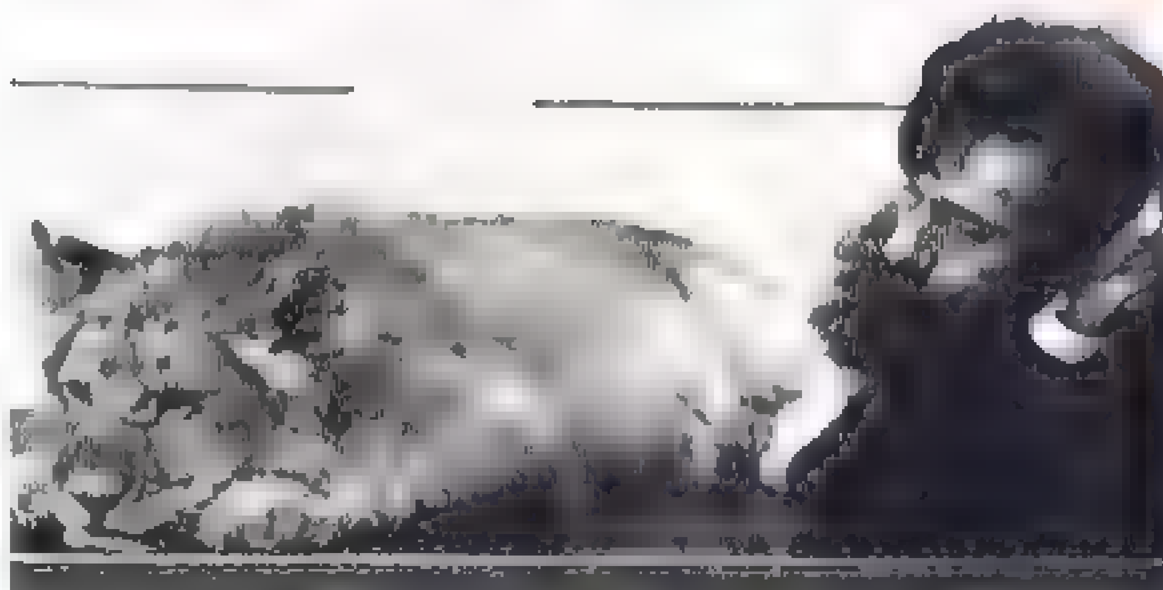
steeds !) OP DE REDACTIE

AAN HET PERSONEEL

Het personeel wordt eraan herinnerd dat het verbod om gebruikt zaugsel in de prullebakken te gooien nog geen reden is het dan maar door het venster op straat te deponeren met het daaraan verbonden risico toevallig passerende voorbijgangers zwaar lichamelijk letsel te berokkenen, om nog maar niet te spreken over de kosten die deze handelswijze met zich meebrengt

Jan Netteman,
Concierge

VLUGGERTJE

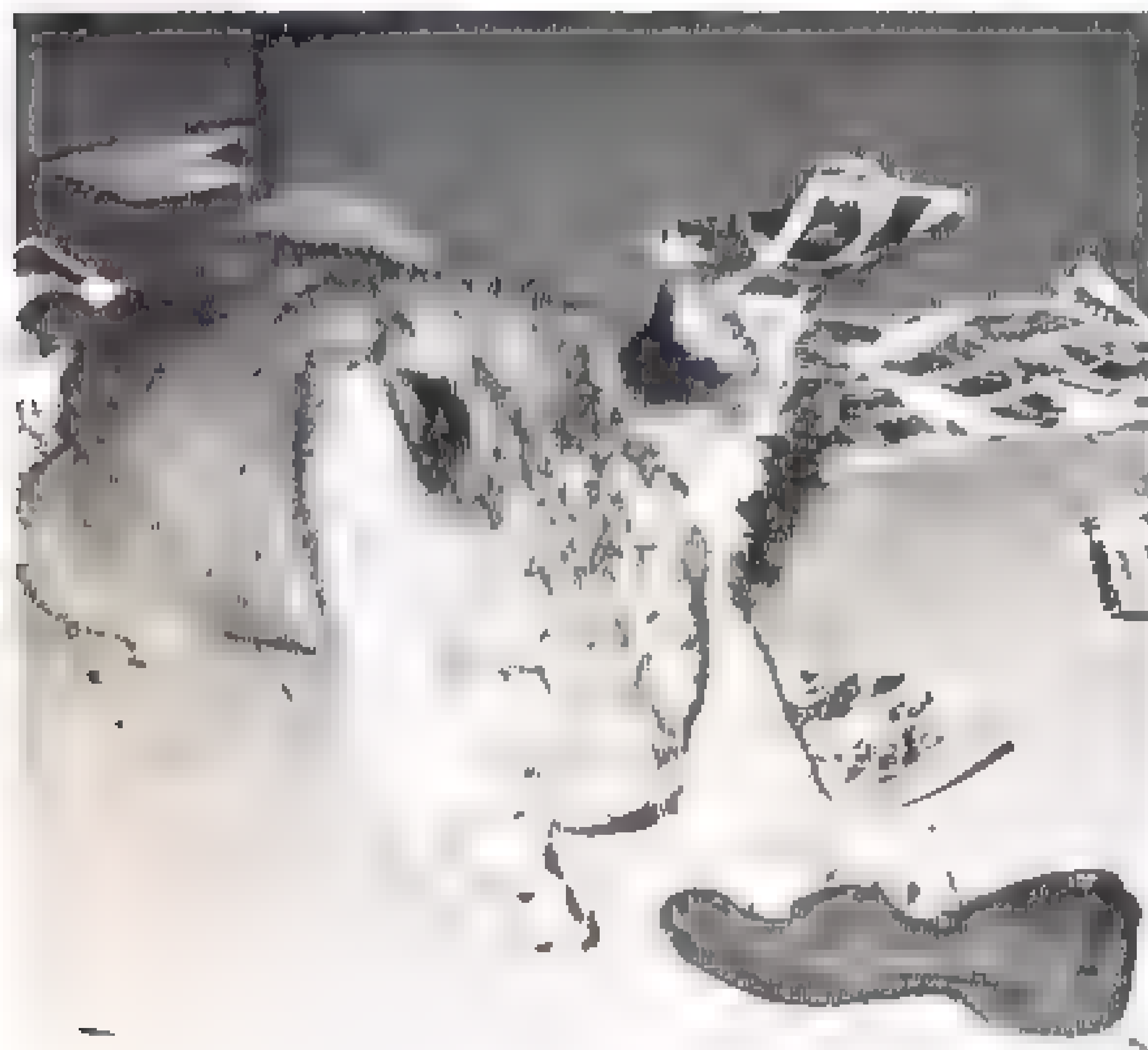
Een oude wijze zag
Een jonge sterke leeuw
Eerst kwam een doffe slag
En toen een leeuwengeeuw

ZEDELES :
Eerst leeuwen, dan filosoferen

Onze leeuwespecialist Yvan Delporte (rechts op de foto) en de leeuw Pinkie schijnen beiden bekaf te zijn van het voortdurende gevecht dat zich de laatste weken tussen hen op de redactie heeft afgespeeld, voornamelijk om te zien wie nu eigenlijk het laatste woord had. Deze momentopname werd genomen toen beiden zij aan zij lagen uit te hijgen aan het einde van een gloeiendhete zomermiddag. Pinkie vertoont nog steeds dezelfde sympathie voor Yvan Delporte, maar hij van zijn kant kan wel schieten op deze nagel aan zijn doodkist. Vroeg of laat zal Pinkie hem natuurlijk wel duidelijk maken dat de liefde niet van één kant kan blijven komen

LAATSTE NIEUWS

VERSCHRIKKELIJK ONGELUK OP DE REDACTIE

Het is voor ons een zeer pijnlijke plicht onze lezers op de hoogte te stellen van een drama dat zich nauwelijks enige seconden geleden op de redactie afspeelde. Morris, de tekenaar van Lucky Luke, liep een naar zijn mening leegstaand bureau binnen. Toen wij een angstige schreeuw hoorden, stormden wij allemaal toe Het enige wat we daar vonden was een schoen, de treurige getuigenis van een afschuwelijk drama. Daarom verzoeken wij onze lezers ons te willen verontschuldigen dat de avonturen van Lucky Luke deze week in ons blad ontbreken

Alles wat er van de ongelukkige Morris restte

ONZE PUBLICITYMAN

« Meneer Kwabbernoot » zei Hendrik Affiesje toen hij als een wervelwind de redactie binnenstormde daarbij de dommekop de leeuw flink op zijn tenen trappend, « Ik heb hier een tekst met de werking van een boomerang Hier is hij

JAAA !!! MINI-AUTO IS HET EINDE ! »

Dank zij de Thomy produkten de Troll-koekjes en de Pasja-namaakkoffie, de Rokket en Missail-maanraketten en het Brago-kattenvoer kun je voor slechts twintig dollar een mini-auto in je bezit krijgen gemaakt van metaal en voorzien van verwisselbare rubberbanden Bewaar de Mini-Auto-Bonnen, je aangeboden door de hierbovenstaande firma's, goed en vooral de Gratis Bonnen, die je gratis door Robbedoes worden aangeboden bewaar daarom zorgvuldig de zegel die je bovenaan deze bladzijde ziet zitten. Hij is 5 punten waard Dat is een goede raad van het weekblad Robbedoes »

Je stukje zegt helemaal niets over het aantal punten dat je moet hebben om een mini-auto te kunnen krijgen ! »

« Maar ik bedoel ... Inderdaad u hebt gelijk meneer Kwabbernoot Wacht ! Wat zegt u hiervan Is dat geen meesterlijke zet om de koper aan te moedigen ? »

AL 5 PUNTEN IN JE ZAK !

Je hebt maar 100 PUNTEN nodig (daarvan krijg je er 25 gratis) om een van deze EINDELOZE mini-autootjes te krijgen die je worden aangeboden dor de Thomy-produkten de Troll-koekjes, de Pasja-namaakkoffie de Rokket en Missail-maanraketten en het Brago-kattenvoer Het weekblad ROBBEDOES bezorgt je de 25 gratis punten ! WERKELIJK EEN SENSATIONEEL AANBOD ! »

« Yeap », zei Kwabbernoot toen « Ik zie dit al over een dubbele pagina »

« Zet dat maar uit je hoofd ! » zei Kwabbernoot onmiddellijk

En net op dat ogenblik kwam Morris binnen met een foto onder zijn arm en toen speelde zich het drama af waarover we u hiernaast verteld hebben

DE LEEUW WEG VAN

BELANGRIJKE RECHTZETTING

Vorige week waren wij gedwongen een nieuwtje af te drukken, dat alle liefhebbers van het tekenverhaal de koude rillingen over het lijf gejaagd moet hebben : Morris, de tekenaar van Lucky Luke, verslonden door de leeuw Pinkie. Daarom haasten wij ons nu om iedereen die ons heeft geschreven om de in dergelijke gevallen gebruikelijke sympathiebetuigingen over te brengen — en ook de jonge dierenvriend die wilde weten of de spijsvertering van Pinkie niet van streek was geraakt — gerust te stellen. Er bleek hier een waanzinnig misverstand in het spel te zijn.

Achteraf bleek namelijk pas hoe alles zich had afgespeeld. De flegmatieke Morris, zoals gewoonlijk vreselijk verstrooid, liep de redactie binnen met een fototoestel in zijn hand. Hij kwam in een vertrek terecht waarvan hij dacht dat het leeg was. Wij hoorden een kreet en stormden toe en vonden de leeuw die een schoen tussen zijn klauwen had. Wij slaakten een kreet van afgrijzen, juffrouw Jannie voelde zich onwel worden, Pruimpit sloot voor alle zekerheid zijn bandopnemer aan en Guust mompelde

« 't Is weer zover ! Direct denken ze nog dat ik het heb gedaan ! »

Toen nam Kwabbernoot het roer in handen. Hij deed alle deuren van de archiefkasten op slot, liet iedereen vertrekken en belde toen naar de drukkerij om in het op de persen liggend nummer nog een speciaal bericht te laten verschijnen.

Toen liep hij, met de leeuw op z'n hielen, weer naar de plaats van het drama om de daar achtergebleven schoen op te halen en hem vervolgens naar het Museum van het Tekenverhaal op te sturen.

Toen pas hoorde hij uit een der kasten geluid komen. Hij sprong overeind, want hij dacht geesten te horen. Het was namelijk duidelijk de stem van Morris

« Zou het je veel uitmaken om mij in een verloren ogenblikje uit deze kast te halen ? »

Het bleek dat de verregaande verstrooidheid van Morris de basis van dit vreselijk misverstand was. Hij had namelijk een foto van de leeuw willen nemen en bemerkte toen dat zijn camera niet geladen was. Hij zocht toen de eerste de beste donkere hoek op en kwam zo in de kast terecht, nadat hij eerst zijn schoenen had uitgetrokken om de verf niet te beschadigen. Daar in het donker probeerde hij de film te verwisselen (en iedereen die al eens heeft geprobeerd om een Rollei 6 × 6 met een 24 × 36 filmpje te laden, weet welke moeilijkheden dat kan opleveren !). De leeuw maakte van die gelegenheid gebruik om een van z'n schoenen te bietsen. Morris slaakte een gil, wij kwamen aanrennen, Kwabbernoot sloot alle deuren... Kortom, alles is goed afgelopen. Morris belooft ons om zijn verstrooidheid voor eens en voor altijd te vergeten. Maar goed ook, we hebben er al last genoeg mee gehad.

Wij maken maar meteen van de gelegenheid gebruik om hem van hieruit te vertellen, dat hij gerust nog eens langs mag komen om zijn vergeten schoen op te halen

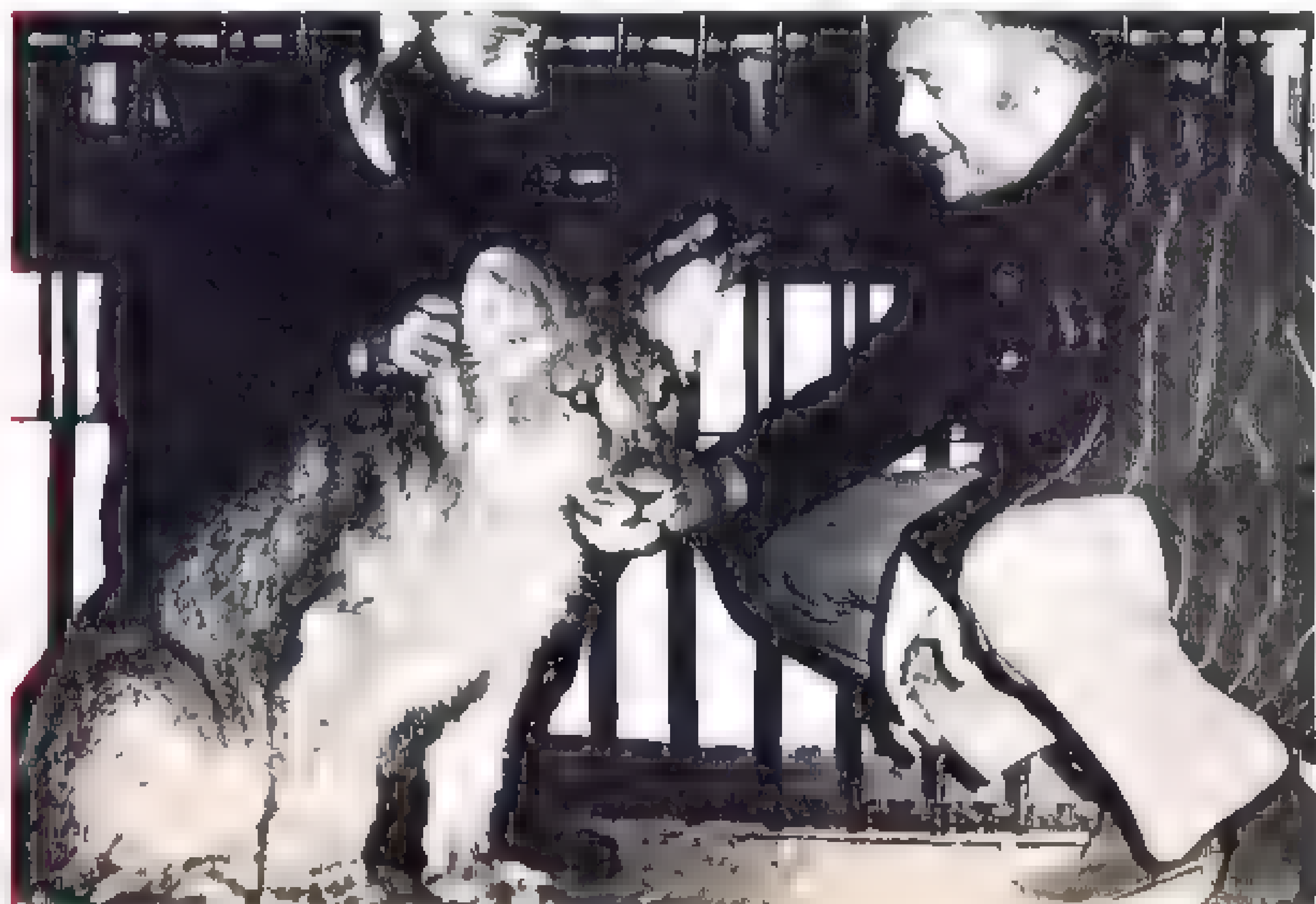

De circusdirecteur maakt kennis met zijn nieuwe kostganger. Pinkie scheen het leuk te vinden om de dierentuin te kunnen bezoeken. Overigens heel normaal buiten zijn moeder had het dier nog nooit met andere dieren kennis gemaakt. Vooral de geur van de tijgers scheen op zijn zenuwen te werken. Hij maakte tenminste een behoorlijke scène voor hun kooien. De circusdirecteur was direct weg van Pinkie. Hij raakte niet uitgepraat over zijn schoonheid.

Maar toen ons leeuwtje in zijn kooi moest ging hij in de contramine. Yvan Delporte ging er toen maar als eerste in om de leeuw zo naar binnen te halen, maar dat hielp geen steek. Kwade tongen beweerden dat ze de deur van de kooi toen maar hadden moeten dichtdoen, dan zou de redactie tenminste van zijn kwaadaardigste dier verlost geweest zijn. Maar hij kwam er weer uit en tenslotte ging de leeuw er maar in.

« Wel, als voedsel moet je hem van tijd tot tijd wat melk geven, hij is er dol op Runderlapjes is zijn geliefkoosde vleessoort... of anders wat gewone biefstuk, maar zorg er voor dat er niet te veel zenuwen in zitten... » — De circusman knikte geduldig van ja en hij zei bij zichzelf dat Yvan Delporte voor iemand die wekenlang tegen de aanwezigheid van Pinkie op de Robbedoesredactie. had lopen kankeren toch aardig bezorgd was om het lot van dit leeuwenjong. Het had weinig gescheeld of Pinkie was weer op de redactie teruggekomen...

DE REDACTIE !

Het was niet mogelijk deze gevaarlijke wildebras nog langer op de redactie te houden. Als meneer Dupuis er ooit achtergekomen zou zijn hoeveel last dit onding ons berokkend heeft dan zou hij heel ontevreden zijn. Daarom hebben we maar een circus opgebeld.

« Hallo, met Robbedoes... Zeg, het schijnt dat jullie 'n bende leeuwenwelpen hebt in die dierentuin... Hoeveel ? Zeventien ? En daar zijn de oudjes nog niet bij ? Nou, jullie durven ! Wij hebben er hier maar één rondlopen ! Ja inderdaad, wij hebben 'n leeuw hier Zijn leeftijd ? Eh... zes, zeven maanden... Zie je, we vroegen ons af of jullie hem niet zolang onder je hoede wilt nemen tot zijn eigenaar hem weer op komt halen .. Wij zijn hier wel wat gewend, maar 'n leeuw is ons wat te gortig ! Wat zei u ? Ah, inderdaad, ja.. 'n goudvis is heel wat makkelijker te onderhouden... Kunnen jullie hem gebruiken ? Wanneer ? Overmorgen ? Keurig, en nogmaals bedankt ! »

Wel verdraaid, het circus wilde Pinkie zolang in zijn dierentuin onderbrengen. Toen trokken we de telefoon nog eens naar ons toe om onze fotograaf Deharinck op te bellen

« Zeg, ben jij overmorgen vrij ? Wel, om 'n paar foto's te nemen .. ja, in een circus... Wil je er met de auto heen ? Kun je Yvan Delporte dan niet meenemen ? Wel, eh... hij is niet alleen. Doet er dat niets toe ? Keurig, tot overmorgen dan ! »

Yvan Delporte stond er namelijk op om Pinkie, die hij al die tijd heeft gevoed en verwend, zelf bij die circuslui af te leveren. Volgens hem om er voor te zorgen dat de leeuw niet op z'n dooie eentje naar de redactie terugkwam. Hij had er al onheil genoeg aangericht. Maar wij wisten maar al te goed dat de aanstaande scheiding van Pinkie hem verdriet deed Toch gek hoe dat je aan zo'n dier kunt gaan hechten. Trouwens Pinkie had er ook een "handje" naar om zich aan andere mensen te hechten. Dat wij deze week niets over onze nieuwe publiciteitsman te vertellen hebben komt door het feit dat hij thuis op bed ligt om een paar schrammen te laten genezen terwijl zijn vrouw de zolder van zijn broek aan het repareren is. Kortom, we kochten een nieuwe halsband voor Pinkie, we verwendden hem in deze laatste twee dagen van zijn verblijf bij ons nog meer dan we gewoonlijk al deden, en twee dagen later stond de fotograaf met zijn wagen bij ons voor de deur. Dat hij een leeuw te vervoeren kreeg had hij in de verste verte niet kunnen vermoeden, maar daarvan liet hij niets blijken.

We bleven kijken totdat de wagen op het eind van de straat de bocht omging. Toen ging iedereen langzaam weer aan het werk

Wat is het op het ogenblik vreemd leeg op de redactie

NIET VERWARREN
een leeuwebek
en
een leeuwemuil

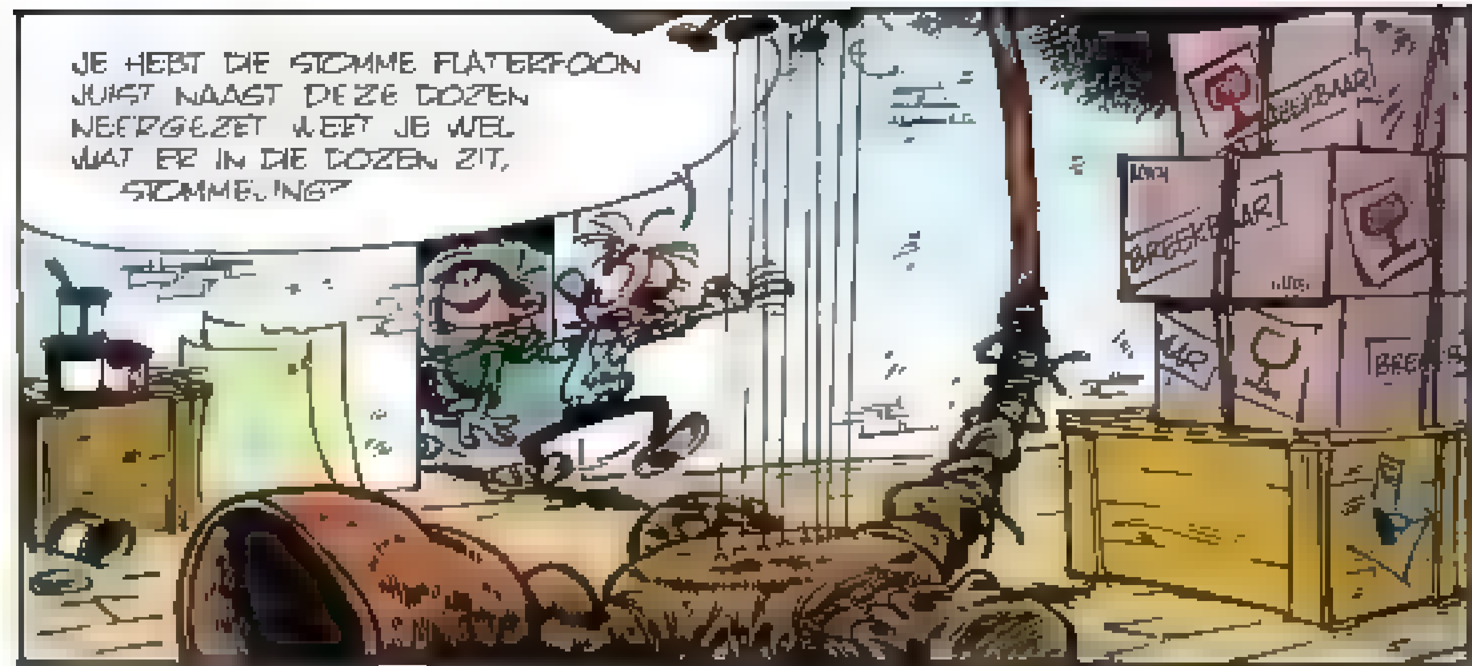
En toen kwam het zwaarste ogenblik, de scheiding. Yvan Delporte zei de volkomen onverschillig lijkende leeuw goedendag. Deze scheen zich op dat ogenblik alleen maar te interesseren voor de vreemde geuren die hem in de dierentuin omringden.

En ongetwijfeld ook voor de vele vriendjes die hij in de aanpalende kooi zou ontmoeten : zeventien leeuwtjes, dit jaar geboren, waarmee hij binnenkort kennis zou maken. En dan al die tijgers, wolven, dwerggeiten, beren en vogels die de dierentuin bevolkten. Nu hopen we maar dat Dan Daubeney Pinkie daar komt ophalen voordat Pinkie een doorgewinterde circusleeuw is geworden. Want de kunsten die je circusdieren ziet uithalen zijn allemaal heel mooi om eens naar te kijken, maar we rillen als we bedenken wat dat in je kamer kan geven. Stel je voor : Pinkie die dan Daubeney voortdurend dwingt om een brandende hoepel op te houden ..

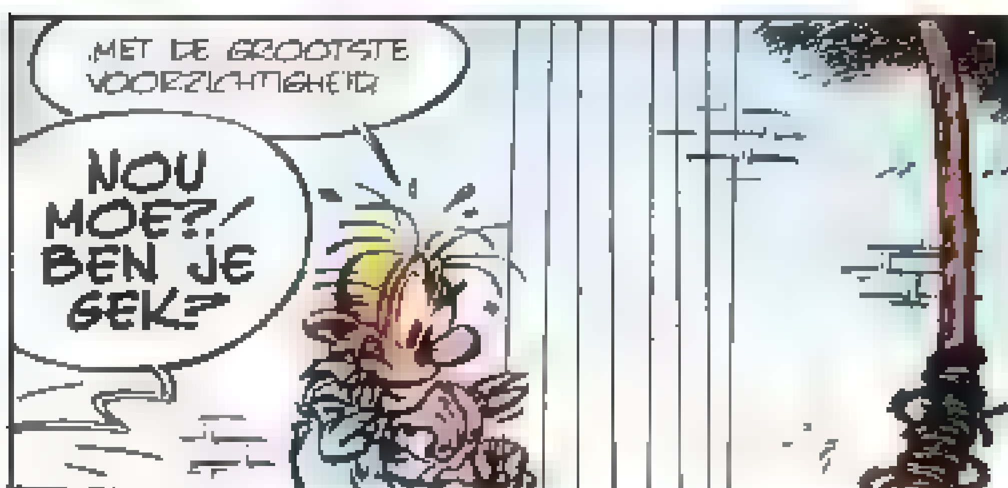

JIJ HEBT EEN GAVE!... HET TALENT OM RAMPEN TE VEROORZAKEN...

JE HEBT DIE STOMME FLATERFOON JUIST NAAST DEZE DOZEN NEERGEZET. WEET JE WEL WAT ER IN DIE DOZEN ZIT, STOMMELING?
BREEKBAAR
BREEKBAAR

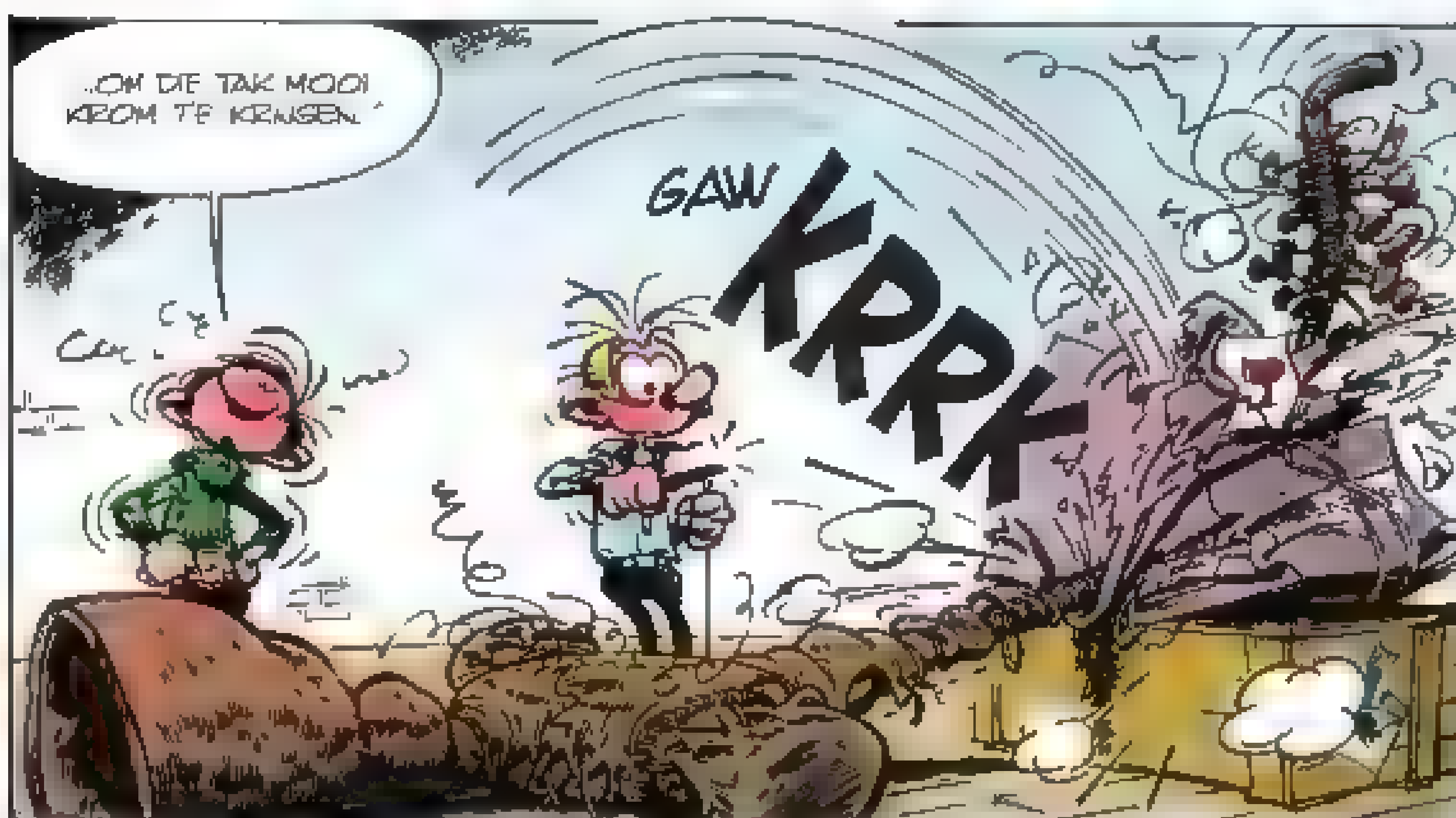

EEN 118-DELIG MEISSENERSERVIES. MENEER DUPUIS HEEFT HET VOORLOPIG HIER GEZET VOOR EEN OF ANDERE VERJAARDAG...
HIJ MOET DIE DWAZE ROTZOOI TOCH NIET OP ZOLDER BEWAREN.

UIT DE WEG! ALS IEMAND AAN DE SNAREN KOMT, GAAT AL HET PORSELEIN DOOR DE TRILLINGEN AAN DIGGELEN!
WELLNEEEE!

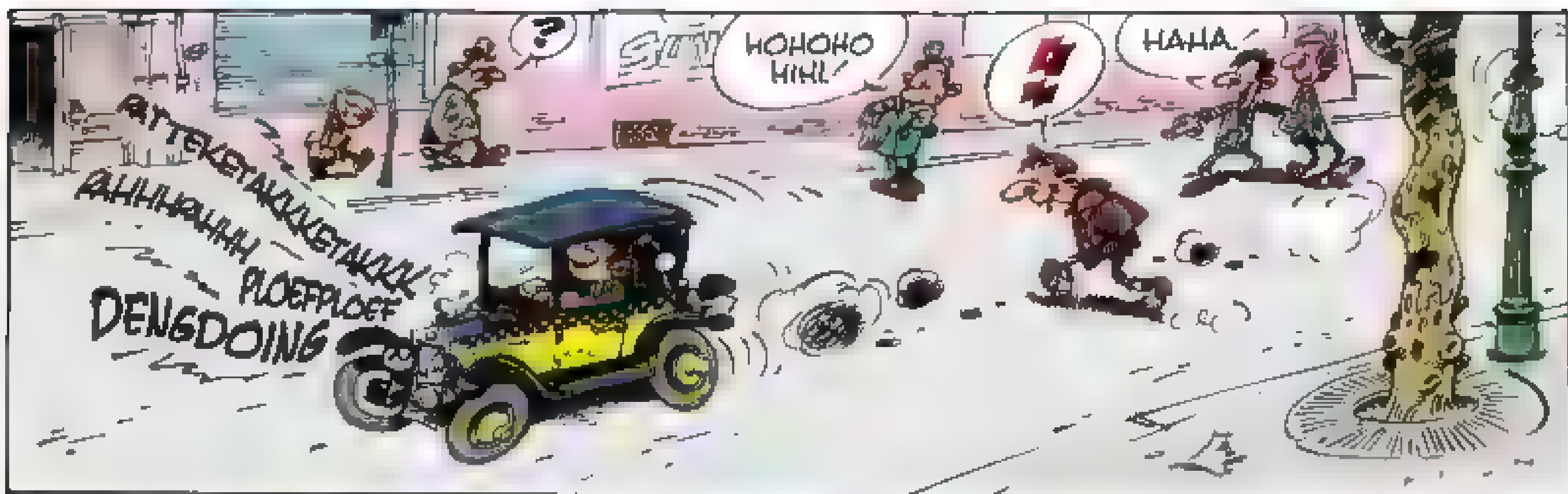

DAAROM MAAK IK DAT MONSTER METEEN ONSCHADELIJK.
467 A

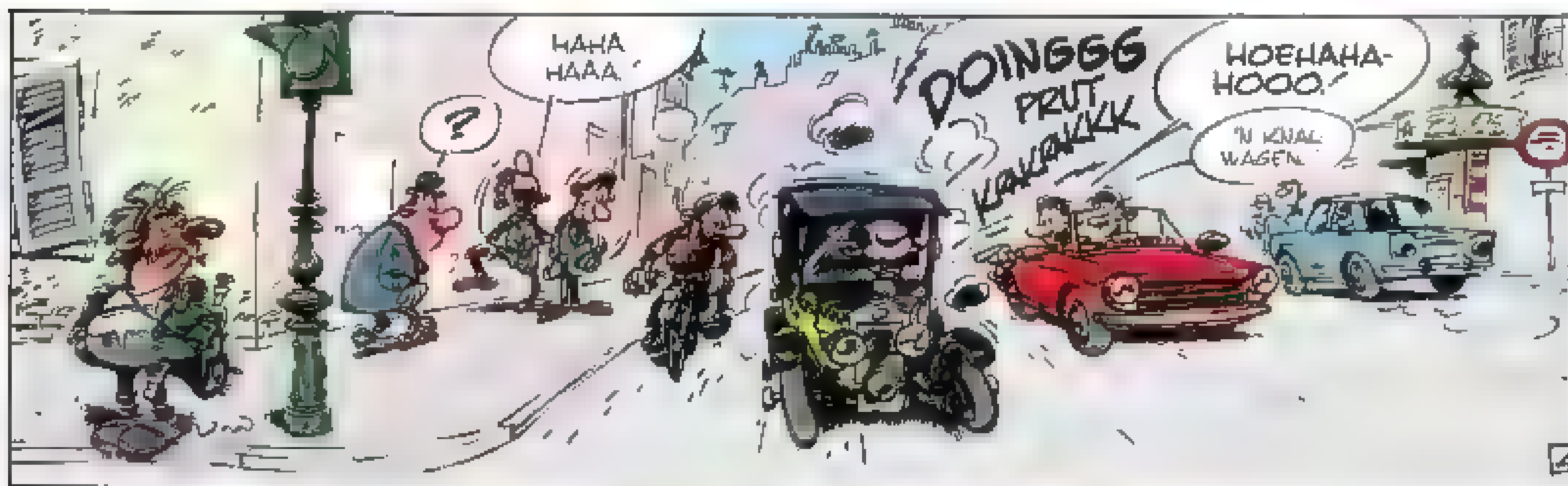

MET DE GROOTSTE VOORZICHTIGHEID!
NOU MOE?! BEN JE GEK?

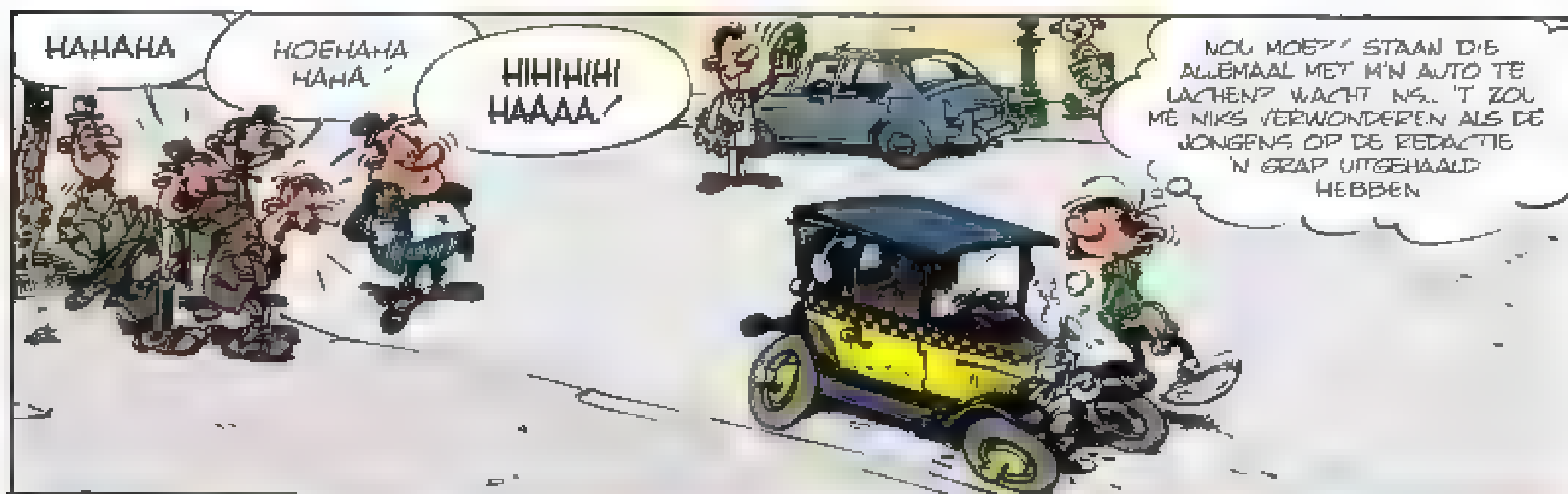

DE LAATSTE... WAT 'N OPLUCHTING!
EN IK HEB ME NOG WEL 'N BEROERTE GEWERKT.

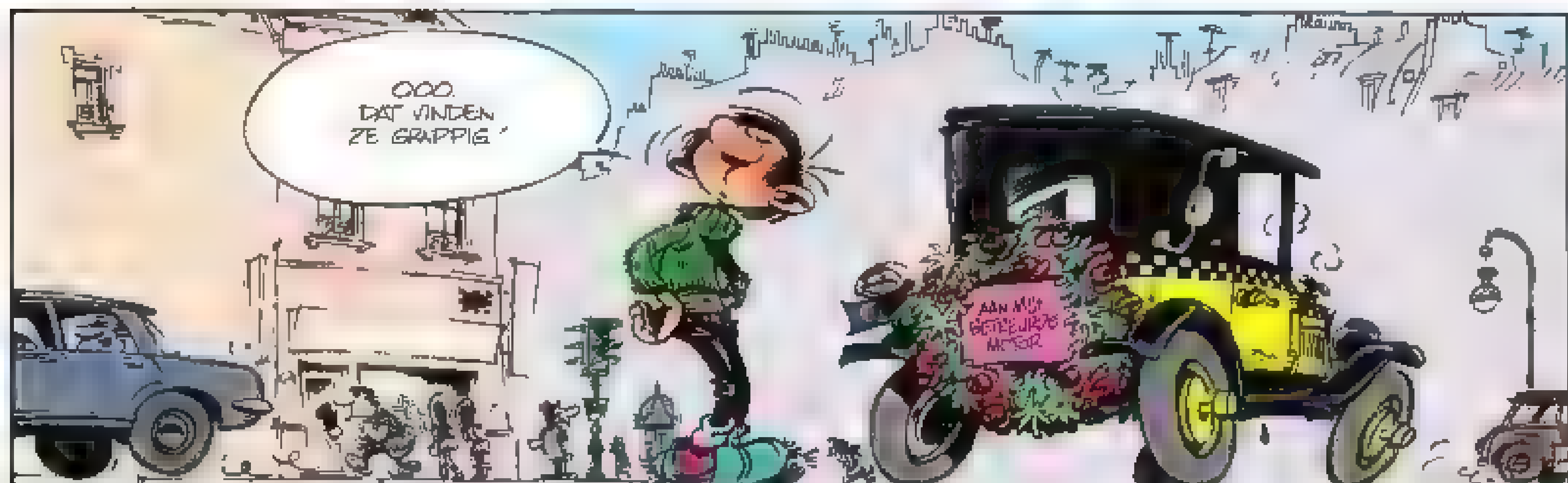

...OM DIE TAK MOOI KROM TE KRIJGEN!
GAW
KRRK

HAHA, NOG 'N GROENTJE IN 'T ZWERVERSLEVEN?
467 B

?
HOHOHO HIHI !
!
HAHA
RATTEKETAKKETAKKK
AHHHAHHH
PLOEFPLOEF
DENGDOING

?
HAHA HAAA !
DOINGGG PRUT KAKAKKK
HOEHAHA-HOOO !
'N KNAL WAGEN
43 A

HAHAHA
HOEHAHA HAHA
HIHIHIHI HAAAA !
NOU MOE?! STAAN DIE ALLEMAAL MET M'N AUTO TE LACHEN? WACHT NS.. 'T ZOU ME NIKS VERWONDEREN ALS DE JONGENS OP DE REDACTIE 'N GRAP UITGEHAALD HEBBEN

OOO... DAT VINDEN ZE GRAPPIG !
43 B

EEN AAP OP DE RED

Het was te mooi om waar te zijn! We waren eindelijk de leeuw kwijt die Dan Daubeney bij ons op de redactie had laten slingeren... we hadden hem in een circus weten onder te brengen. De circusdirecteur was ons daarvoor zo erkentelijk dat hij ook 'n presentje wilde geven. Gisteren avond stond een vertegenwoordiger van het circus bij ons op de stoep met Socky, een Amerikaanse slingeraap.

Kwabbernoot bekeek de vertegenwoordiger, die voor hem stond, met een argwanende blik. Het kistje met een getralied deurtje, dat de man in zijn handen had, beviel hem niet erg.

« Van het circus, zei je ? »

« Ja », zei de vertegenwoordiger. « Hij heet Socky en is dol op limonade. Maar je moet hem er niet teveel van geven. »

Toen hij de deur uitstapte, voegde hij eraan toe:

« 't Is een mannetje. »

Juffrouw Jannie vloog op het kistje af, zich afvragend wat daar wel in kon zitten. Even later stootte zij een hartverscheurende kreet uit. Door de tralies was namelijk iets harigs te voorschijn geschoten dat haar neus in een stevige greep hield. Even leek er paniek uit te breken. Krasser had zich doodsbleek achter zijn tekentafel in veiligheid gebracht en jammerde:

« Marsmannetjes ! »

Maar toen na een paar seconden de neus van juffrouw Jannie eindelijk bevrijd kon worden en het getralierde deurtje geopend werd, kwam Socky te voorschijn. Socky bleek een staartaap te zijn.

« Een bosduivel », wist Prulin pit te vertellen, maar die had er ongemerkt de dierenencyclopedie op nageslagen.

Ondertussen had de lange staart van het dier de bovenkant van een bureau afgetast en er een gom afgepikt. De aap begon het ding op z'n dooie gemak op te peuzelen.

« Neem hem dat ding af », zei

ZEG NIET
Een aap op gredactieapen
MAAR ZEG
Een redactie op apegapen

Kwabbernoot, « dat is beslist niet goed voor hem ! »

Maar probeer zo'n aap maar eens iets af te nemen. Zodra het dier in de gaten kreeg wat wij van plan waren sprong hij op een bureau en vandaar bovenop een kast. Vanaf die plaats begon hij zorgvuldig alle uithoeken van de redactie te bespieden terwijl iedereen zich uitsloofde hem te pakken te krijgen. Hier volgt dan bij benadering een beschrijving van de feiten, zoals zij door de voornaamste getuigen werden weergegeven.

De aap hangt met beide handen aan de zware kroonluchter die het bureau van Kwabbernoot siert. In zijn rechtervoet klemt hij de gom die iedereen hem wil afnemen en met zijn staart weet hij een grote fles Oostindische inkt te grijpen die hij over het hoofd van Prulupit uitkeert. Juffrouw Jannie zoekt veiligheid in onze papieropslagplaats. De aap zet haar met grote sprongen achterna, daarbij Krasser ontwijkend die hem tegen de grond wilde drukken en nu met zijn snuffert in een grote plas Oostindische inkt terecht komt. In de papieropslagplaats keert de aap twee dozen gegomde etiketten over het betraande hoofd van Juffrouw Jannie uit terwijl Kwabbernoot met

Gevechtspauze tijdens de achtervolging. Socky zit rustig op een bureau, waarop kort geleden de post keurig lag opgestapeld, op een zacht potloodje te knabbelen.

GUUST MET VAKANTIE

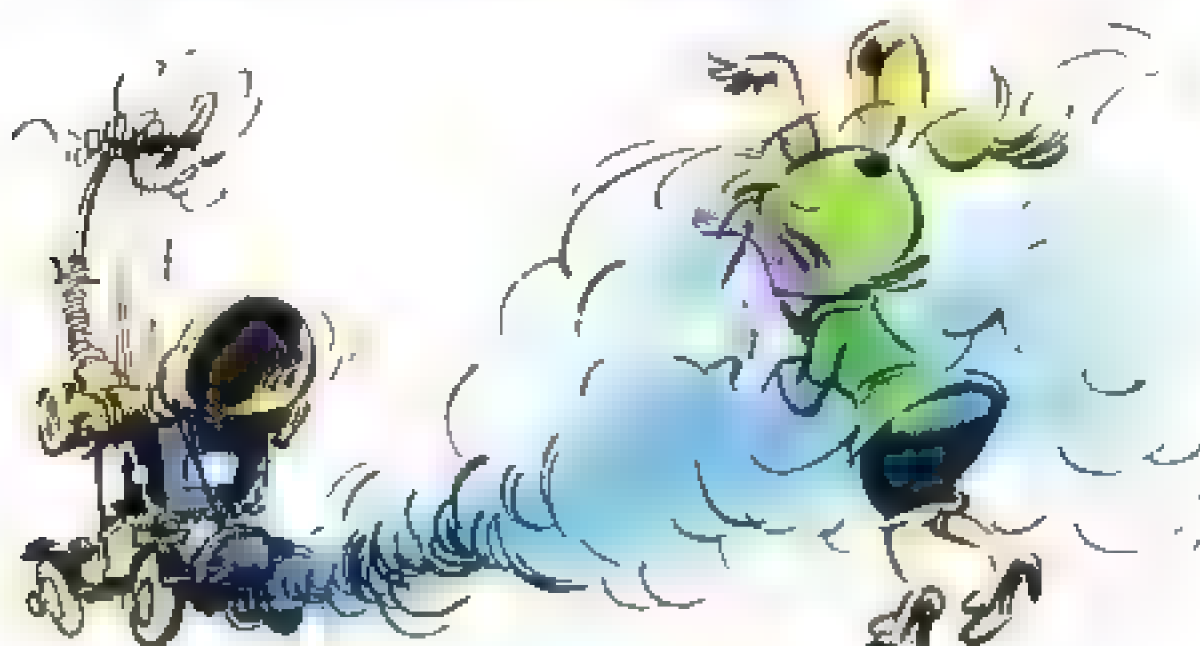
De vakantie is een der waardevolste instellingen van onze moderne maatschappij. Daardoor is namelijk een heel volk in staat om alle zorgen, verbonden aan een heel jaar arbeid, van zich af te schudden. Daardoor kunnen stedelingen hun geest verlichten door in verre landen op bezoek te gaan. Meestal doen zij dit slechts door in folkloristische kledij gestoken inboorlingen te vragen of er ook mosselen of erwtesoep op het menu voorkomt. Maar daardoor is ook de Robbedoesredactie in staat te genieten van de afwezigheid van Guust.

Want Guust heeft ons voor een tijdje verlaten en je kunt je gewoon niet voorstellen hoezeer het werk daardoor vergemakkelijkt wordt. Daarbij moeten we wel zeggen dat hij al een hele tijd bezig was zijn vakantie voor te bereiden en dat hij ons tot stervens toe de oren had volgezeurd over de idyllische leven dat hij aan het strand van Juan-Les-Pins van plan was te gaan leiden (waarom dat hij uitgerekend naar deze snobistische modebadplaats moest zal wel een der laatste raadselen der schepping blijven !)

Speciaal voor deze gelegenheid had hij nog wel iets nieuws uitgevonden, een toestelletje waarmee waterskiën en onderzeejacht tegelijkertijd uitgevoerd kon worden. Onder de gebogen latten had hij namelijk een paar tweedehands harpoenen bevestigd en hij was ervan overtuigd dat hij van elk waterwandelingetje een lekker zootje vis zou meebrengen. Jammer genoeg voor hem bevestigde hij deze dingen op het dak van zijn wagentje om ze aan ons op de redactie te kunnen laten zien. En aangezien zijn remmen niet al te best werken had hij zo wat moeilijkheden met brigadier Vandelaar die op een kruispunt het verkeer stond te regelen en nu de eerste twee, drie weken beslist niet meer kan zitten. De skies werden door de rechtbank verbeurd verklaard.

« Wel », vertelde Guust ons, « voor het overige heb ik mijn bureau maar afgesloten. Jullie weten allemaal hoe Kwabbernoot is. Als ik mijn rug maar eventjes keer, maakt hij meteen van de gelegenheid gebruik om mijn bureau op te ruimen en als ik dan terugkom, kan ik niets meer vinden. Jongens, ik moet jullie nu helaas verlaten want ik wil morgenavond aan de kust zijn en ik moet nog even langs mijn tante want ik heb haar beloofd een paar dozen Camembert mee te brengen die je alleen maar bij mij in het winkeltje aan de overkant kunt krijgen. »

Guust is eergisteren vertrokken. Zijn tante zal haar Camembert wel nooit krijgen want Guust heeft hem in z'n bureau laten liggen. En we krijgen dat ding met geen mogelijkheid open.

ACTIE

een bezem het razende diertje probeert te verdrijven. De aap krijgt de bezem te pakken, gebruikt hem als een soort polsstok en vliegt over de hoofden van de verzamelde menigte naar het bureau, waarop de post keurig in stapeltjes ligt. Weg stapeltjes!

Even een gevechtspauze. Iedereen probeert enigszins op adem te komen. Krasser veegt de inkt van zijn gezicht. Kwabbernoot geeft opdracht het dier te omsingelen. Op dat ogenblik gaat de deur open en meneer Van Gestel komt binnen, zeggend hoe opgelucht hij is met het bijna gelijktijdige vertrek van Guust en de leeuw. De aap springt op zijn hoofd, kijkt even of daar nog wat op te vinden is, ziet dan de openstaande deur en is even later in de gang verdwenen. In de gang heeft iedereen, met leeuwentemmer Yvan Delporte voorop, de achtervolging op de aap weer ingezet. De algemene verwarring stijgt ten top. Na een uur ongeveer schijnt de aap genoeg te krijgen van dit spelletje en trekt zich waardig in zijn kist terug om rustig aan zijn gom verder te kunnen knabbelen. We hoefden alleen maar het deurtje achter hem dicht te doen.

Onze hoofdredacteur kwam toen op de duivelse gedachte om het dier maar met kist en al naar Dan Doubeney op te sturen. Het schijnt dat hij net terug is van zijn reis en zich nog niet op de redactie heeft durven te vertonen. Misschien heeft hij weer wat documentatie nodig.

Een verwoede achtervolging in de gangen. Het grootste deel van de redactie is daarmee ongeveer een uur zoet.

VLUGGERTJE

Bevecht niet zonder wapen
Verdraaid handige knapen
Kijk héél goed uit voor apen
't Zijn vier-handige knapen!

Panoramisch overzicht van een der bureaus nadat de aap en zijn achtervolgers er langs gekomen waren. Op de achtergrond slingert Yvan Delporte weer ergens rond.

GEEF JEZELF EEN VRACHTAUTO CADEAU!

« Meneer Kwabbernoot », zei Hendrik Afflesje, « vind u ook niet dat de automobielsport het einde is voor de lezertjes van uw blad? »

« Hmmh », zei Kwabbernoot zonder zich te veel bloot te geven.

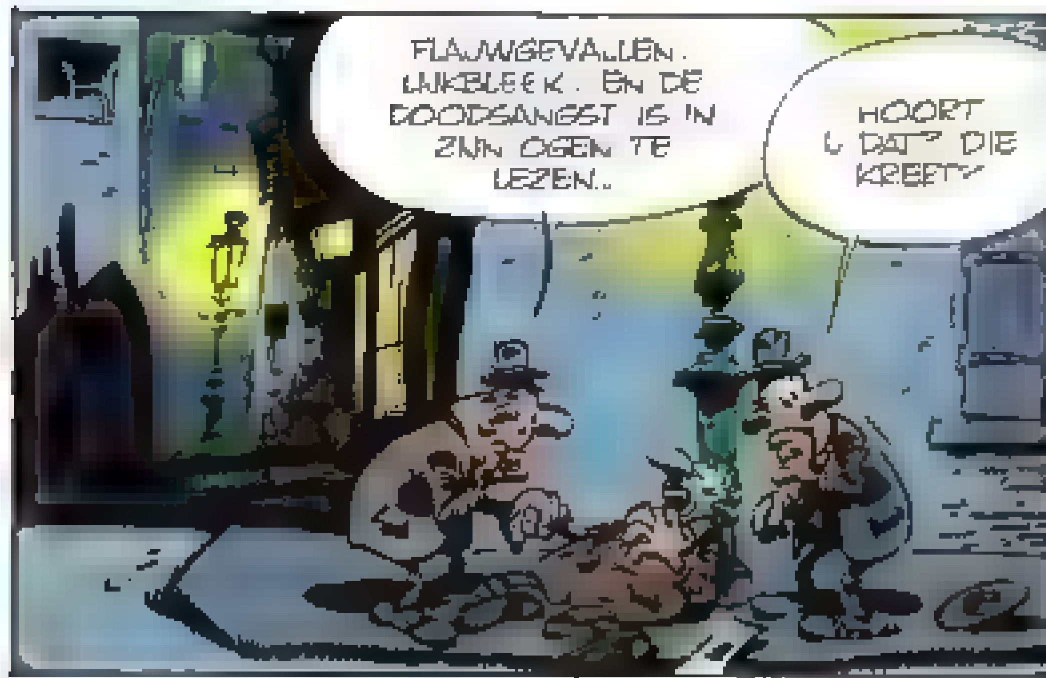
« Vind u ook niet dat we de jeugd moeten aanmoedigen zich meer voor de techniek te gaan interesseren? En dat een aardige foto van een vrachtwagen met kippende laadbak het aanzien van uw blad zeker omhoog zou halen? »

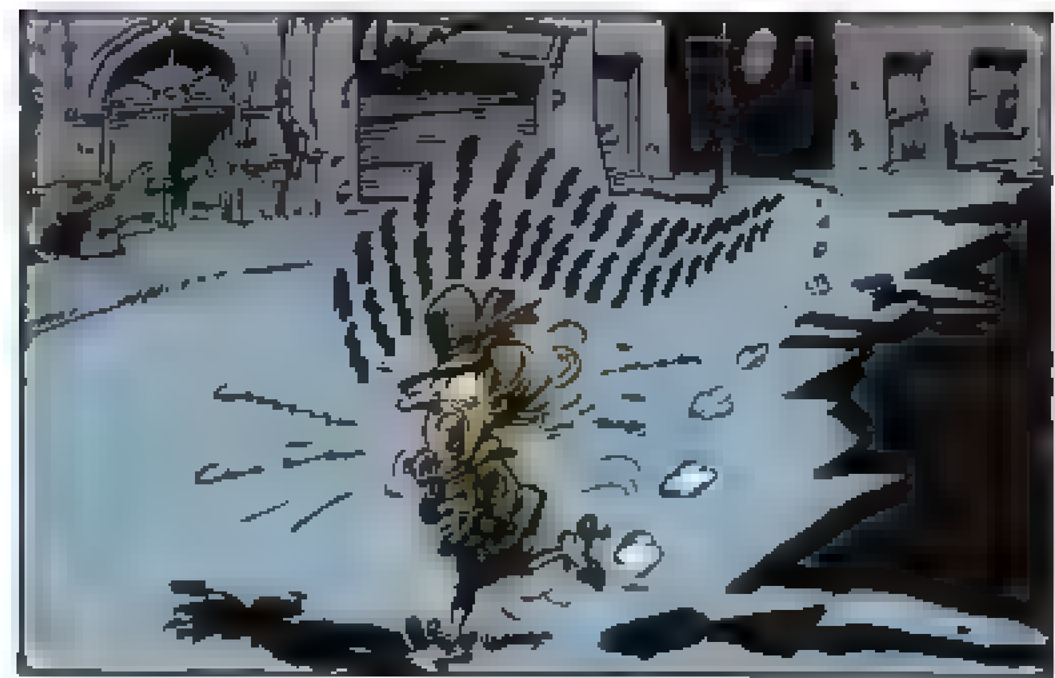
Wat zitten er bij ons op de advertentiedienst toch vreselijke mensen. Die denken dat een blad er alleen maar goed is om volgestopt te worden met advertenties.

« Kijk, ik heb toevallig een informatieve foto bij me met een verklarende tekst... »

En net op dat ogenblik kwam die vertegenwoordiger van het circus binnen. Hendrik Afflesje maakte van de algemene onoplettendheid gebruik om de volgende advertentie op deze pagina te smijten...

FLAUWGEVALLEN. LIJKBLEEK. EN DE DOODSANGST IS IN ZIJN OGEN TE LEZEN..
HOORT U DAT? DIE KREET?

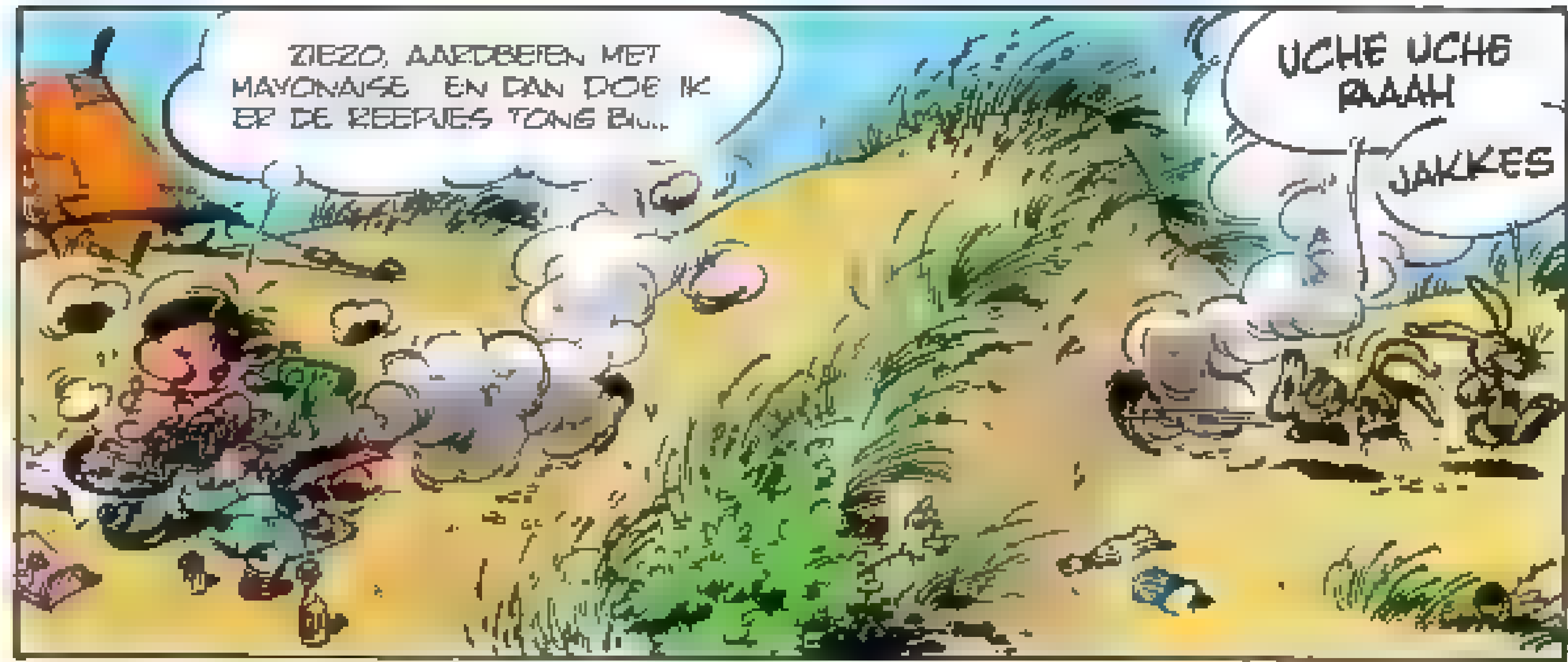

ZEG ME DAT IK NIET GEK BEN.. HEB JE DAT MONSTER DAN NIET GEZIEN?
HET WAS NIETS, SCHATTEBOUT. JE ZULT GEDROOMD HEBBEN. OPGEPAST HOU JE TAS VAST.

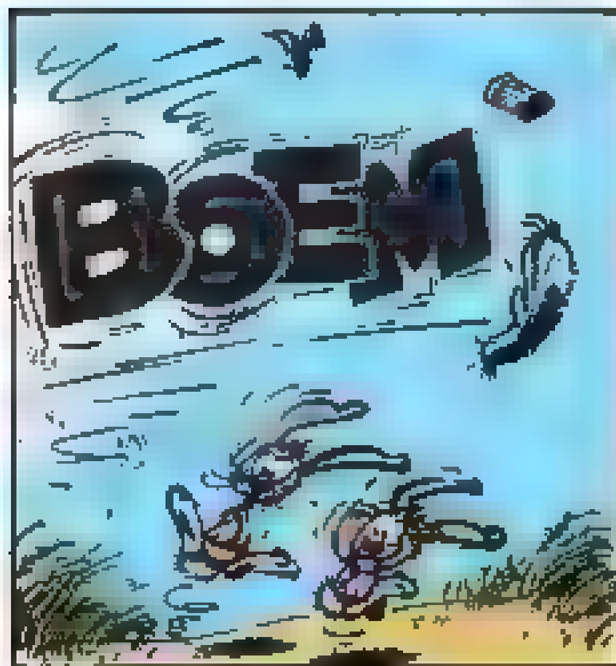

BLIJF HIER! NIET DAARHEEN! KLAPPERKLAPPER. HET DING LOOPT DOOR JE WIJK. KLAPPER KLAPPER

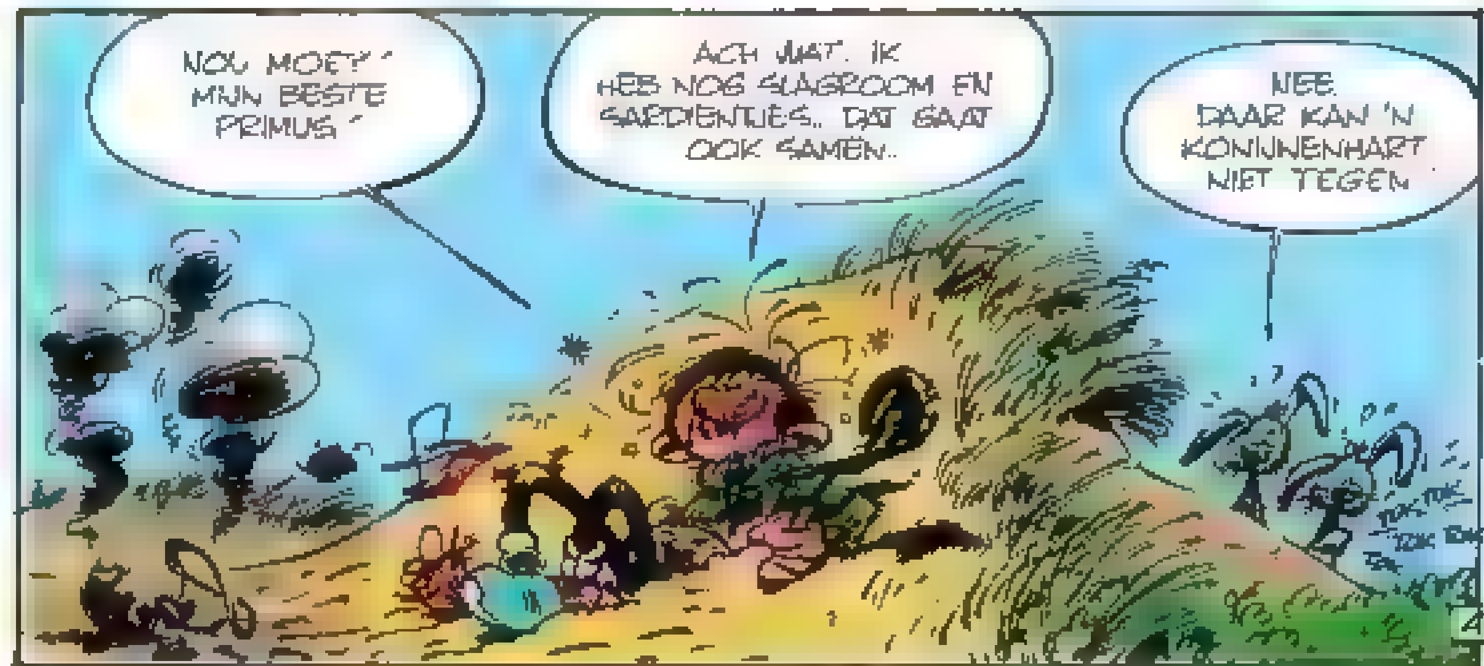

HET 'DING'? KEN IK NIET. DAT WIL IK ZIEN.
469 A

(GWAWW
DAING
DZINGG
WEL HET VALT NIET MEE OM HEM TE VERHUIZEN ALS JE WAGEN KAPOT IS
468 B

SCHANDALIG! NERGENS KUNNEN ZE JE NOG MET RUST LATEN.

ZIEZO, AARDBEIEN MET MAYONAISE... EN DAN DOE IK ER DE REEPJES TONG BIJ...
UCHE UCHE RAAAH
JAKKES

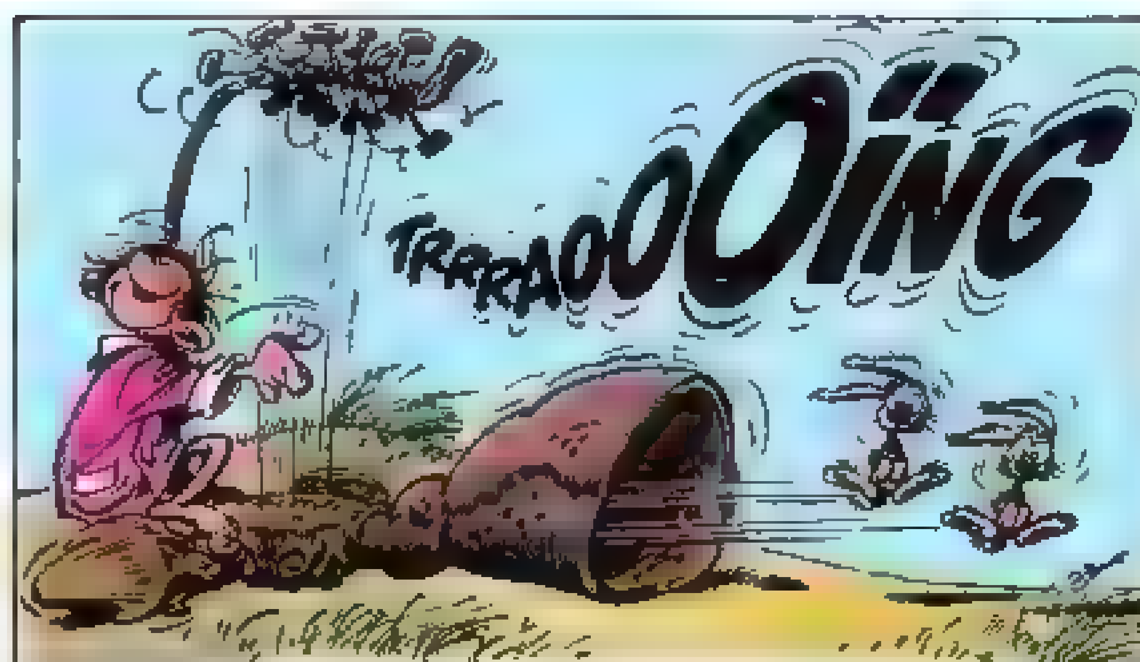

BOEM

NOU MOET! MIJN BESTE PRIMUS!
ACH WAT. IK HEB NOG SLAGROOM EN SARDIENTJES.. DAT GAAT OOK SAMEN..
NEE. DAAR KAN 'N KONIJNENHART NIET TEGEN.

RRZ RRRRZZ RRZZZ
VERSCHRIKKELIJK! VOLGENS MIJ HEBBEN ZE DIE KNAAP DE STAD UITGEJAAGD!

HIERHEEN, KOM! 'K HEB EEN GEZELLIGE SCHUILPLAATS GEVONDEN.

OM 'S OCHTENDS ECHT WAKKER TE WORDEN HEB IK WAT MUZIEK NODIG..

TRRRAOOOOÏNG

RAAAH! IS DAT VAKANTIE?
DAN NOG LIEVER HET JACHT-SEIZOEN!

BRIEF VOOR DE RE

De postzegel is afgestempeld met een publicitaire en toeristische slogan
JUAN LES-PINS
Heerlijke stranden,
Uitgestrekte duinen,
Eerste klas hotels

En ze zouden er nog veel meer opgezet hebben als ze er de plaats voor gehad hadden; over de tennisbanen, de yacht-club met een speciaal gereserveerd gedeelte voor waterskiën, het selecste casino van Europa, de maneges, de golfterreinen (een normale met 18 holes, gereserveerd voor de upper ten en een miniatuurbaan, waarvan de prospectus weet te vermelden dat het de grootste in Europa is) en voor het overige alles wat een man van de wereld zoekt om zijn gelijken te ontmoeten. Er is zelfs een speciale baan voor het schieten op kleiduiven, hoewel in de restaurants duiven gereserveerd worden die beter te verteren zijn. (Het meest onverteerbare is de hotelrekening.)

En uitgerekend daar brengt Guust zijn vakantie door. De brief, waarover we het hierboven hadden, was dan ook van hem afkomstig. We stonden wel wat verbaasd dat we hem kregen, want hij had ons verteld dat hij in de duinen wilde kamperen (hetgeen daar strikt verboden is) en zelf zijn potje wilde koken (hetgeen nog strikter verboden moet zijn, gezien het met zich meebrengende ontploffingsgevaar en luchtvervuiling). We hadden daarom min of meer verwacht dat Guust in gestrekte galop een minder snobistisch plaatsje zou opzoeken, maar onze brokkenmaker schijnt het daar best naar zijn zin te hebben. Lees zelf maar wat hij ons te schrijven had.

Beste Kwabbernoot, beste allemaal, vooral juffrouw Jannie en meneer Dupuis, mocht die nog eens op de redactie verschijnen.

Ik hoop dat jullie allemaal lekker hard werken en dat jullie vooral niet vergeten mijn plant te eten te geven en mijn witte muizen te besproeien. Deze zitten in de archiefschuif, waarop staat "Geheim & Vertrouwelijk" en waarin de rapporten zaten over de vergaderingen met de verkoopafdeling. Nu ik het toch over die rapporten heb, zeg even tegen meneer Van Gestel dat hij die terug kan vinden in een oude, gefrankeerde envelop die boven op de te versturen post lag. Hij is gemakkelijk terug te vinden, want er staat het adres in Amerika op.

Hier gaat alles lekker en het weer valt best mee. Maar het is toch gek, dat je overal druiloren tegen het lijf moet lopen die met alle geweld je vakantie proberen te verprutsen. Stel je voor, ik kwam hier aan toen de nacht al gevallen was (ik had het namelijk verstandiger gevonden om voorzichtig te rijden, vooral met al die claxonnerende idioten achter me toen ik midden op de weg reed om het van rechts komende verkeer niet te hinderen) en ik vind 'n dot van een kampeerveldje, vlak bij de duinen. 'n Heerlijk weitje met 'n grasje om de jerk op te dansen. Ik timmer dus vlug m'n tent in elkaar en kook een lekker potje, niets bijzonders overigens, wat cornedbeef met stamppot, en ga even later pitten. En wat gebeurt er verder? Even na dageraad, het was beslist niet later dan tien uur, word ik wakker gemaakt door een bende tierende mensen. Ik sta op en sta tegenover een stelletje woedende kerels met petten, die me de smerigste beledigingen naar m'n hoofd gooien omdat ze uitgerekend op het plekje willen spelen waar ik m'n tent heb staan! Jullie kennen me goed genoeg om te weten dat ik de kwaadste niet ben, maar dat ik ook niet met me laat sollen. Ik zeg ze dan ook dat het terrein groot genoeg is voor iedereen en dat ze maar wat verderop moeten gaan. Ze worden nog razender en ze zeggen me dat twee seizoenen geleden

VLUGGERTJE

Eens ging er een kerel op kruistocht
Die daar voor zijn vrouwtje een kruis kocht
Hij kwam er mee thuis
Vond hommeles in huis
Zo bleek dat dit huis ook een kruis zocht.

DACTIE

de graaf van Gloucester hier een birdie maakte en nog meer van die onzin. Het kwam er in ieder geval op neer dat ik als de bliksem green 3 moest ontruimen. (Wat spraken die 'n ratjetoe, vol met Duitse woorden !) En toen begonnen ze nog harder te schreeuwen, toen ze zagen dat ik gaten in het gras had gemaakt. Maar je bent kampeerder of je bent het niet, hè, en ik ben er een, dus had ik een mooi kuiltje gegraven om m'n coke fris te houden. Ik zeg ze dus dat het hier bij mijn aankomst al barstte van de gaten en ik wijs ze er een aan (aan de voet van een stom vlaggetje, zeker achtergebleven bij een of ander gek feestje !) Maar omdat er hoe langer hoe meer kerels om me heen kwamen staan, die allemaal met gekke stokken stonden te zwaaien, vond ik het beter deze nieuwe situatie even in overweging te nemen.

Tenslotte ben ik maar de wijste gebleven en heb dat stomme veldje maar aan hun gelaten. Maar eerlijk gezegd, ik heb nog nooit zulke egoïsten gezien want er lagen overal om me heen van die mooie, gladgeschoren ronde veldjes. Minstens een stuk of vijftien. Willen jullie weten wat ik denk ? Juan-les-Pins is niet meer wat het vroeger was. Guust

Juffrouw Jannie staat er gekleurd op

Nu moet je niet geloven, dat door het feit dat Guust op vakantie is, er nu op de redactie behoorlijk gewerkt kan worden. Eerst hadden we dat gevalletje met die camembert (daarover hebben we je de vorige week al iets verteld) waarover we een loodgieter met een oxygeenbrander moesten halen omdat Guust de laden van zijn bureau versterkt had met platen uit een dumptank, hetgeen weer tot gevolg had dat we even later kapitein Waterzat met zijn mannen op bezoek hadden. Een paar dagen geleden beleefde juffrouw Jannie een hachelijk en tragisch avontuur, dat heel slecht had kunnen aflopen. Oordeel zelf maar :

We leven in het tijdperk van de spuitbus. Alles, van slagroom tot insektenwerende middelen en samengeperste lucht om banden op te pompen en sirenes in werking te stellen, wordt tegenwoordig in spuitbussen geleverd. Daarom moest Guust natuurlijk iets ontwikkelen dat volgens hem een zware belofte op de toekomst inhield : een maquillagespuitbus. Hij beweerde dat lipsticks, poederdonsjes en potjes met ditjes en datjes om links en rechts op gezichten te smeren volkomen uit de mode waren. Vlak voor zijn vertrek gaf hij dus een paar spuitbussen aan juffrouw Jannie met het vriendelijke verzoek om tijdens zijn afwezigheid alvast maar te beginnen met experimenten om maquillage voortaan onder druk aan te brengen.

Eergisteren, tijdens de koffiepauze, nam juffrouw Jannie op de redactie de eerste proef. Krasser, die broodjes ham zat te verorberen, merkte dat er iets aan de hand was. Op de eerste plaats door de verandering van geur. Guust voegt namelijk overal geurtjes bij. Hier was het een soort lelietjes-van-dalen met een zeer eigenaardige bijgeur van knoflook. Krasser keek in de richting van juffrouw Jannie, slaakte een kreet en viel van zijn tekenkruk. Het lieve meisje vroeg hem eerst of hij zich geen pijn had gedaan en toen, met een allerveroverendste glimlach, hoe hij haar nieuwe opmaak vond. Met toegeknepen keel en kloppend hart zei Krasser ja, en dat het heel modern stond.

Daarbij moet vermeld worden dat juffrouw Jannie aquamarijnen lippen had een aardbeikleurig gezicht en een zachte, oudroze kleur rond de wimpers.

HELP ONS PSYCHOLOGISCH JE KARAKTER BLOOT TE LEGGEN

Een onderzoek van Hendrik Affiesje.

Alle Robbedoeslezers worden uitgenodigd deel te nemen aan een motievenonderzoek, waardoor het ons mogelijk wordt het psychologische profiel van de gemiddelde lezer van ons massamedium bloot te leggen. De antwoorden op deze peiling zullen worden doorgegeven aan een elektronisch brein die aan de hand daarvan nauwkeurig het statistische gedragspatroon van onze lezers zal bepalen, waardoor wij weer in staat zullen zijn een positieve structuur van verkoopsargumenten op te bouwen, die gebaseerd zal zijn op het geheel van de aankoopspsychologie van de bereikte bevolking. Onder andere zullen wij door deze enquête in staat zijn publiciteitscontracten op lange termijn af te sluiten. Wij rekenen dus op uw aller medewerking (bij voorbeeld : het juiste antwoord op vraag 6 is : Twee bruggen van Knuvelder, Platanen & Zonen). Stuur je antwoorden in een voldoende gefrankeerde envelop op naar het adres van onze redactie en vermeld in de linker bovenhoek : MOTIVERINGSSTUDIE KNUVELDER PLATANEN & ZONEN. Bij voorbaat onze allerhartelijkste dank voor je medewerking bij dit uitermate wetenschappelijk onderzoek.

VRAGENLIJST

1. Ben je wel eens een brug gepasseerd ? (ja - nee) *
2. Vind je dat er op ons grondgebied (te veel - te weinig) bruggen zijn ?
3. Komt de naam Knuvelder, Platanen & Zonen je bekend voor ? (ja - nee)
4. Vind je dat je beter zou moeten worden ingelicht over de laatste modellen bruggen ? (ja - nee)
5. Denk je dat je na een goede reclamecampagne in Robbedoes, zin hebt een brug te kopen ? (ja - nee)
6. Wat is er beter dan een brug van Knuvelder Platanen & Zonen ?

* Doorhalen wat niet van toepassing is

Op de stippellijn uitknippen

HEET VAN

Beste Kwabbernoot,

Ik vermaakt me hier kostelijk en ik denk heel veel aan jullie. Gisteren vroeg ik me af wat voor 'n effect het zou hebben als ik op het strand, bij de zee, op mijn slagharp zoû spelen. Ik vraag me nog steeds af waarom jij dat ding flaterfoon noemt, zot! Wel, het was 'n mieters experiment. Jammer genoeg betrok de lucht bijna onmiddellijk en er kwam even later een ware zondvloed naar beneden. In de namiddag probeerde ik het nog eens, maar het was of de duivel er mee speelde. Ik had de snaren amper aangeraakt of er brak een orkaan los. En daarbij hebben ze me nog zo verzekerd dat het hier altijd goed weer is. Ze hebben me statistieken laten zien... Wat 'n ontgoocheling.

Wil je meneer Van Gestel de allerhartelijkste groeten doen?

Guust.

Hallo, ouwe rakker van 'n Kwabbernoot!

Wat heb ik weer 'n bewogen middag achter de rug!

Ik had vanmiddag ineens zin om die skelterbaan hier eens te proberen. Ik had al vlug de skelter in het oog die het hardst reed. 'n Ding met een lekker geel kleurtje (weet je, niet iets voor een zondagsrijder. Het moet een wedstrijdmodel geweest zijn!) Terwijl ik m'n overall aantrok hield ik twee kerels in het oog die net aan dat ding stonden te sleutelen. De eerste liet de motor draaien en de ander was ergens aan de voorkant aan het prutsen. Toen riep iemand ze en ik natuurlijk als een haas met die gele skelter er vandoor!

Ik reed als de gesmeerde bliksem, maar toen ik de tweede bocht inging gleed m'n voet uit en — sik! — m'n sandaal bleef tussen een stang en het gaspedaal vastzitten. De motor begon op volle toeren te draaien! Ik wilde remmen maar geen rem te bespeuren! Ik had ook kunnen vermoeden dat niet iedereen, net als ik, z'n mechaniekje goed verzorgt! Natuurlijk ging ik veel te vlug de bocht in en ik schoot recht op de strobalen af. Een daarvan kwam zelfs in m'n armen terecht met als gevolg dat ik geen steek meer zag. Toch had dat zijn voordelen, want toen ik door het hek van de mini golf heenschoot, ving dat ding mooi de klap op. Toen ik aan de andere kant de golf verliet zat ik midden in het verkeer! En op het eerste het beste kruispunt sprong net het licht op rood. Ik moet toegeven dat ik toen wel even in m'n rats zat. Ik kneep m'n ogen dicht hetgeen niet kon verhinderen dat ik een agent hoorde fluiten. Maar dat gaf niets want op 'n skelter zitten geen nummerborden en dat kan soms heel praktisch zijn.

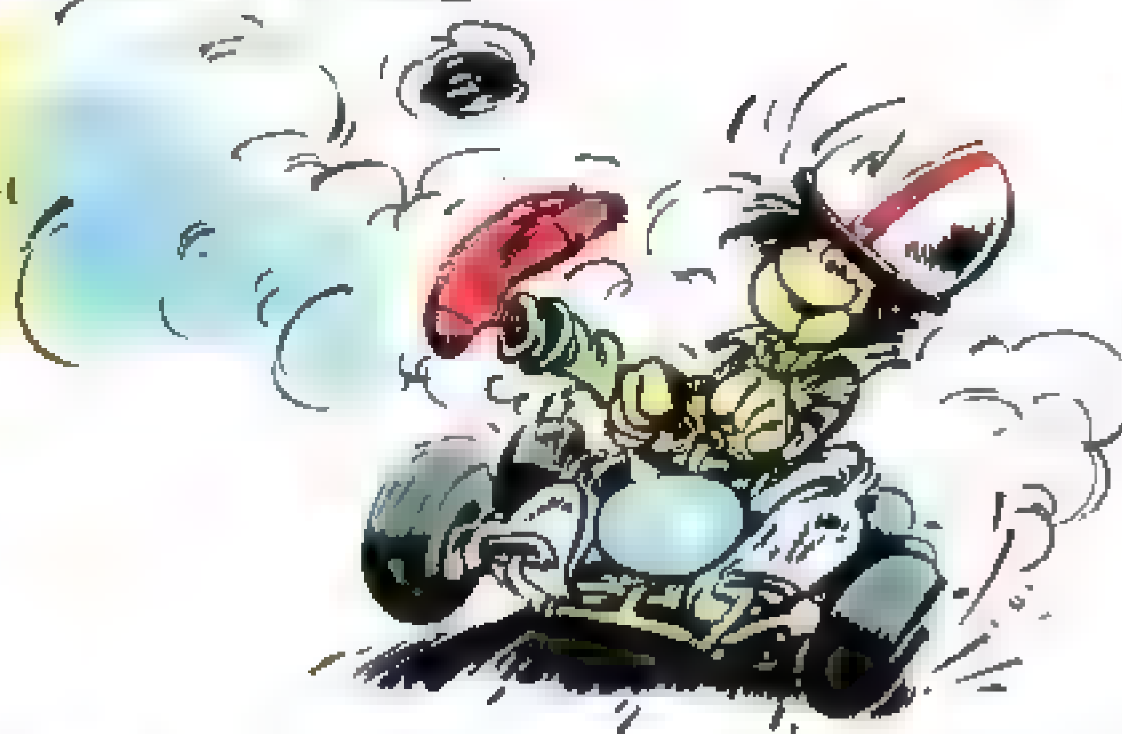
Kortom, ik kwam op de grote boulevard terecht, recht tegenover het casino. Wat was daar 'n massa mensen op de been en overal zag je van die slagschepen van auto's! En ik kon nog steeds niet remmen. Ik als een

DE REDACTIE

NIET VERWARREN !
'n prinnenbetje
heeft niets te maken met
'n Binnenpretje

BEWAAR DEZE ZEGEL

gek aan dat stuur draaien om al die wagens te ontwijken en om me heen sprongen de mensen als kikvorsen in het rond. Al die kerels liepen in zwaluwstaarten en de dames in van die lange gewaden met slepen en halskettingen ... zeker voor de een of andere grote hoempa-hoempareceptie. Om een groep fotografen te ontwijken zat er voor mij niets anders op dan met een noodgang het casino in te schieten. Jij beweert toch altijd dat ik 'n onhandige sukkel ben ? Nou, je had me daar tussen al die pilaren en het waren er heel wat ! — moeten zien doorkarren ! Maar jammer genoeg kwam ik in een paar monsterlijk grote plantenbakken terecht die ik net niet gezien had en even later lag ik zonder 'n centje pijn op het tapijt. Maar toen ging de skelter er op z'n dooie centje vandoor, schoot onder een grote tafel vol met flessen in emmertjes en stapels kleine hapjes om je kiezen mee te vullen. Dat kwam uitstekend van pas want je weet hoe uitgehongerd ik altijd ben. En omdat die dingen toch overal rondvlogen heb ik er maar een paar meegepikt om te proeven. Wel, om het kort te maken, die tafel begon door het casino te darren. Je had je dood gelachen als je dat gezien had ! En toen sprong er opeens een grote kaalkop op me af, als waanzinnig met een grote zilveren beker zwaaiend — je weet wel, van die dingen die ze altijd op sportfeesten aan de overwinnaar overhandigen — en hij gaf me toch een oplawaai met dat ding op m'n kop... ! Natuurlijk zat er meteen een grote deuk in want als je gaat skelteren moet je tegenwoordig een helm opzetten. Gelukkig maar, want met die kerels die zich over het minste het geringste al opwinden

Ondertussen had de skelter de tafel van zich af weten te schudden en reed nu van achteren recht op die kale in, hem letterlijk de benen onder het lijf uitvegend. Je weet op 'n skelter kom je nooit op je best uit, maar bij hem was het werkelijk bespottelijk achterstevoren en met een been dwars door het stuur ! Om je een aap te lachen ! Tussen de bedrijven door reeste de skelter het casino weer uit — met die kerel er nog steeds bovenop — en ik verloor ze uit het oog. Toen begon iedereen te roepen en te schreeuwen « Hou de burgemeester tegen ! Hou de burgemeester tegen ! » Ik maakte van die gelegenheid maar gebruik om 'm te knijpen, maar langs de achterdeur want tussen al die opgewonden standjes voelde ik me echt niet op m'n gemak

Ondertussen hoorde ik wat er eigenlijk precies aan de hand was... de overreiking van de prijs voor de elegantste automobilist Ik snap niet hoe sommige leden hun vakantie met dergelijke beuzelarijtjes kunnen zoekbrengen Wel, misschien wint die kerel op de skelter die prijs wel !

Maar al met al was ik m'n sandaal toch maar kwijt. Ik denk dat ik morgen maar even bij het casino aanloop om te vragen of ze hem gevonden hebben

Guust

Prentbriefkaart, met op de voorkant een mollige baadster die een lap van 'n krab aan haar grote teen heeft zitten, met de vermelding : « Souvenier aan Juan les-Pins »

Ik begrijp die lieden hier niet meer Vanmorgen, net toen ik m'n ontbijt van gekookte eieren met garnalen klaarmaakte, kwamen er een stelletje heel ernstig kijkende oude kerels op me af Ik herkende de kerel die voorop liep. Die kaalkop uit het casino die nu niet kaal meer was maar vol met pleisters zat. Hij vertelde me dat de gemeenteraad en de Vereniging Voor Vreemdelingenverkeer hadden besloten me een week vakantie in de bergen aan te bieden, reis- en verblijfkosten werden door hen vergoed. Ze stopten me meteen een treinbiljet in de hand

Vind jij dat nu slim om als je zo'n mooie badplaats hebt iedereen maar naar de concurrent te sturen ?

Maar maak je maar niet ongerust, ik ga niet naar de bergen ! Ik kom morgen weer terug want ik weet zeker dat jullie me hard nodig hebben

Werkelijk, Kwabbernoot, dit strand is niet meer wat het was

Tot binnenkort Guust.

Verkleinde modellen tegen verkleinde prijzen

Christoffel Olivier Michiel Plak, onze publiciteitsman die iedereen slechts onder zijn bijnaam Hendrik Affiesje kent, zit tot over zijn oren begraven in de binnenkomende antwoorden van Robbedoeslezers op zijn uitgeschreven motiveringsstudie Knuvelder, Platanen & Zonen (je hoort geruchten dat hij daarmee onze buren probeert te lijmen een nieuw publiciteitscontract af te sluiten !) Maar toch heeft hij het tussen de bedrijven door klaargespeeld om een tekst voor ons af te leveren Ongetwijfeld lag daaraan de gedachte ten grondslag een informatief artikel te schrijven, zonder de minste publicitaire neiging, maar zoals gewoonlijk moest hij zijn bijnaam weer met alle geweld eer aandoen. We hebben de volgende tekst dan ook uitsluitend en alleen geplaatst om hem een plezier te doen.

SNIP
VERKOUDEN RAADSEL

Eén helft van be is donzig zacht ,
De tweede die is snip ;
Baar héél geef ik je onverwacht een sterrenregen-tip.

Au, au : wat je kou !

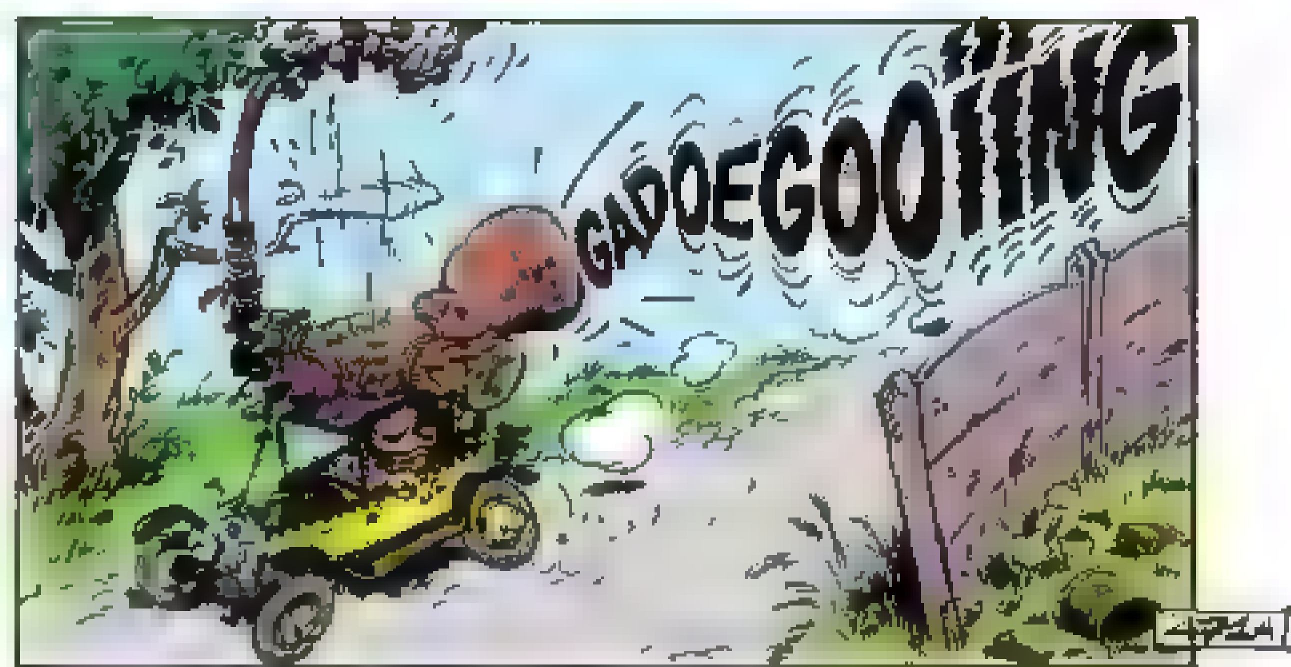
VLUGGERTJE

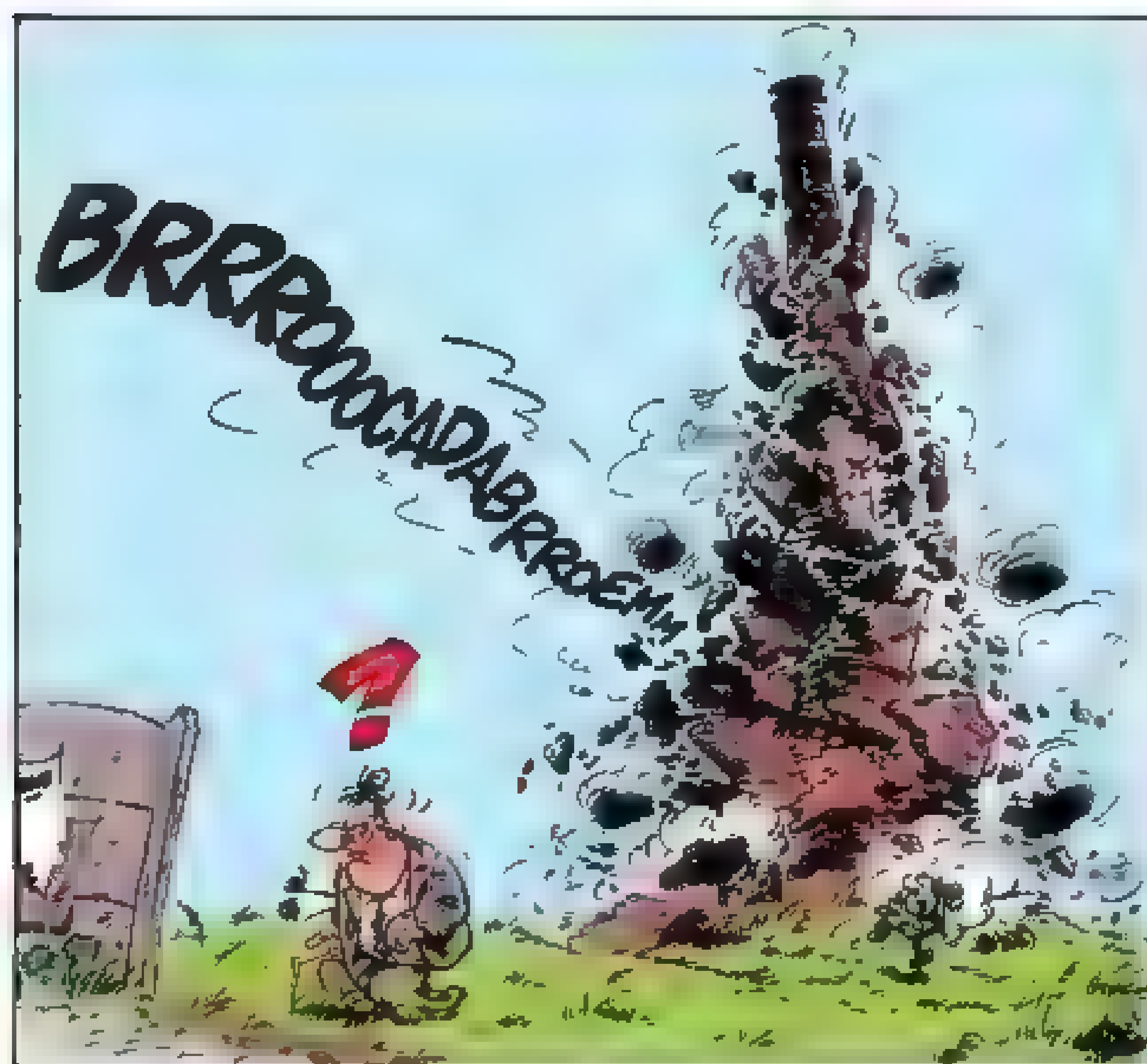
'k Ben jarig, net als knal,
De grootste gek die 'k ken :
Hij zegt dat ik nog al-
tijd minder-jarig ben !

WORDT HIER NIET GEWERKT? M'N NIEUWE FABRIEK HAD AL LANG 'N DE STEIGERS MOETEN STAAN. HOE KAN DIT NU?

VERTEL ME NIET DAT JE 'N HELE MAAND NODIG HEBT OM ZO'N OUWE, GAMMELE SCHOORSTEEN OMVER TE LEGGEN!
HOLA HOLA! DAS EEN DELICAAT KARWEI! WE WACHTEN NOG OP DE SPECIALISTEN!

OP DE LAATSTE DAG VAN M'N VAKANTIE RIJ IK GRAAG OVER WEGGETJES TUSSEN DE VELDEN!
RRÂÂAHRRÂÂN

GADOEGOOIIING

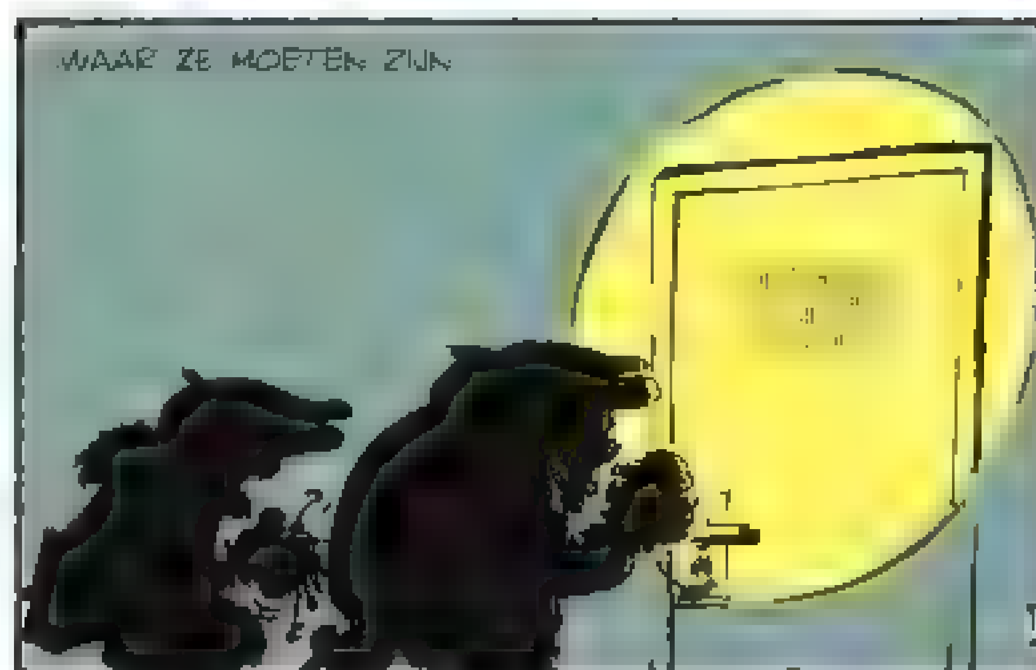

BRRROOOCADABRROEMM

ZIE JE NU WEL.. MET 'N BEETJE GOEDE WIL, KAN ALLES. HOE HEB JE DAT NU EIGENLIJK VOOR ELKAAR GEKREGEN?

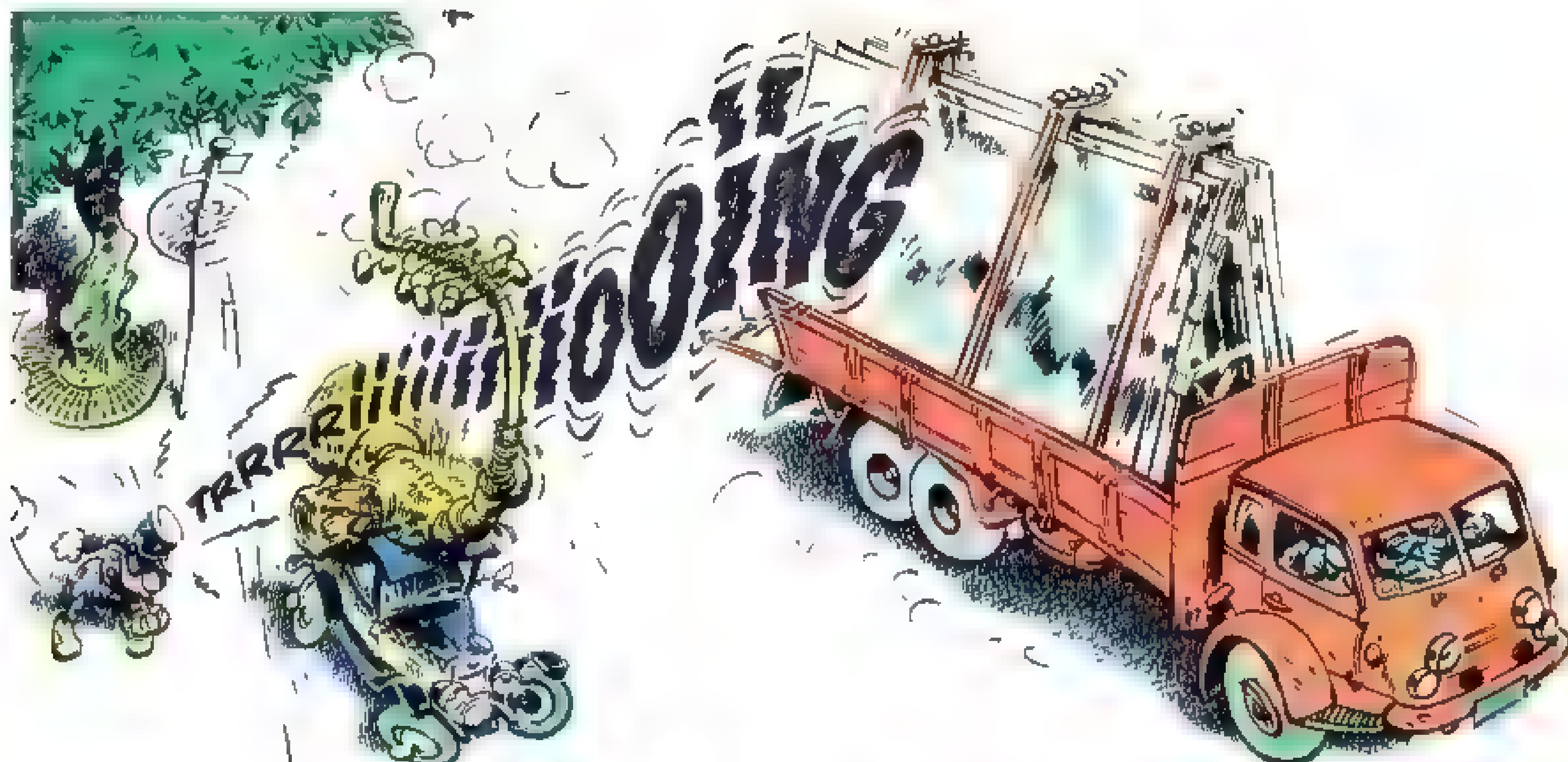

WAAR ZE MOETEN ZIJN
472-A

TUUTOETTUUT TOET
DE POLITIE SIRENE!

WEGWEZEN!

JA, 'T IS 'N MOOI GELUID, MAAR IK WEET NIET OF HET WEL GESCHIKT IS VOOR 'N SONATE VAN BEETHOVEN..
472.B

'N ONGELUK VO

Ik heb het allemaal gehoord en gezien !. Ik dronk net m'n gebruikelijke ochtendkoffie in het kroegje beneden voordat ik aan het werk wilde gaan. Eerst hoorde ik gierend remmen. Een grote Amerikaanse slee stond dwars over de weg en de chauffeur keek somverbaasd naar de kar van Guust, die van de verkeerde kant de eenrichtingsstraat kwam afrijden (Guust noemt zoiets : « een stukje afsnijden ! »). Boven op het dak van zijn wagen wiebelde onheilspellend de grillig gekromde hals van de flaterfoon.

Het wagentje van unze held zonderwerk beschreef een sierlijke S op zijn spillewieltjes en kwam op drie meter van een verkeersbord " Opgepast, Verboden te Parkeren ", te staan. En daar begon het hele drama.

Guust was dus terug van vakantie. Ik zag hem uit zijn kar klauteren en de deur achter zich dichtsmijten (daardoor viel er een achterlicht af, maar dat had Guust niet in de gaten) en in de richting van de redactie lopen.

En net op dat ogenblik kwam brigadier Vondelaar aanhollen. Ook hij had gezien dat Guust weer terug was. Met fonkelende ogen en zijn fluitje gevechtsklaar maakte hij zich op om hem het eerste proces-verbaal bij zijn thuiskeer aan z'n broek te smeren.

De brigadier bleef bij het in overtreding zijnde voertuig staan. En toen speelde zich alles in een fractie van een seconde af. Vondelaar blies keihard op zijn fluitje waardoor de snaren van de flaterfoon op een angstaanjagende manier begonnen te trillen (1). En wel dusdanig sterk dat er aan boord van een net passerende vrachtwagen een ware ontploffing plaats scheen te hebben. Het was een van die zware wegmonsters voor het vervoer van grote glasplaten. En er moeten er heel wat op die wagen gestaan hebben want de hele weg was letterlijk bedolven onder ontelbare scherven en splinters.

Bij het horen van dit geluid keerde iedereen in de straat zich om en sommigen kwamen zelfs aanrennen. Ik betaalde toen mijn consumptie en mengde me onder de menigte om te vertellen wat ik gezien had. Toen ik vlak bij brigadier Vondelaar was aangekomen hoorde ik net de bestuurder van de vrachtwagen zeggen :

« Het enige dat ik weet is dat ik opeens iemand keihard op een fluitje hoorde blazen en dat mijn ruiten even later aan diggelen lagen ! »

Het was Brigadier Vondelaar aan te zien dat hij zich niet op zijn gemak voelde. Onzeker bekeek hij zijn fluitje en mompelde :

« En toch is het het voorgeschreven model. We hebben er nog nooit opmerkingen over gehad ! »

Natuurlijk stond Guust met z'n neus vooraan en om de agent te troosten zei hij :

« Komaan, het is ongekleurd glas : dat brengt geluk. U hebt dus voor jaren genoeg ! »

De situatie werd er niet eenvoudiger op toen de directeur van de glasfabriek (door de een of andere behulpzame ziel van het ongeluk op de hoogte gesteld), de aannemer van een groot bouwwerk die op de ruiten zat te wachten, een 25-tal agenten met de een of andere hoge piet voorop, zich met het gevalletje kwamen bemoeien.

Ik kreeg het ondertussen toch voor elkaar om mijn getuigenverklaring te laten opnemen. Volgens de laatste berichten waren de fluit en de flaterfoon in beslag genomen en naar het commissariaat overgebracht. Daar schijnt een ploeg experts bezig te zijn met diepgaande proeven om de rol van elk der beide instrumenten bij de vernieling van de kostbare ruiten te achterhalen. Maar ondertussen zijn wij op

(1) Snuffeltje ondervroeg hieromtrent dhr Naslag, de bekende fysicus. Deze is van mening dat ieder lichaam een natuurlijke trillingsperiode heeft. Wordt hieraan echter een vreemde trilling toegevoegd dan wordt het amplitude daarvan aanzienlijk verhoogd. Het meest aangehaalde voorbeeld daarvan is een peloton soldaten dat in pas over een brug heenloopt en deze kan laten instorten. Toen wij de heren Knuvelder, Platmer & Zonen hierover naar hun mening vroegen, kregen wij het volgende antwoord : « Of het nu stedelingen zijn of lieden die in dorpen wonen, iedereen loopt over een brug van Knuvelder, Platmer & Zonen. »

VLUGGERDJE

Stik ! Nu is ze toch
weggevlogen
die grote ekster op de brug...
Ze zag me naderen,
haar pogen te pakken,
en ze vluchtte vlug !
Nee, 't is niet eerlijk !
't Mocht niet mogen !
Want blind zijn MIJN twee
eksterogen.

AAN HET PERSONEEL

D☆ van vakanti☆ t☆rugkom☆nd☆ p☆rson☆☆lsl☆d☆n word☆n ☆rop opm☆rkzaam g☆maakt dat in d☆ to☆komst d☆ w☆rktijd☆n uitsluit☆nd ☆n all☆☆n voor d☆ normal☆ w☆rkzaamh☆d☆n g☆bruikt di☆n☆n t☆ word☆n ☆n ni☆t voor h☆t fabric☆r☆n van n sp☆cial☆ haarlak di☆ "h☆t haar m☆t st☆rr☆tj☆s b☆zaait" (om ☆☆n t☆rm t☆ g☆brui-k☆n waarm☆☆ h☆t produkt ons w☆rd voorg☆st☆ld). Daardoor zijn nam☆lijk op h☆t og☆nblik d☆ r☆dacti☆-lokal☆n b☆zaaid m☆t plasti☆k schilf☆rtj☆s di☆ m☆t g☆☆n mog☆lijkh☆id m☆☆r van d☆ schrijfmachin☆-l☆tt☆rs t☆ krijg☆n zijn

Van G☆st☆l, p☆rson☆☆lsch☆f.

NIET VERWARREN
De haring die mama heeft gekocht
en
Maatjesharing.

OR DE REDACTIE

Robbedoes toch maar lekker die vervelende flaterfoon kwijt.

Maar helaas, ook dat mocht niet baten. Guust, beroofd van zijn instrument, besloot zijn allerlaatste uitvinding te vervolmaken .. een elektrische accordeon.

Kwabbernoot

Geheimzinnige voorvalletjes in de buurt van het politiebureau

De bewoners van de buurt rond de grote markt, en meer in het bijzonder zij die in de buurt van het politiebureau wonen klagen vanaf vrijdagavond dat hun buurt wel behekst lijkt. Wij hebben er toen een stel reporters op uit gestuurd om dit zaakje nader te onderzoeken. De bevolking legde de volgende verklaringen af.

Dhr Dommeltjes, huisbewaarder van het Tehuis voor Ouden van Dagen, tegenover het politiebureau : « Ik zat hier op de stoep op 'n bankje een pijp te roken toen aan de overkant plotseling alle ramen in gruzelementen vlogen. En wat dacht u wat ik zag, toen ik me omdraaide, meneer ? Bij ons was precies hetzelfde gebeurd. We durven onze mensen gewoon geen kassla meer te geven ! »

Janus Indekan, melkboer : « Ik was net bezig alle lege flessen op te vullen toen ze ineens, krakkkk, allemaal in diggelen vlogen. Volgens mij geven ze te veel radioactief strontium aan de koeien. »

Professor Otto Klave « Ik was er net in geslaagd de verkoudheidsvirus af te zonderen. Het lag op een blaadje onder mijn mikroscoop en ineens vloog alles uiteen ! En nu ben ik... hatsjie... verkouden ! »

Barones Van Achteren tot Veuren : « Ooo ! Ik doe zoiets nooit meer ! Ik zat net voor mijn kapspiegel toen ik het vroeg — wat 'n idee ook ! — wie er het mooiste in het land was. Ziet u, ik dacht net aan dat sprookje ! Misschien kent u het wel ? Maar beste vriend, wat er toen gebeurde was wreed .. af-grij-se-lijk wreed ! ! »

Dhr Lodewijk Achilles Indemaal, kolonel buiten dienst : « Doorbreking van de geluidsmuur ! Dat moest er van komen met die supersonische krengen ! Ik heb altijd wel gezegd dat ze de ruiterij nooit hadden mogen opdoeken ! »

Commissaris Knokkel « Geen commentaar. »

Toen wij de goede man op het bureau opzochten weigerde hij hardnekkig ons maar één inlichting te verschaffen. Toch viel het ons op dat geen enkele agent meer een fluitje had.

JE PSYCHOLOGISCHE PROFIEL KOMT ERAAN !

Een boodschap van Hendrik Affiesje.

Alle Robbedoeslezers, die de moeite hebben genomen aan ons onderzoek mee te doen, bedank ik vanaf deze plaats van harte. Dank zij jullie medewerking zijn wij binnenkort in staat met wetenschappelijke zekerheid de gemiddelde persoonlijkheid van de gemiddelde Robbedoeslezer vast te stellen waardoor wij verder tevens in staat zullen zijn onze verdere publiciteitscampagnes terdege voor te bereiden. Dank zij jullie gewaardeerde medewerking kunnen wij jullie dieper bewerken, onze publicitaire argumenten beter opstellen en zelfs jullie onderbewustzijn bereiken. Verder zal dit voor ons ten gevolge hebben dat wij met de firma Knuvelder, Platanen & Zonen een contract op zeer lange termijn kunnen afsluiten.

Er zijn ontelbare antwoordformulieren binnengekomen en op het eerste gezicht lopen de antwoorden nogal uiteen. Daarom hebben wij alles maar aan een elektronisch brein toevertrouwd, dat erin is gespecialiseerd de grote onderbewuste stromingen bij de grote massa aan het licht te brengen. Maar de internationale firma, van wie wij dit brein in huur hebben, vraagt ons alle lezers die hun formulier nog willen opsturen het volgende te willen zeggen. Enkele dagen geleden gaf de machine er de brui aan toen wij ze het antwoordformulier van een onzer lezers in Japan, die in zijn moederschrift had geantwoord, toevertrouwden. Het brein, niet afgesteld op het verwerken van deze taal, was voor verscheidene weken onbruikbaar doordat er een compleet circuit was doorgebrand.

Dus antwoord alsjeblieft in een leesbaar schrift en in goed Nederlands. Binnen uiterlijk twee weken kennen wij de naam van de deelnemer die 't beste de gemiddelde opinie vertegenwoordigt. Ik zal natuurlijk niet nalaten jullie het resultaat van dit onderzoek kenbaar te maken.

Nog eens, van harte bedankt voor jullie medewerking ! Publiciteit is de toekomst voor Robbedoes !

Hendrik Affiesje

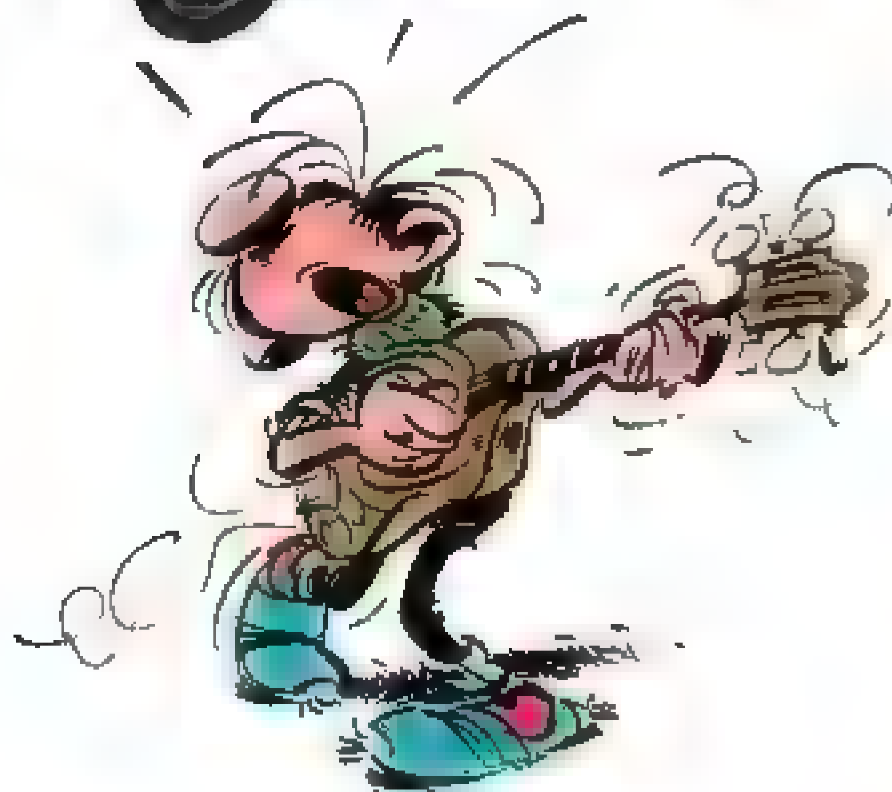

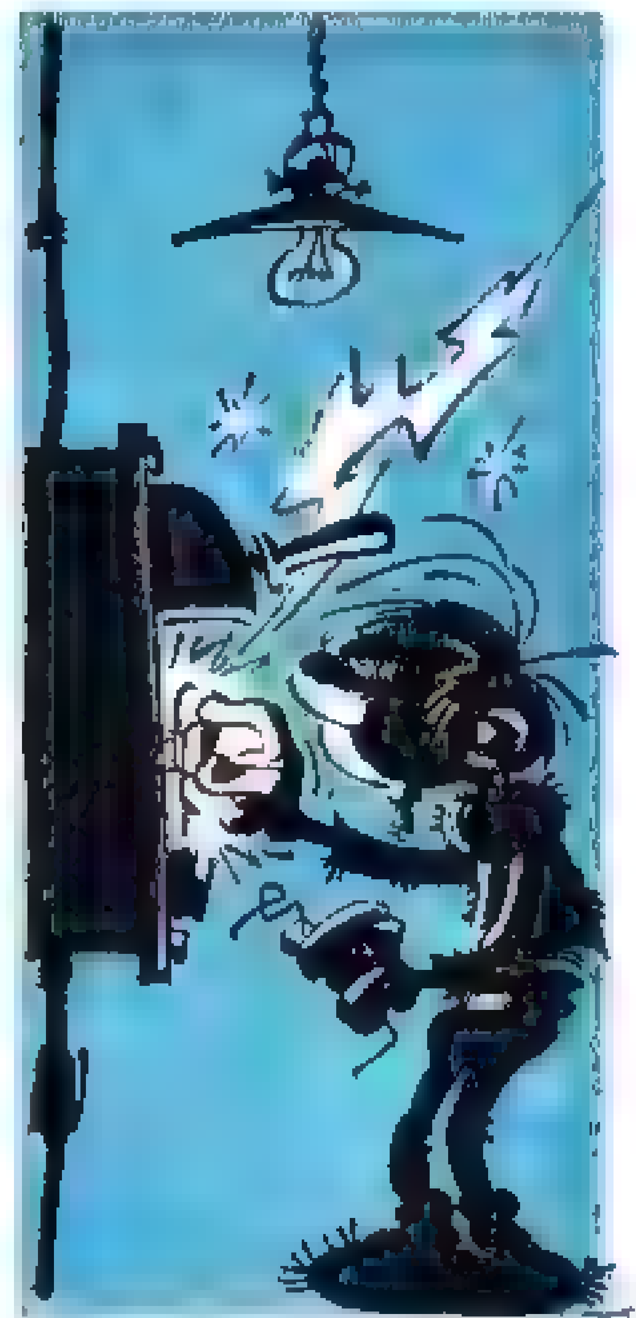
MUZIEK

Op het ogenblik dat alle stoppen doorsloegen, kregen we in de gaten dat Guust weer iets nieuws aan het maken was. Kwabbernoot die op de bandopnemer de post voor juffrouw Sonja dicteerde zat er plotseling voor spek en bonen bij omdat de microfoon uitgevallen was; Krasser begon te vloeken omdat de verlichte tafel waarachter hij net met een ingewikkelde lay-out bezig was, plotseling helemaal niet meer verlicht was en juffrouw Jannie kwam uit het plaatsje waarin ze zich weer tot schoonheid opkalefaterde te voorschijn met een grote streep lippenstift van kin tot voorhoofd.

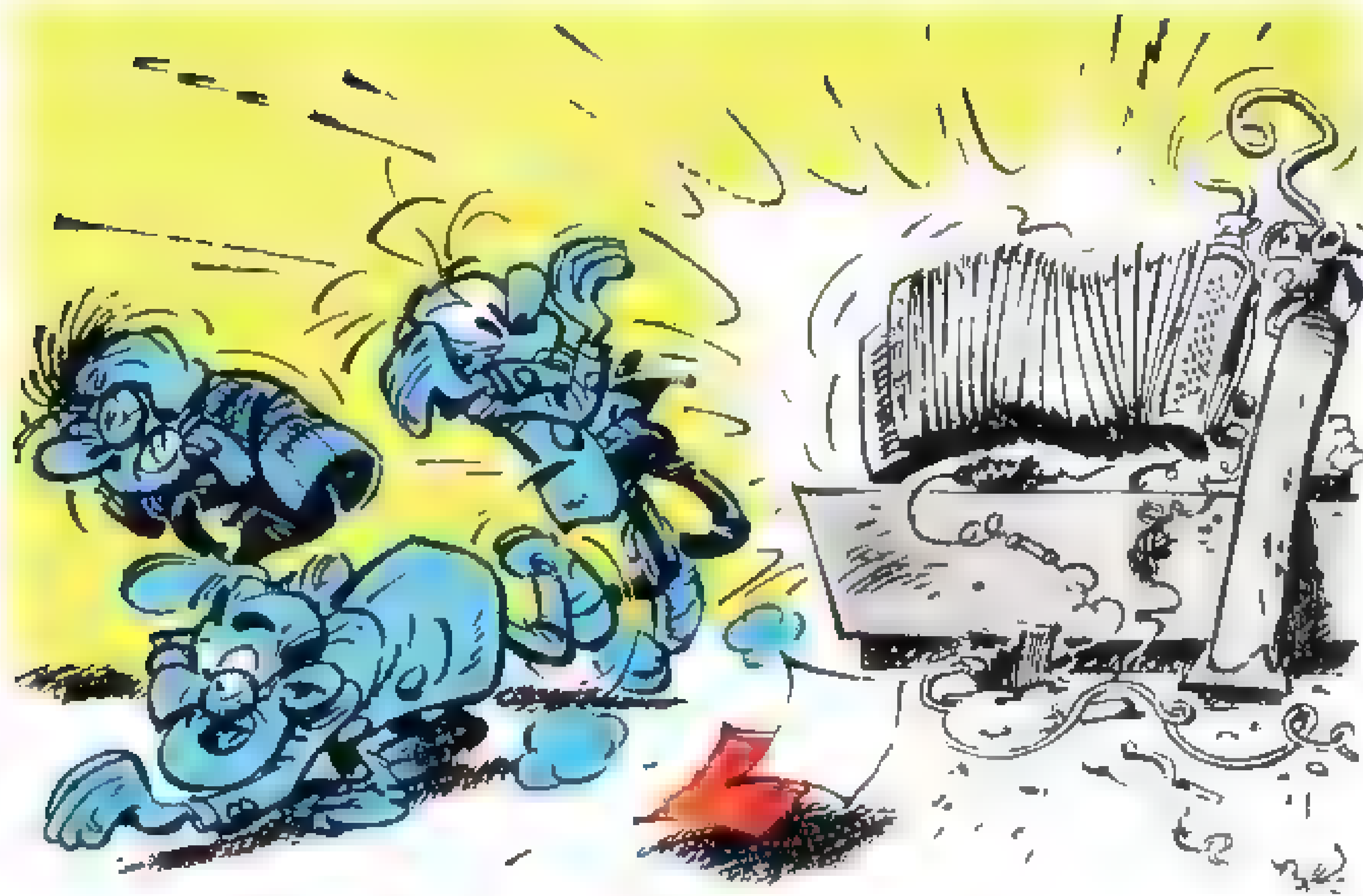
Guust schuifelde iets of wat gegeneerd door de redactie, mompelend dat er waarschijnlijk een stop was doorgeslagen en dat hij even in de kelder zou gaan kijken of er iets aan te doen viel. Toen hij voorbij het bureau van Pruimpit liep, pikte hij terloops een paperclip mee (Guust heeft een heel eigen methode om stoppen te repareren en als dat nog een tijdje zo doorgaat krijgen we weer de grootste moeilijkheden met kapitein Waterzat van de brandweer) en verdween over de trap naar beneden.

Inderdaad, de lift deed het niet meer en we vingen bonzende geluiden op waaruit we konden opmaken dat er iemand in het stikdonkere hokje gevangen moest zitten. Pas later kwamen we erachter dat het meneer de Mesmaeker was geweest. Dat was op het moment toen we hem op de vierde verdieping uit het naar boven getrokken lifthokje zagen kruipen. Hij weigerde de helpende hand die meneer Van Gestel hem toe-

OP DE REDACTIE

stuk. Hij had nooit[illegible] zelf beide handen [illegible] een stel papieren te verscheuren waarop met grote letters « Contract » geschreven stond. Dat alles gebeurde onder het woedende geroepen dat hij nooit meer één voet in dat gekkenhuis zou zetten. Over de trap liep hij vervolgens naar de lagerliggende verdiepingen, vergezeld van meneer Van Gestel die hem aanraadde voorzichtig te zijn want het was nogal donker in het trappenhuis, waarop meneer De Mesmaeker hem antwoordde dat hij best zag dat er [illegible] iets te zien was en vervolgens hoorden we in de buurt van de derde verdieping een zware schok gevolgd door het geluid alsof iemand een trap afduikelde en een serie uitgelezen krachttermen. Toen we door het raam keken, zagen we meneer De Mesmaeker als een granaat de voordeur uitschieten, met fladderende stropdas en een grote buil op zijn hoofd. Voordat hij in zijn wagen sprong, toonde hij ons eerst een woedend gebalde vuist.

De conciërge kwam ons later vertellen, dat hij stomverbaasd had gestaan over de man die de g[illegible] kwam nakijken. Deze kwam namelijk bedekt onder de spinnekoppen uit de kelder geschoten, hijgend als een ploegpaard en met een angstige blik in de ogen. Hij dacht dat het hele gebouw was ingestort. Bij een lekker bakje hete koffie, dat de barmhartige conciërge de arme man aanbood, zei hij het volgende :

« Begrijp me goed. Ik was zo verbaasd als ik weet niet wat. Ik bekijk de meters en krak ! de lichten gaan uit. Ik zoek m'n zaklantaarn, bekijk de meters opnieuw, en ineens hoor ik een geluid of er een aardbeving plaatsvindt... nee, ik kom liever 'n andere dag terug. »

Ondertussen had Guust de gesprongen hoofdstop gevonden, een voorlopig contact met de paperclip gemaakt en de stroom weer in werking gesteld.

En toen hoorden we vanuit zijn bureau een snijdend en onheilspellend geluid alsof alle duivels uit de hel tegelijkertijd een rondedans maakten. Meneer Van Gestel, die net op onze verdieping rondliep om een hechtpleister te zoeken, werd lijkbleek toen hij dit geluid hoorde. Met een tijgersprong schoot hij onder een metalen bureau en gilde :

« De Stuka's ! ! Dit is 1940 weer ! ! »

Net op dat ogenblik kwam Guust weer binnen. Hij hoorde het geluid en vroeg tevreden :

« Wel, jongens, en wat vinden jullie ervan ? Hij loopt als 'n fluitje, hè, m'n elektrische accordeon ! »

Wat 'n moeite we toen niet gehad hebben om meneer Van Gestel ervan terug te houden om Guust in de blaasbalg van dat duivelse instrument te vermoorden.

« Ik stond er verbaasd over », zei Guust tegen het eind van de middag. « Van Gestel mag me anders toch wel. Dat zullen jullie wel merken als ik hem ga vertellen dat ik een nieuw glijaarsysteem heb ontworpen. Dat werpt hem volkomen van de been ! »

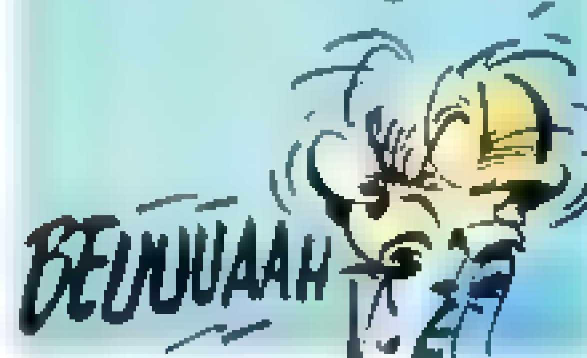
VLUGGERDJE

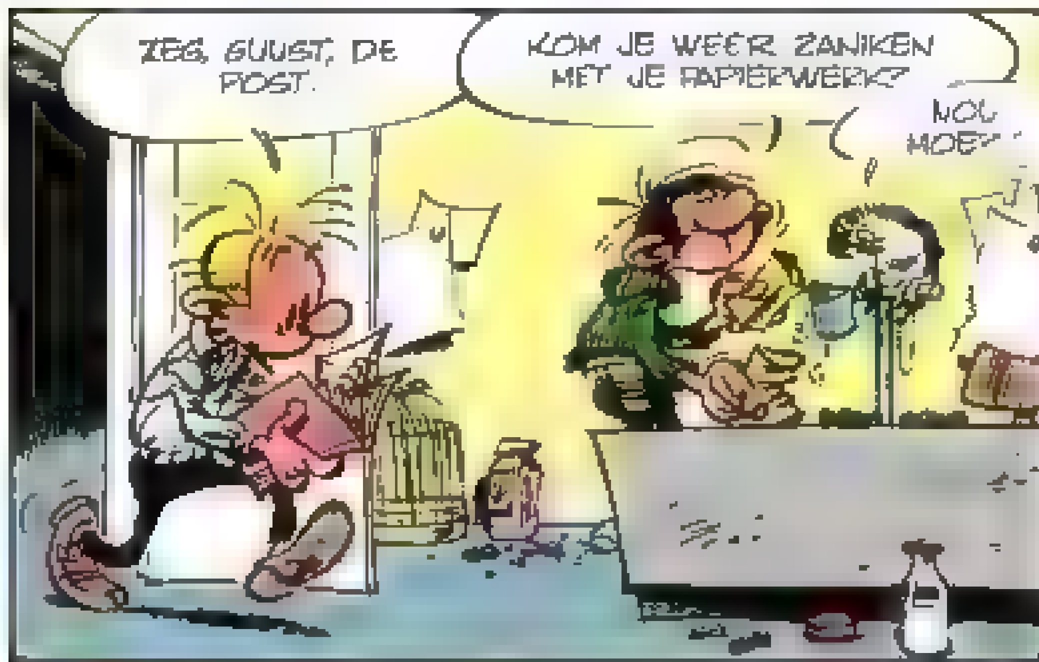
Ik droomde van een hoge den
waarin ik klom met Bill en Ben.
Dat is wel grappig, want ik wen
doorgaans niet vlug aan gentlemen.
Het resultaat : wel, ik beken
dat 'k nog niet uitgeslapen ben.

GUUSTRONOMIE

Vanmorgen hoorden we Guust het volgende zeggen :

« Zuurkool komt niet tot zijn recht zonder zuurtjes, liefst in knoflook gekookt... »

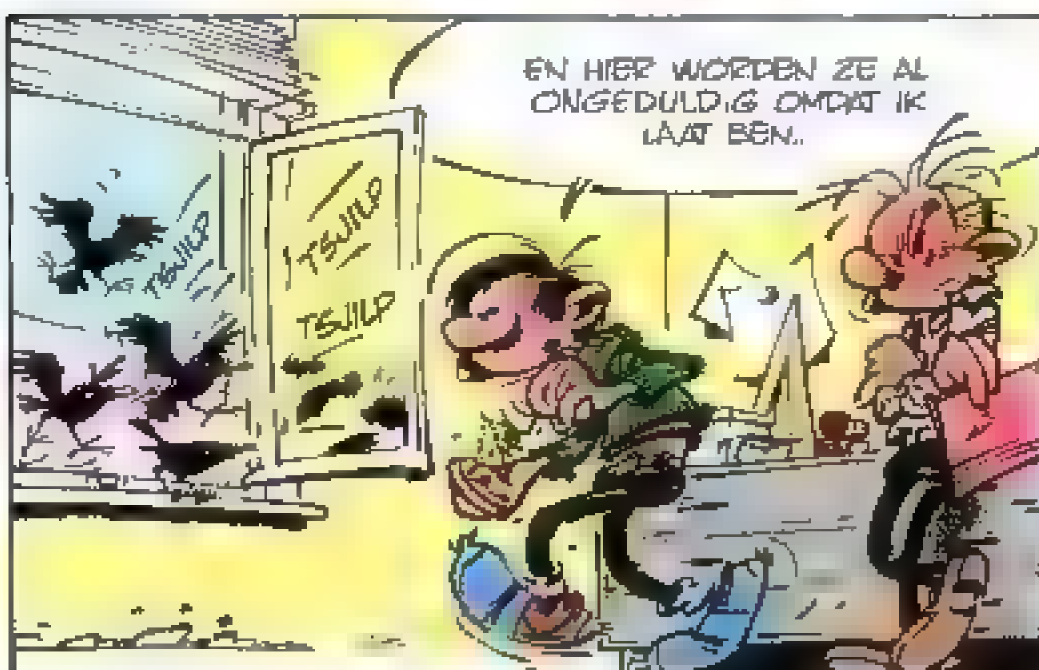

ZEG, GUUST, DE POST.
KOM JE WEER ZANIKEN MET JE PAPIERWERK?
NOU MOE!

PFOE!
IK HEB HET ERG DRUK, NU. EERST DE MUIZEN ETEN GEVEN

..DAN MOET IK DE KOOI VAN PIETJE SCHOONMAKEN. ZEG, WIL JE EVEN DIE POST VAN MIJN BUREAU HALEN?

KIJK UIT!
..DE HAMSTER VAN JOOST VAN SMITH AAN DE OVERKANT. DIE IS MET VAKANTIE. HOLA! HOU 'M IN DE GATEN!
473A

EN HIER WORDEN ZE AL ONGEDULDIG OMDAT IK LAAT BEN..
TSJILP
TSJILP
TSJILP

GRRMBL...
JA, IEMAND HEEFT ZE OP STRAAT GEZET. EEN HEEL NEST. SOMMIGE MENSEN ZIJN BEESTEN!
MIAUW!
MIAUW!
MIAUW!

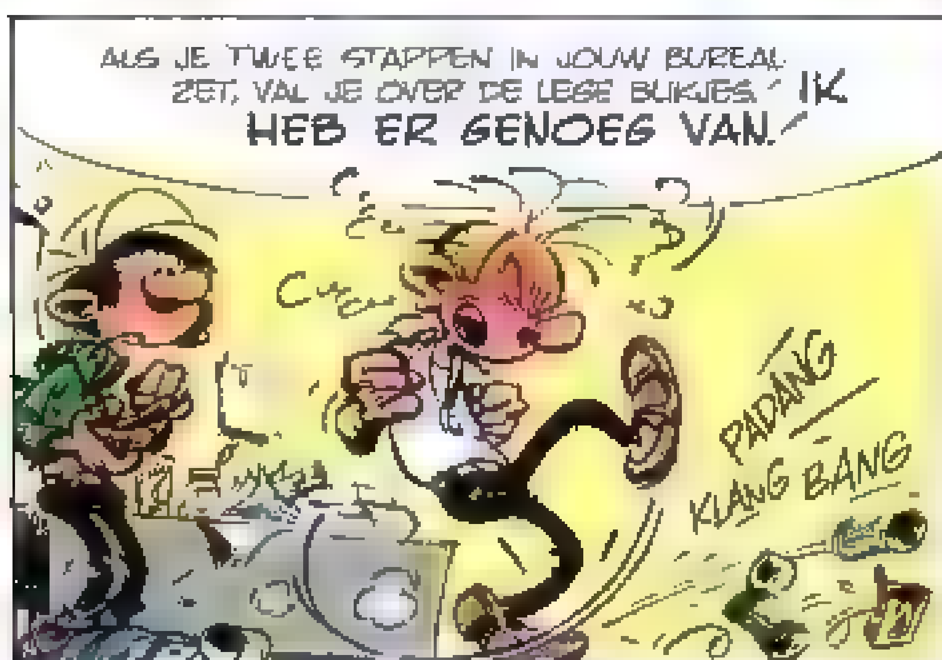

NA ZO'N DAG BEN IK BEKAF.. VOOR AL DIE DIEREN GEGETEN HEBBEN!

EN IK WEET ZEKER DAT HIJ ME 'N SALARISVERHOGING WEER BOTWEG GAAT WEIGEREN!
GLP!
473B

GRRRMMUMMBLL...!
OVERAL VIND IK BLIKJES!
TANG

GUUST.!
BANG
SHLAVG

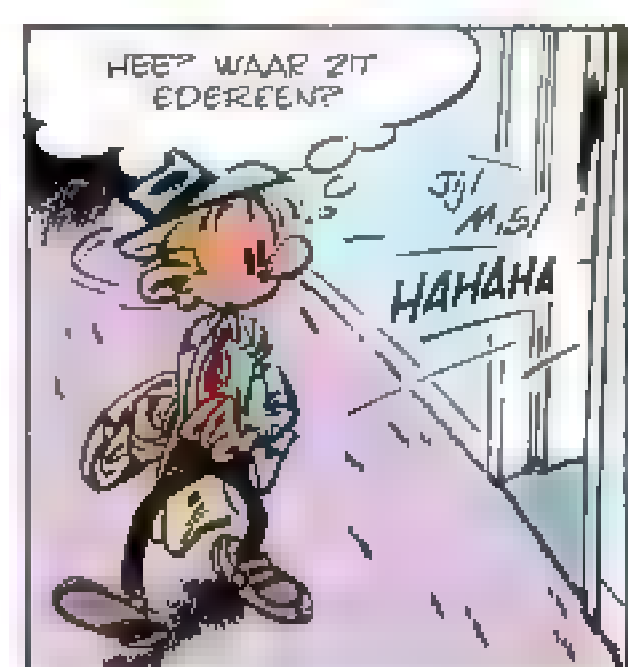

AH, IK MAAK NET FRANKFURTERWORSTJES MET EEN ABRIKOZENSAUSJE... WIL JIJ ZE MET VEEL MOSTERD?
BWAAAHH!

ALS JE TWEE STAPPEN IN JOUW BUREAU ZET, VAL JE OVER DE LEGE BLIKJES! IK HEB ER GENOEG VAN!
PADANG
KLANG BANG

PROBEER LIEVER 'N MOOI IDEE TE BEDENKEN VOOR DE REDACTIE!
474A

'N IDEE? HMM.. WAAROM OOK NIET?

DIE MIDDAG...

HEE? WAAR ZIT IEDEREEN?
JIJ! M.S!
HAHAHA

LAAT ZIEN WAT JE KUNT!
3 BALLEN VOOR 10 FRANK
474B

HIER DAN EINDELIJK HET RESULTAAT VAN HET ONDERZOEK NAAR JE PSYCHOLOGISCHE PROFIEL

Een boodschap op het laatste nippertje door Hendrik Affiesje

Het elektronische brein, dat alle binnengekomen antwoorden op het motiveringsonderzoek, bestemd om de persoonlijkheid van de gemiddelde Robbedoeslezer te leren kennen, sorteerde, is eindelijk met een antwoord te voorschijn gekomen. Om even je geheugen op te frissen, vermeld ik hier nog eens dat het hier een analyse betrof van het totaal der door onze lezers opgestuurde aantal antwoorden op een aantal zeer eenvoudige vragen. Het uiteindelijke doel daarvan zal wel de poging geweest zijn om van de firma Knuvelder, Platanen en Zonen een belangrijk publiciteitscontract los te krijgen.

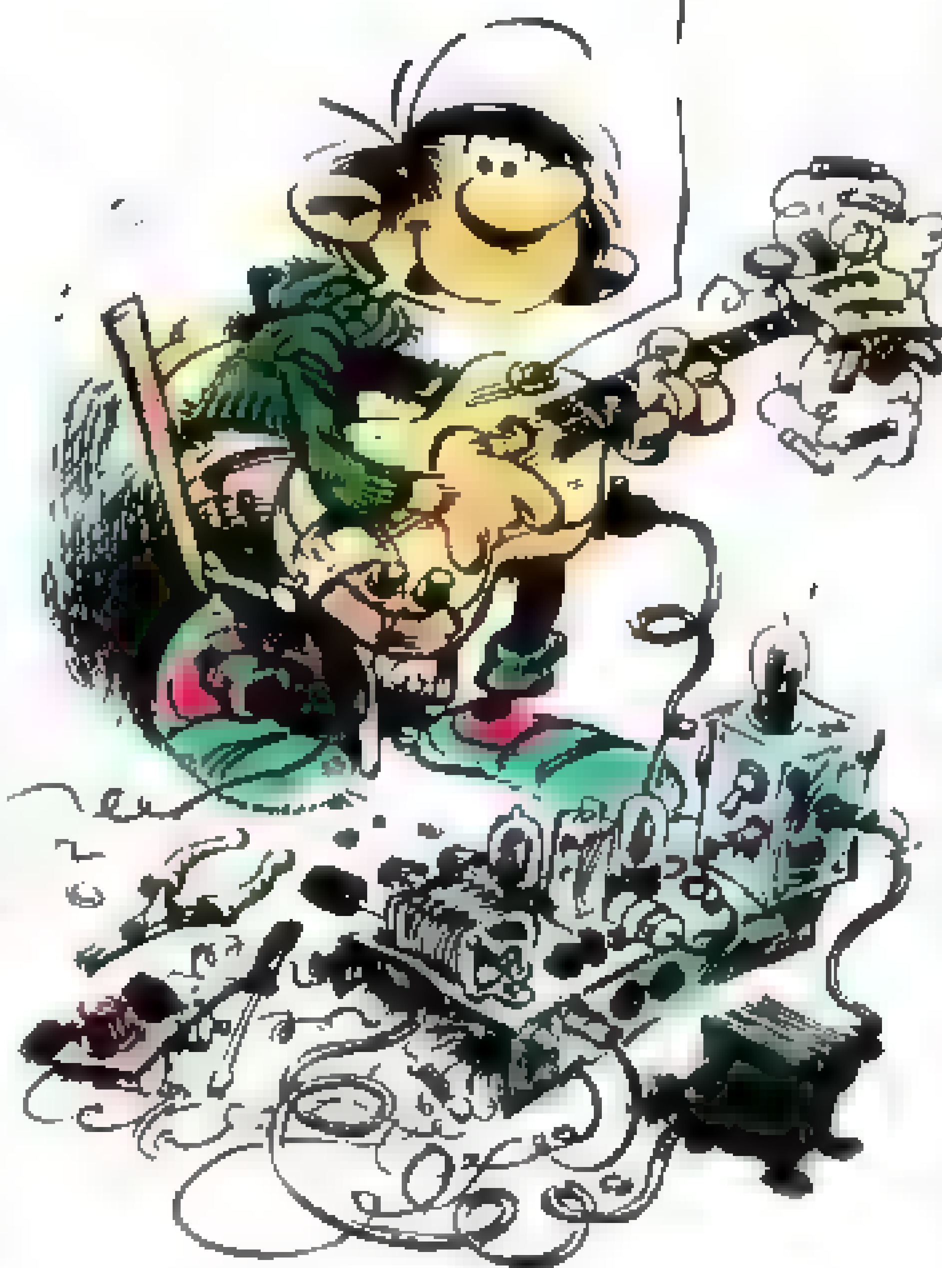
Wij zijn dan ook uitermate verheugd je eindelijk de naam van de Robbedoeslezer, wiens smaak representatief voor de meerderheid is, bekend te kunnen maken. De envelop, waarin zijn ingevuld antwoordformulier zit, ligt voor mij op mijn bureau. Ik zal terstond dit formulier eruit halen. Opgepast !

Ziezo. De naam van de gelukkige lezer, op wiens inzending wij ons in de toekomst bij het opstellen van reclamecampagnes zullen richten, is... wacht even, het handschrift is moeilijk te ontcijferen... Tlaser... Nee, dat moet een F zijn... Flaser... Zijn voornaam is Guust, en zijn adres...

Verdraaid, als adres geeft hij de Robbedoesredactie op... En toch, de enige Guust die wij hier kennen is... JA ! Het is wel degelijk Guust Flater ! De t was slecht geschreven ! Boffen wij even dat wij op de redactie de beschikking hebben over de ideale persoon voor onze socio-psychologische en publicitaire studies ! In de toekomst zal onze publiciteit geheel op Guust afgestemd zijn ! Jongens, ik ga hem dit goede nieuws vlug vertellen en ik feliciteer hem er tegelijkertijd maar mee.

Hendrik Affiesje had deze brief nauwelijks aan juffrouw Sonja gedicteerd toen hij bij het verlaten van z'n bureau zijn voet op een conservenblik zette. Hij ligt nu in het ziekenhuis, maar zijn toestand schijnt niet ernstig te zijn.

MUZIEK OP DE

VERWAR MAAR RUSTIG :
De brandweer
en
Het brandt weer

We leven in het tijdperk der elektronica. Je moet op alles bedacht zijn als je een knop omdraait.

Toen ik binnenkwam in het bureau waar Guust werkt — pardon, waar hij geacht wordt te werken — struikelde ik over een gereedschapkist, raakte met mijn voeten verward in een streng draad, schopte een of twee lampen aan diggelen, beschadigde links en rechts wat transistors, kleunerde een transformator om, gleed vervolgens uit over een voorbedrukt circuit en landde vervolgens onder luid kabaal op een soldeerbout. Jammer genoeg werkte dat ding. Toen ik een vrij forse gil uitstootte, zei Guust tegen me :

« Kijk uit, klungel, direct maak je kortsluiting ! »

Toen hield hij me een eigenaardig instrument onder de neus, volbehangen met weerstanden en elektrische kabels.

« 'n Knap stukje werk, vind je niet ? Het is een oude gitaar waaraan ik een walkie-talkie gekoppeld heb. Zie je hier de antenne ? Inderdaad, ouwe jongens, dit is een ZENDGITAAR ! »

Ik wilde hem net duidelijk maken dat je gitaren en antennes meestal maar op een speciale manier gebruikt, maar hij luisterde niet. Volkomen bezeten door zijn enthousiasme vervolgde hij :

« Ik ga zingen en begeleid mezelf hier in mijn bureau en juffrouw Jannie — je weet toch dat ze thuis met 'n griep in bed ligt — hoort me dan over de radio. Over 'n afstand van meer dan vier kilometer ! »

Ik weet niet wat afgrijselijker is : Guust te horen zingen of hem gitaar te horen spelen. Maar die twee dingen samen moet onverdraagbaar zijn ! En hij had nog het lef eraan toe te voegen :

« Ik heb dat hele zwikje daar ook nog in elkaar moeten knutselen om de lengte van de golven te kunnen afstemmen. By the way, Dupuis is me heel wat schuldig voor overuren ! »

Gelukkig voor Guust begon net op dat ogenblik de telefoon in mijn bureau te rinkelen. Toen ik hem afnam, hoorde ik aan de andere kant Knuvelder (de vennoot

DE NIEUWE BRUG DER

Hoe zou de brug, die het elektronische brein met de onvrijwillige medewerking van Guust had uitgeknobbeld, er uitzien als men zou besluiten ze te bouwen ? Uit nieuwsgierigheid hebben we onze illustrator gevraagd ze aan de hand van de door Duwitvoerself II-ATJ geleverde gegevens uit te tekenen. Je moet toegeven dat dit kunstwerk enigszins uit de toon valt !

●

VREEMDE PIRATENZENDER

De politie heeft in onze omgeving een grootscheeps onderzoek gelast. Men probeert erachter te komen hoe het mogelijk is dat de uitzendingen van Radio Veronica, Radio Caroline en Radio Luxemburg gestoord konden worden door een dusdanig krachtige piratenzender dat verscheidene ontvangers in de buurt aan diggelen gingen.

REDACTIE

van Platanen, bruggenbouwers, die in het gebouw naast ons zitten en waarvan we een behoorlijk publiciteitscontract hopen los te krijgen !) Hij was heel, heel erg aardig en hij nodigde me hartelijk uit om een experiment bij te komen wonen, dat naar hij zei, mij zeker ten zeerste zou interesseren. Het begon op een experimentendagje te lijken

Nadat ik als de bliksem een andere broek had aangeschoten, ging ik naar Knuvelder, Platanen & Zonen toe Ik heb altijd al gezegd dat we zonder de grapjes van Guust uitstekende relaties met onze buren zouden kunnen onderhouden

En bij deze dynamische industriëlen heerste de stemming van een grote persontvangst : whisky, glimlachen en een opgewekte stemming. De heer Knuvelder legde me uit dat hij de journalisten bijeen had geroepen om getuige te zijn van een verbazingwekkende vooruitgang bij het ontwerpen van stalen bruggen. Verder hing er nog een meneer rond met een grote hoornen bril die me werd voorgesteld als een afgevaardigde van International Bulloughs Machines, de beroemde elektronische breinen, en een grote man met een zeer grote sigaar die het ministerie van openbare werken vertegenwoordigde

« De staat », verklaarde meneer Knuvelder me plechtig, « vertrouwt ons volkomen Dit bewijst hij door ons het bouwen van een hangbrug over de gehele breedte van de Westerschelde toe te vertrouwen. De plannen voor dit meesterwerk zullen onder onze ogen getekend worden door een volkomen nieuw elektronisch brein, de Duwitvoerself II-ATJ . »

In het aangrenzende vertrek stond het brein op ons te wachten. Een mooie machine met een hele bende nerveus knipperende lichtjes, hele rissen trommels met magnetische banden, overal knopjes en schakelaars en een groot leikleurig scherm Een opvallend geheel, werkelijk en praktisch net zo indrukwekkend als het elektronische brein waarmee Robbedoes in kleuren wordt gedrukt en waarvan ik nooit iets begrepen heb

de programmeur — ik geloof dat je die bij aankoop als premie erbij krijgt in plaats van een sleutelring — vertelde ons in een lange uitleg dat het voldoende was de machine alle inlichtingen te verschaffen — breedte van de rivier, het profiel van de oevers, de bodemgesteldheid en de leeftijd van de kapitein — waarna deze een beroep zou doen op zijn geheugen om dan even later op het scherm de volledige structuur van de toekomstige brug te voorschijn te laten komen.

We gingen in een halve cirkel rond het scherm zitten. De programmeur drukte op een knop en op het leikleurige scherm kwam een lichtgroene lijn te voorschijn, daarna een andere en toen nog een andere onder onze ogen begon zich het silhouet van een metalen meesterwerk af te tekenen Meneer Knuvelder zei trots

« Heren op dit ogenblik bent u getuigen van de geboorte van een brug van Knuvelder, Platanen en Zonen »

Wel, op dat ogenblik werd mijn oor getroffen door enkele — valse — noten van een elektrische gitaar Ik had meteen door dat Guust in zijn bureau aan de andere kant van de muur met zijn uitzending was begonnen

De toeschouwers kwamen sterk in beroering toen men in de gaten kreeg dat de Duwitvoerself II-ATJ op hol begon te slaan. De lichtende streepjes, waarmee de brug getekend werd, begonnen plotseling op de maat van de door Guust voortgebrachte op Hawaiimuziek lijkende geluiden op en neer te schieten. Een zeer muzikale geest kon er met moeite het volgende bekende volkswijsje uithalen : « Op de brug van Bussum naar Laren heb ik jou ontmoet » Ik moet toegeven dat het een fascinerend gezicht was om te zien hoe het brugdek met de hoge noten omhoog schoot om even later, toen we de lage noten hoorden aanzoemen, met een onheilspellende duikeling naar beneden te schieten Het bezorgde ons koude rillingen om te zien hoe de brug zich op het ritme van de voor juffrouw Jannie bestemde romance voortbewoog !

De programmeur frommelde koortsachtig aan zo'n vijftigtal knopjes. De vertegenwoordiger van het ministerie vroeg om zijn hoed en verklaarde dat zijn tijd te kostbaar was om het ontwerpen van popartbruggen bij te wonen. Terwijl Platanen achter de man van Openbare Werken de deur uitging (waarschijnlijk om tot op straat verontschuldigingen te mompelen !) richtte Knuvelder op mij een koude blik

Ik weet niet wat hij me toevoegde toen ik er stilletjes smeerde, maar ik verwacht de zwaarste moeilijkheden Kwalijkerd

ZUCHTEN

GUUST
IN
STARTERS SPOREN

Guust heeft altijd al een grote bewondering gehad voor onze vriend Starter (in het verleden ging hij daarbij wel eens zover dat hij de kopij van onze grote testrijder persoonlijk onder zijn hoede nam om ze ter zetterij af te leveren. Dat het bedoelde artikel soms weken te laat geplaatst werd, was dan ook niet te verwonderen).

Bovendien is Guust een jongen die iets van techniek afweet. Als je al jarenlang in zo'n oude hakkepuf rondrijdt en het ding aan het lopen houdt, dan mag iedereen inderdaad wel beamen dat Guust niet van technisch talent gespeend is. Vrienden die hun rijtuig — op te vatten in de meest uitgebreide zin van het woord — aan onze held-zonder-werk toevertrouwden, kwamen soms voor de vreemdsoortigste verrassingen te staan. Dat heeft z'n vriend Jo onlangs nog kunnen constateren.

Hoe het dan ook zij, Guust kwam tot de overtuiging dat Starter er eigenlijk maar met de pet naar gooide. Er ontbrak iets aan zijn rubriek, de romantiek uit de goeie ouwe tijd was ver te zoeken.

Daarom belde hij op een goede dag een vriendje van hem op die bij Renault werkte en vroeg hem of hij niet voor een paar dagen dat juweeltje van 'n viercylinder 14 pk uit 1902 — je herinnert je nog wel, die wagen die de rit Parijs-Wenen gewonnen heeft en nu het pronkmodel uit het Renaultmuseum vormt — kon lenen om die wagen nog eens op hart en nieren te testen.

We waren erbij toen hij dat telefoontje voerde... we wisten echter niet of hij z'n zin gekregen heeft. We hadden het allemaal veel te druk om ons hart vast te houden.

In ieder geval schijnt het lot Guust weer meegezeten te hebben... want amper twee minuten geleden werden we opgebeld door een boer uit een klein dorp op het platteland. Of wij soms een jongeman met een grote neus, peenhaar en een voorkeur voor de uitdrukking « Nou moe ! » kenden... Zo ja, dan konden we hem komen afhalen. Uit zijn kippenren wel te verstaan, want daar was dat jongmens met een monster van een wagen in terecht gekomen. Of we ook meteen wat contanten wilden meebrengen want er viel nogal wat schade aan onschuldige kippenzielen te vergoeden.

De enige reactie van Guust toen hij weer goed en wel op de redactie zat, was :

« Nou moe, jullie kakelen nog harder als die hennen. Toch was het 'n mieterse test. Ik zal Renault alleen moeten zeggen dat ze een stoffer bijleveren om de kippeveren tussen het radiatorscherm uit te vegen. »

NIET VERWARREN : 'n vat aanslaan en 'n potje breken.

AL DAT BLIK

Het heeft niet veel gescheeld of je had hier in plaats van de redactiekroniek een lege bladzijde aangetroffen. Want met het schaamrood op de kaken moeten we je zeggen dat het hier een janboel van je welste is !

Het begon allemaal eergisteren met een blikje haring in tomatensaus (over die katastrofe hebben we je op bladzijde 3 al verteld). Na die stulp had Guust er beter aan gedaan z'n snor een tijdje te drukken. Maar jammer genoeg bracht dat lege haringblikje hem weer op een onzalig idee. Hij dacht er een banjo van te kunnen maken. Ergens bietste hij een "t" weg — je weet wel, dat onmisbare ding dat van tekenaars onhandige jongens maakt als hij niet meer op hun tekentafel ligt — om er de hals uit te maken. Toen Krasser daarachter kwam, hoorden we een ander soort muziek. Over het blikje spande hij een stuk zeemleer, dat hij in het berghokje van juffrouw Ans Moolmans — dat nijverige persoontje dat 's avonds onze bureaus schoonhoudt — vond en over dat alles heen spande hij een stel koorden die hij voor zijn berucht geworden flaterfoon in reserve hield.

Om je het geluid van dat instrument te beschrijven is geen gemakkelijk karweitje. Het lijkt een beetje op het vallen van stalen knikkers in een zinken emmer. Daaruit zullen we moeten concluderen dat de fabrikant van deze blikjes een buitengewoon middel voor het bewaren van haring in tomatensaus op de markt heeft gebracht maar daarbij de klankkwaliteiten volkomen over het hoofd heeft gezien.

Toen Kwabbernoot 's middags bij zijn binnenkomen op de redactie dit geluid hoorde, begonnen zijn ogen waakzaam te schitteren. Zonder een woord te zeggen liep hij de kamer van Guust binnen. Na 'n tijdje hoorden we Guust « Nou moe ! » zeggen en vervolgens « Au ! » en met een zucht van opluchting begrepen wij daaruit dat we voor het laatst de haringbanjo hadden horen spelen.

Voordat hij op reportage ging, verklaarde Kwabbernoot glashard dat hij %&+/? geen enkel blikje meer op de redactie wilde zien en dat hij bij z'n terugkeer een %&+/? algemene inspectie zou houden en dat hij elke %&+/? blikje dat hij zou vinden de prullebak in zou smijten.

Dit was een grote taktische fout. Gisteren was Kwabbernoot dus met zijn reportage bezig en wij kregen allemaal de indruk dat Guust daarvan druk gebruik maakte om links en rechts een heel warenhuis te verstoppen. Hij sloffte verscheidene keren langs ons heen, beladen met

OP DE REDACTIE...

loodzware kartonnen dozen. Waarschijnlijk is hij van mening dat deze crisis nogal lang kan uitvallen en dat er dus voorzorgen getroffen moeten worden. En omdat hij niet buiten zijn dagelijkse versterking kan, heeft hij voor een vrije lange tijd een geheime voorraad moeten aanleggen.

Als gevolg daarvan kregen we vanmorgen weer iets moois te zien. Kwabbernoot was weer terug en ging buiten het raam hangen om te zien hoe het weer erbij stond. Toen zag hij naast het venster van Guust een grote haak in de muur, met daaromheen een tiental draadjes die naar het dak schenen te lopen en waar aan het einde een etiketje hing.

Met bloeddorstige ogen liep Kwabbernoot naar het naastgelegen raam, pakte in het wilde weg een der etiketjes en las toen "peren op sap". Hij begreep toen dat er bovenop de kooflijst een hele voorraad blikjes moest staan. Je hoefde maar aan het touwtje te trekken om die dingen naar beneden te laten komen. En Kwabbernoot trok eraan terwijl hij zich triomfantelijk naar Guust omdraaide. De peren op sap kwamen inderdaad naar beneden, zwaaiden echter door en schoten dingelend door het raam van de heer van Gestel, een verdieping lager. Je kunt je zeker wel voorstellen dat noch de lange uitleg die hij meneer van Gestel moest geven, noch het voorvalletje het humeur van Kwabbernoot in een plezierig staat konden brengen. Ongeveer een uur geleden liep hij de redactie af, uitroepend :

« Ik kom terug. En dan heb ik alles bij me wat ik nodig heb om deze %&/+? blikjes de wereld uit te helpen ! »

Hij is nog niet terug. Maar ondertussen zitten we met een ander mysterie in onze maag. De concierge is namelijk bij ons komen binnenlopen, daarbij zijn geliefkoosde bezem als een wildeman door de lucht zwaaiend. Hij stond namelijk de stoep te vegen toen een groot blik zuurkool met worst vlak naast hem te pletter viel. We hadden onze handen vol om Guust tegen de woedende bezemsteel te beschermen. Maar het kon Guust helemaal niet geweest zijn. Hij is namelijk heel die tijd niet in de buurt van het raam geweest. De wind kan het niet geweest zijn. De blikken moeten opgepakt zijn. En als de zuurkool loodrecht naar beneden gevallen is, dan moet het vanaf het bureau van Kwabbernoot gekomen zijn. Een mysterieus geval. We houden je van de verdere ontwikkelingen op de hoogte.

IS DIT EEN AANSLAG ?

Jan Netteman, concierge, beweert dat een onbekende waarschijnlijk met kwaadwillende bedoelingen, heeft geprobeerd hem met een blik zuurkool te doden. Een onderzoek wordt ingesteld.

En hier dan de BOODSCHAP van Christoffel Olivier Michiel PLAK

Om je de vreugde te beschrijven die ik ondervond op het ogenblik dat ik via de door ons weekblad georganiseerde motiveringsstudie erachter kwam dat de meest representatieve Robbedoeslezer zich op de redactie zelf bevond, is iets dat boven mijn krachten gaat. Wij hebben dus doorlopend een type lezer bij de hand waarop wij onze publicitaire boodschappen kunnen testen. Op z'n dooie eentje vertegenwoordigt Guust honderdduizenden kopers die elke week ons blad lezen en dus iedere week door onze advertenties bereikt worden.

Zo snel m'n benen me konden dragen ben ik naar hem toegehold om hem het goede nieuws mede te delen. Ik stond enigszins verbaasd over zijn ontvangst,. hij had me niet horen binnenkomen. Bovendien sjouwde hij met een hele stapel blikjes rond. Toen ik hem vriendschappelijk op z'n schouder klopte, maakte hij een luchtsprong en alle blikjes lagen door het vertrek verspreid. Het enige wat hij zei, was :

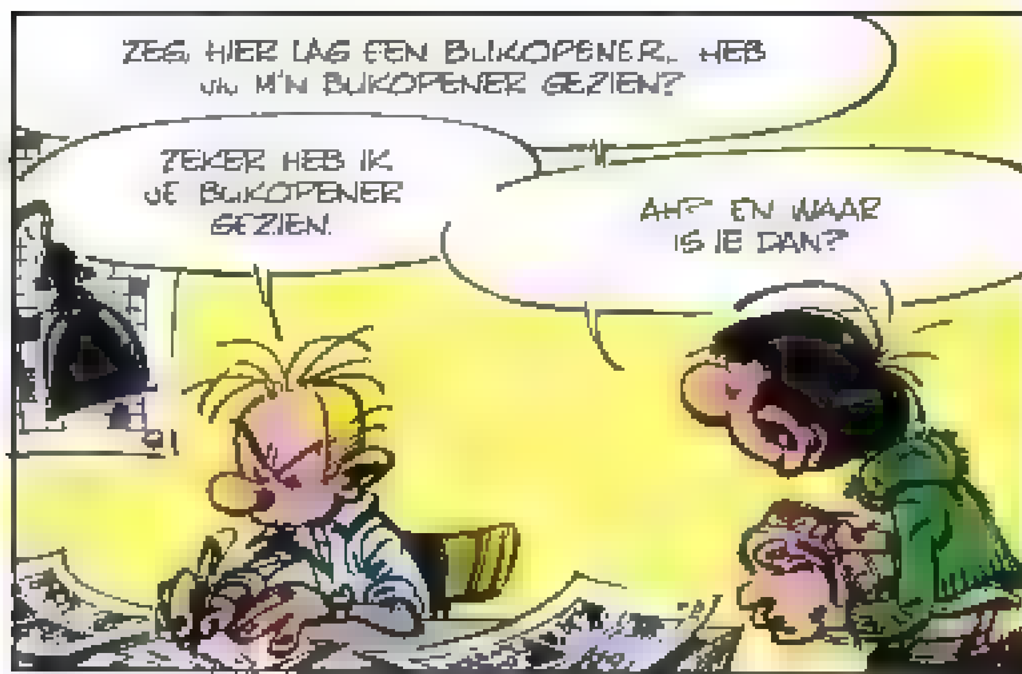
« Dat was niet aardig van je ! Ik dacht dat Kwabbernoot binnenkwam. »

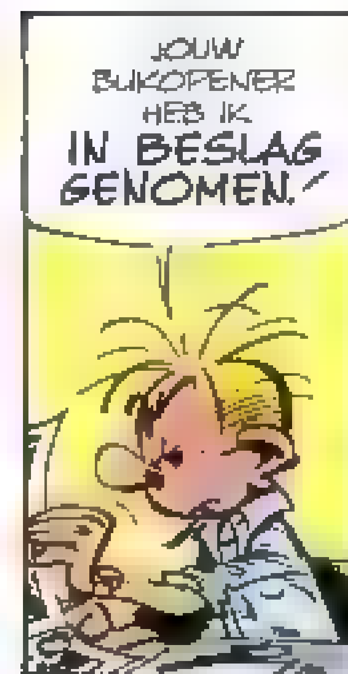
Toen ik hem even later iets over zijn psychologisch profiel zei, bleek hij niet erg enthousiast te zijn en hij gromde dat er met zijn profiel al elke week de draak werd gestoken, dat daaraan maar eens 'n eind moest komen en dat ze voor publiciteit best z'n profiel mochten gebruiken als het dan maar behoorlijk getekend was. Toen vroeg hij mij of ik hem met rust wilde laten want hij had nog heel wat te doen.

Terwijl hij bezig was de blikjes weer bijeen te zoeken, bracht me dat op een lumineus idee. We zouden een van die grote firma's best kunnen vragen om voor hun talrijke blikjes een flinke reclame in ons blad te maken.

Ik zal het er eens met Kwabbernoot over hebben. Dat is een dynamische vent en zal er zeker mee akkoord gaan.

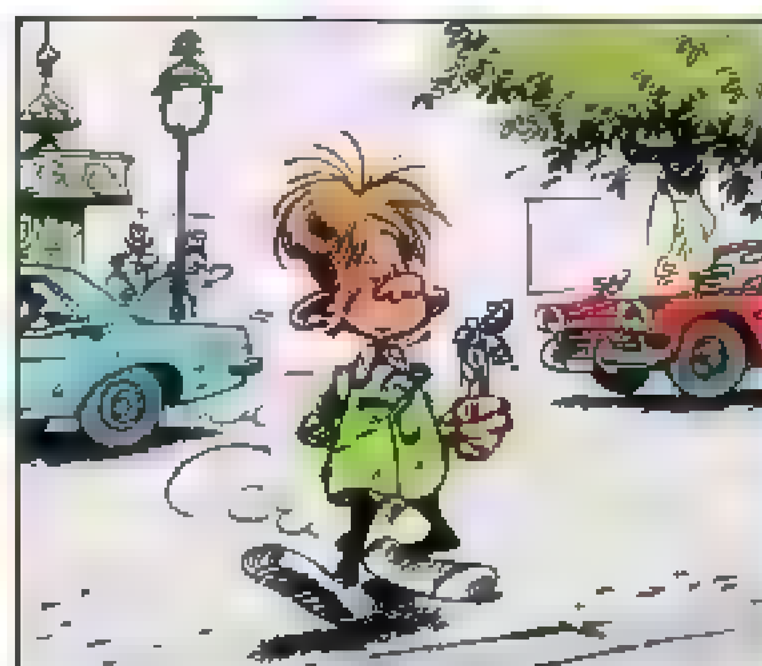
Hendrik Afflesje

ZEG, HIER LAG EEN BLIKOPENER.. HEB JIJ M'N BLIKOPENER GEZIEN?
ZEKER HEB IK JE BLIKOPENER GEZIEN.
AH? EN WAAR IS IE DAN?

JOUW BLIKOPENER HEB IK IN BESLAG GENOMEN.!

NA EEN GRONDIG ONDERZOEK BEN IK TOT DE CONCLUSIE GEKOMEN DAT EEN BLIKOPENER NIETS MET HET WERK HIER TE MAKEN HEEFT!
OKÉ GOED. PFOE!

JA, ECHT WAAR! HIJ WIL ME BELETTEN M'N BLIK HARINGEN IN TOMATENSAUS OPEN TE MAKEN! STEL JE VOOR! LUISTER JOOST, WIL JE ME EEN DIENST BEWIJZEN?

HET IS ZOVER! IK ROEP DE LIFT!
475A

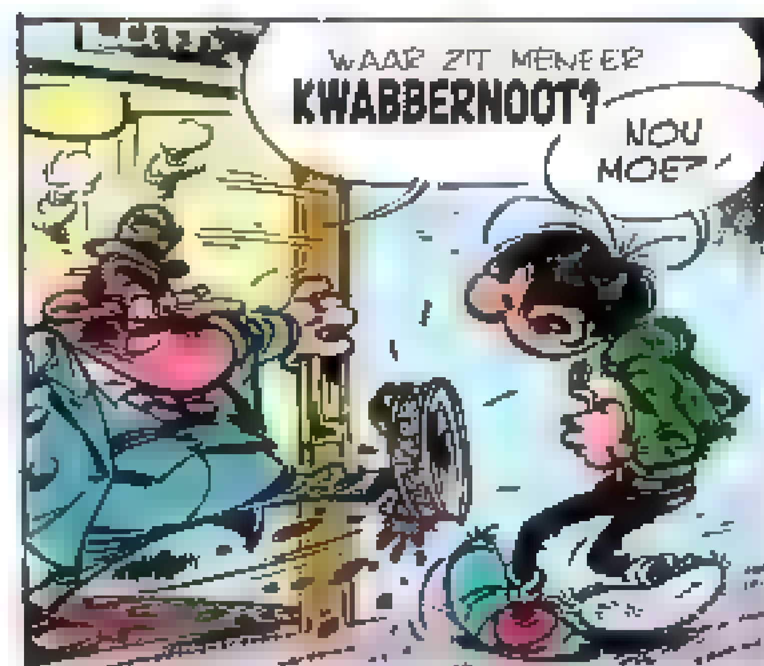

DAAR IS IE!

NU WEER TERUGZETTEN! HIHIHI!

HEE.! LAAT DE LIFT EVEN OPEN!
?

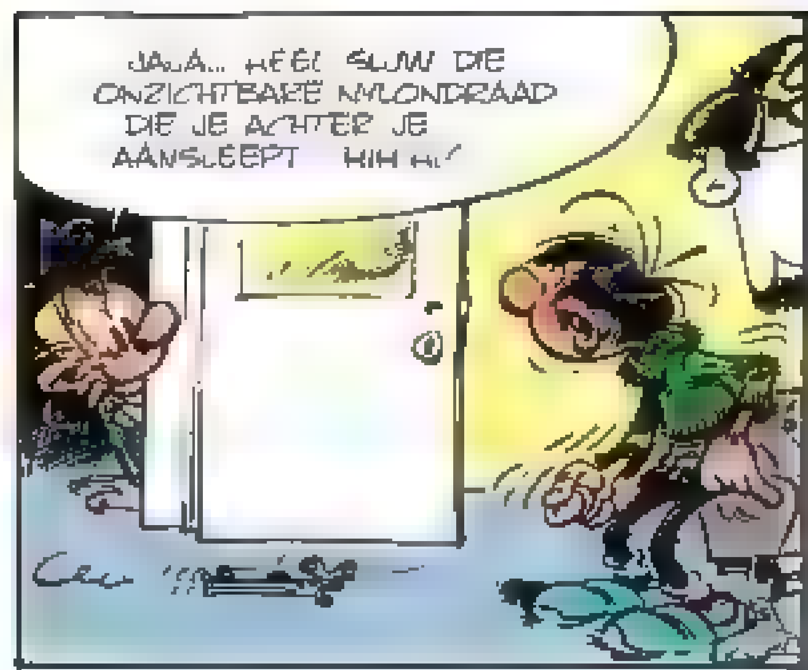

MOOI! 'K GELOOF DAT IK M'N HARING NU WEER NAAR BOVEN KAN LATEN KOMEN!

WAAR ZIT MENEER KWABBERNOOT?
NOU MOE?!

MAAR, MENEER DE MESMAEKER! ONZE CONTRACTEN ZITTEN IN EEN BLIKJE HARINGEN. MET TOMATENSAUS.. WAAROM?
???
475B

WEDDEN DAT IK VANOCHTEND DAT BLIK KNAKWORSTJES OPENMAAK?
IK BEN BENIEUWD.

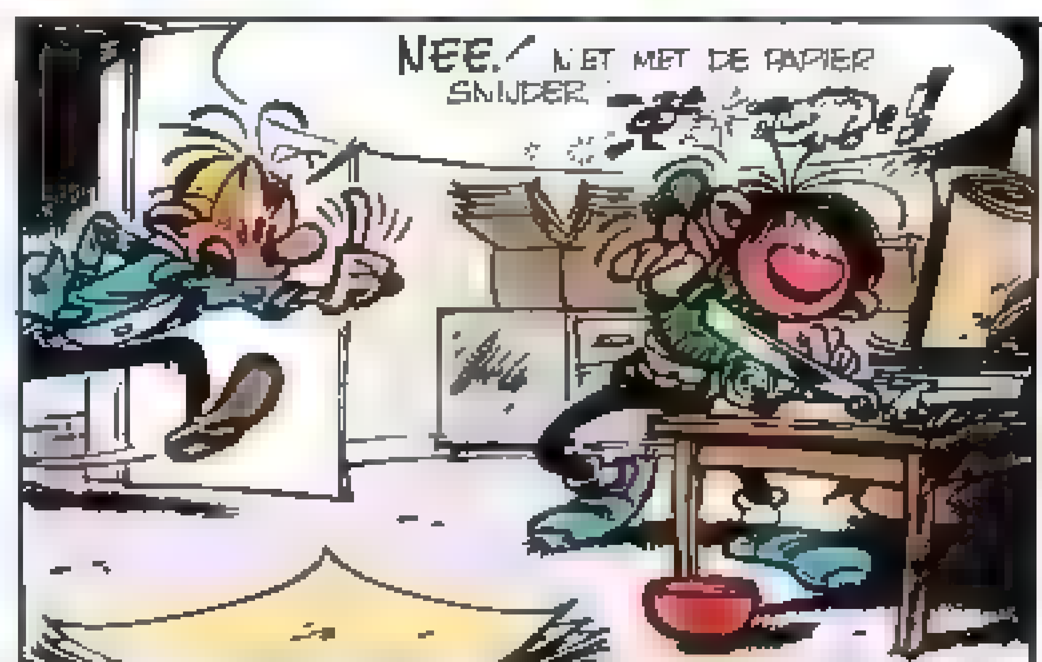

JAJA... HEEL SLUW DIE ONZICHTBARE NYLONDRAAD DIE JE ACHTER JE AANSLEEPT HIH HI!

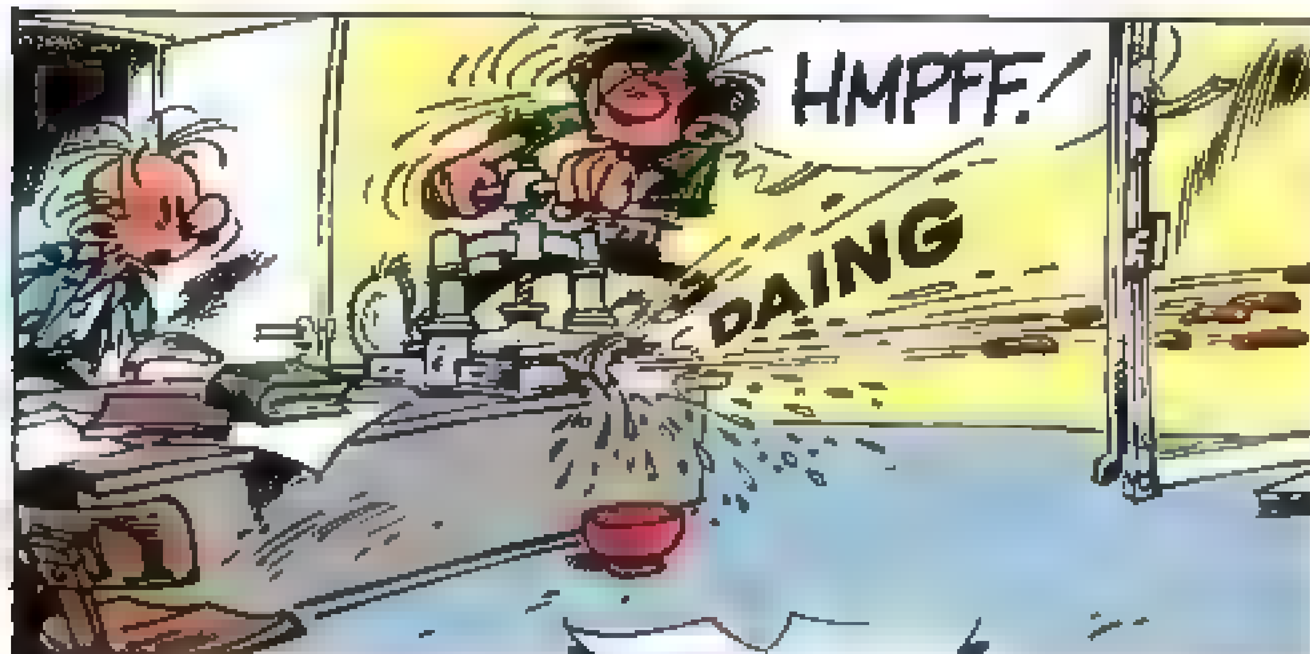

'N EXPRESPAKJE VOOR MENEER FLATER NET AFGELEVERD!
ZO? WEL WEL WEL
LAAT 'NS ZIEN GUUST

JAJA OP DE POST GEDAAN VOOR JE NAAR JE WERK KWAM... GOED BEDACHT MAAR DIE VLIEGER GAAT NIET OP..
477 A

WEL... DIE WEDDENSCHAP BLIJFT OPEN!

HOLA? WAT GAAT HIJ IN HET MAGAZIJN DOEN?

NEE! NIET MET DE PAPIER SNIJDER

HMPFF!
DAING

JIJ WINT, GUUST! HET BLIKJE IS OPEN... WEL JAMMER DAT DIE GROTE ZWARTE HOND NU JE WORSTJES OPEET.
477 B

Op de redactie heerst op het ogenblik een ware blikjesoorlog. Onze medewerker Guust Flater heeft ondanks het uitdrukkelijke verbod van Kwabbernoot klandestien een hoeveelheid levensmiddelen op de redactie weten binnen te smokkelen, die hem in staat stellen een maandenlange belegering te doorstaan.

Hieronder vind je een ooggetuigenverslag van onze verslaggever Pruimpit. Van uur tot uur houdt hij je op de hoogte van de ontwikkeling der situatie.

DE REDACTIE IN STAAT VAN BELEG

Het is jammer dat Robbedoes geen dagblad is. Daarin zouden we je de zich ontwikkelende blikjesoorlog veel beter kunnen laten volgen. Daardoor ook kunnen we je nu alleen van de markantste feiten op de hoogte brengen.

DINSDAG, 10.35 UUR

Kwabbernoot komt de redactie binnen met een detector die in 1944 45 werd gebruikt om in de grond verborgen mijnen op te sporen. Wij vroegen ons tevergeefs af waar hij dat ding op de kop getikt kon hebben, maar Kwabbernoot heeft relaties die ons altijd verstomd doen staan. Kortom, hij begint met dat ding minutieus de redactie af te speuren, op zoek naar de blikjes waarmee Guust de redactie overspoeld heeft. Hij boekt meteen al een fors succes. Bij het betreden van het bureau van Guust slaat de detector aan de linkerkant van de deur door. Kwabbernoot licht het zelf op, maakt vier stukken van het parket weg en vindt daaronder drie blikjes zalm en drie blikjes aardbeien op sap. Dat is een harde klap voor Guust, zalm met aardbeien is de basis van zijn dieet.

Na deze overwinning ontmoet Kwabbernoot een paar moeilijkheden. De detector slaat namelijk door bij alle metalen voorwerpen die hij tegenkomt... stoelen, bureaus, kasten, enz. Dat bemoeilijkt de opsporingen ten zeerste.

Maar het ding reageert tevens op andere metalen voorwerpen. Daardoor kon het namelijk gebeuren dat Kwabbernoot onder een berg papier, oude post en beschadigde albums het volgende aan het licht bracht: een blik boenwas waarnaar Ans Moonmans al een tijdje op zoek is, een trapper van een fiets, een andere trapper van een fiets, een pomp om duiven te besproeien, een doosje punaises, een hele verzameling paper-clips en een bout van 18 mm. Maar tevens de sleutel van de archiefkast die al twee weken zoek was.

Maar het klapstuk van de veiling was wel het vinden van een ontstellende Duitse mijn uit de laatste wereldoorlog. Toen Guust daarover ondervraagd werd, zei hij dat dat ding bij een lot zat dat hij twee jaar geleden eens op een veiling had gekocht.

« Weet je wel », zei hij, zo'n lot met allerlei rommel. Daar haal ik soms nog wel eens een bout of een stuk ijzer uit die ik goed voor mijn knutselwerkjes kan gebruiken. »

Nee, hij wist niet wat voor een ding dat was. Maar hij had het bewaard om op 'n goede dag eens te kijken wat erin zat.

DINSDAG, 11.40 UUR

De per telefoon gewaarschuwde mijnopruimingsploeg laat het gebouw ontruimen. Als alles achter de rug is, zegt de sergeant tegen Guust, dat het een wonder is dat hij nog niet tussen de wolken zweeft. De mijn functioneert namelijk nog uitstekend.

DINSDAG, 12.25 UUR.

Kwabbernoot komt erachter dat Guust van de algemene verwarring gebruik heeft weten te maken om de blikjes zalm en aardbeien weer in te pikken. Het onderzoek met de detector is nog steeds in volle gang.

DINSDAG, 14.35 UUR

Rond dit uur speelt zich het incident met de witte bonenragout af. Een gedetailleerd verslag vind je elders op deze pagina.

WOENSDAG, 15.10 UUR

Kwabbernoot schiet als een duivel uit een doosje uit een grote rol tekenpapier, waarin hij zich had verstopt, en verrast Guust op het ogenblik dat deze net wil beginnen een blik spaghetti à la bolognaise te nuttigen. Ontzet laat hij het blik op de post van de week vallen. De schade schijnt aanzienlijk te zijn. Uit een onderzoek blijkt dat Guust voor het openen van het blik gebruik heeft gemaakt van een kampeermes dat hij van Bertje van Schrijfboek, de verteler, heeft geleend. Als Kwabbernoot dit mes in beslag wil nemen, krijgt hij de grootste herrie met de eigenaar.

Verder wil ik je even wijzen op de geslepenheid van Guust. Om de aandacht van de vijand niet door kookgeurtjes aan te trekken, heeft hij zich aangewend om zuurkool, spaghetti en bonensoep te eten zonder ze vooraf op te warmen.

DONDERDAG, 10.20 UUR

Krasser, onze tekenaar, wil een tekening inkleuren en steekt daarvoor de lichttafel aan. Tot zijn grote verbazing verschijnen op het scherm de silhouetten van vijf sardineblikjes. De speurende Kwabbernoot is er eerder dan Guust. De blikjes zitten tussen het glas en de T.L.-buizen.

NIET VERWARREN
manslag
en
slagman

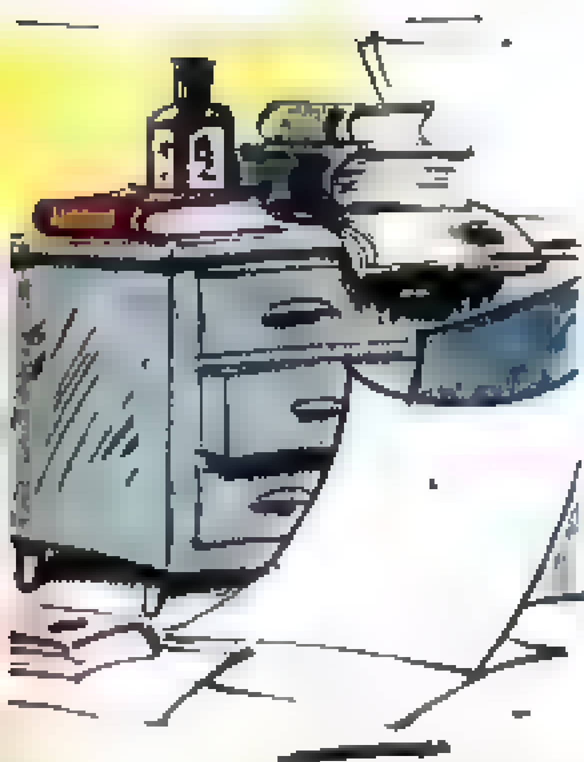
VRIJDAG, 15 UUR.

Bertje van Schrijfboek wil een encyclopedie raadplegen. Uit de kast haalt hij het deel B-C en slaakt een kreet van verrassing. In zijn hand houdt hij een lege kaft. Op de boekenplank blijft een stapel blikjes staan : bonen, canelloni, corned beef. In de kaft van het eerste deel vindt Bertje abrikozen, ananas, enz.

Uit nieuwsgierigheid kijk ik

HET VALLEN DER BLIKJES

even achter de kaft van het laatste deel Niels dat met een Z begint. Enkel een groot blik Würstchen, echte Duitse knakworstjes.

Het schandaal had zijn hoogtepunt bereikt. We hebben Guust zijn vandalisme onder de neus gewreven en hem bevolen alle bladzijden van de encyclopedieën weer in hun kaften te plakken (1). Zijn opgewektheid echter heeft een dieptepunt bereikt. Zijn belangrijkste reserve is nu opgedoekt.

DEZE WEEK

Kwabbernoot heeft zijn aktiek gewijzigd. Hij heeft namelijk het zwakke punt van zijn tegenstander ontdekt. Al heeft Guust dan ook allerlei moeite gedaan om op de onmogelijkste plaatsen blikjes te verstoppen, aan één ding heeft hij niet gedacht. Namelijk aan het verstoppen van zijn blikopeners. Al zijn blikjes worden waardeloos indien Kwabbernoot weet te verhinderen dat hij zo'n ding de redactie weet binnen te smokkelen. Daarom wordt hij vanaf maandag van onder tot boven gefouilleerd.

Wat zal hij allemaal proberen om deze moeilijke klip te omzeilen? We houden je op de hoogte.

Prulmpit,
Oorlogscorrespondent

---

(1) Als iemand op de redactie de betekenis van een woord beginnend met D of E wil weten, dan moet hij in deel L-M kijken. Maar dat is niet erg want de letters L-M zitten in de kaft R-S. En ga zo maar verder.

Met veel kabaal wordt de deur opengesmeten en brigadier Vondelaar komt binnenstormen, gevolgd door een heer die we niet kennen. De agent schijnt verschrikkelijk kwaad te zijn want hij zwaait zo met zijn knuppel dat we duidelijk merken dat hij zin heeft het ding ergens anders voor te gebruiken dan voor het regelen van verkeer. Het vreemdste aan hem was echter de verandering die zijn uniform had ondergaan. In plaats van zijn gebruikelijke kepi droeg hij nu een cylindervormig blik waarop we TOMATENSOEP konden lezen.

De heer die hem vergezelde maakte een vreemd gebaar terwijl hij ons zijn jasje en broek liet zien. Daarbij met verstikte stem zeggend:

« Ik wil de kosten van de stomerij terug hebben! »

Toen kwamen we er eindelijk achter dat zijn pak een eigenaardig kleurtje had. De linkerkant was fel blauw terwijl de rechterkant een onsmakelijk roodachtige weerschijn vertoonde.

Kwabbernoot stond sprakeloos midden in het vertrek. Met een van woede trillende stem vroeg Vondelaar:

« Het tweede raam van rechts, van wie is dat? »

« Maar... » zei Kwabbernoot, « dat is van mij. Wat is... »

« Zo, we smijten dus tegenwoordig maar lukraak kwetsende voedingsmiddelen op vreedzame voorbijgangers en wat nog ernstiger is, op vertegenwoordigers van de openbare orde? » vroeg de brigadier knarsetandend. « Jongeman, daarover krijg je nog meer te horen! »

« Maar... Guust is de hele tijd hier gebleven en ik ook! » stootte Kwabbernoot uit.

« O nee, jongeman, probeer er geen anderen bij te slepen! » schreeuwde de brigadier. « Alles wat ik weet is dat ik me naar mijn post begaf, zoals gewoonlijk met 'n open oog, en dat deze heer me te hulp riep omdat hij het slachtoffer van een typische aanslag was geworden... »

« Net als verleden week de conciërge », mompelde Kwabbernoot.

« ...en toen ik voor het onderzoek op de plaats der misdaad aankwam, voelde ik een ontzettende klap op de plaats van mijn kepi, veroorzaakt door een conservenblik dat door een misdadige hand naar beneden was gesmeten! We zullen dat overigens ter plaatse kunnen constateren. »

Hij liep door het bureau van Kwabbernoot heen en ging uit het raam hangen.

Jammer genoeg moest net de commissaris van politie voorbijlopen want het laatste blik tomatensoep dat Guust met plakband boven op de raamkoof had bevestigd liet onder invloed van het stof of de weerwisselingen los. De commissaris is nu lijdende, brigadier Lontarin die door zijn meerdere in het raam was gezien, zit nu in de nor en Kwabbernoot heeft heel wat moeite gehad om uit het politiebureau te komen.

Op het ogenblik weten we niets van die meneer in het blauwe pak. We weten slechts dat Van Gestel ons een rekening van een wasserij doorstuurde met de vraag hem daarover wat meer te vertellen.

VLUGGERDJE

Een vlijtige schilder in Kluizen
Die schilderde lelijke huizen
Zo beestachtig dat
Een kunstschilderskat
Verwoed aan zijn huisvlijt ging muizen.

DE TOEKOMST IN KLEIN FORMAAT

EEN BOODSCHAP VAN HENDRIK AFFIESJE

Bij toeval kwam ik erachter dat onze medewerker Guust Flater een grote sympathie voelt voor fabrikanten van voedingsmiddelen. En omdat dhr. Flater tevens het prototype van de gemiddelde Robbedoeslezer is ben ik ervan overtuigd dat jij net als hij van goed en lekker eten houdt. Daarom wil ik het vandaag nog eens over de **Trott** fruit cakes en de **Thomy**-produkten hebben.

Inderdaad! Dat is net wat je nodig hebt, gezond voedsel waardoor je tegelijkertijd mini-autootjes, geheel van metaal en met verwisselbare rubberbanden, kunt verzamelen! Juist door deze kwaliteits-voedingsprodukten krijg je zegels voor mini-autootjes! Daardoor kun je honderd punten verzamelen (waarvan nu al 25 gratis!) en als je daarbij nog 20 frank opstuurt, dan krijg je een van die prachtige modelletjes die je door Trott en Thomy worden aangeboden!

Want, en daarop moet ik blijven doorhameren, de toekomst ligt in het kleine formaat! Na de mini-transistor, de mini-jurk en de mini-ster voor maatschappelijk werk krijgen we nu de mini-auto's. Daarmee kun je je kamer decoreren, de bewondering van je vrienden afdwingen en tegelijkertijd je lichaam sterken met die heerlijke produkten van Trott en Thomy!

Wacht dus niet langer! Neem de kans waar om een schitterende verzameling aan te leggen, een verzameling waar toekomst in zit.

Hendrik Affiesje

1536

Robbedoes

WEEKBLAD 30e JAARG. 52 BLZ. 21 SEPTEMBER 1967 BELGIE . 10 F. - NEDERLAND ABONNEES 65 CENT

BLIKJESOORLOG

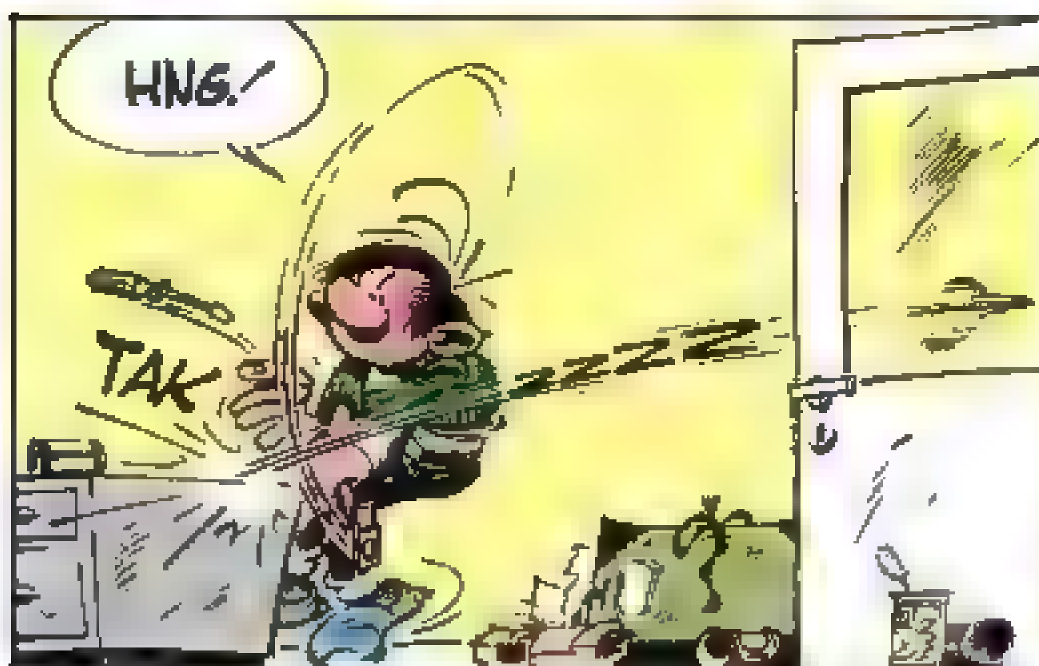
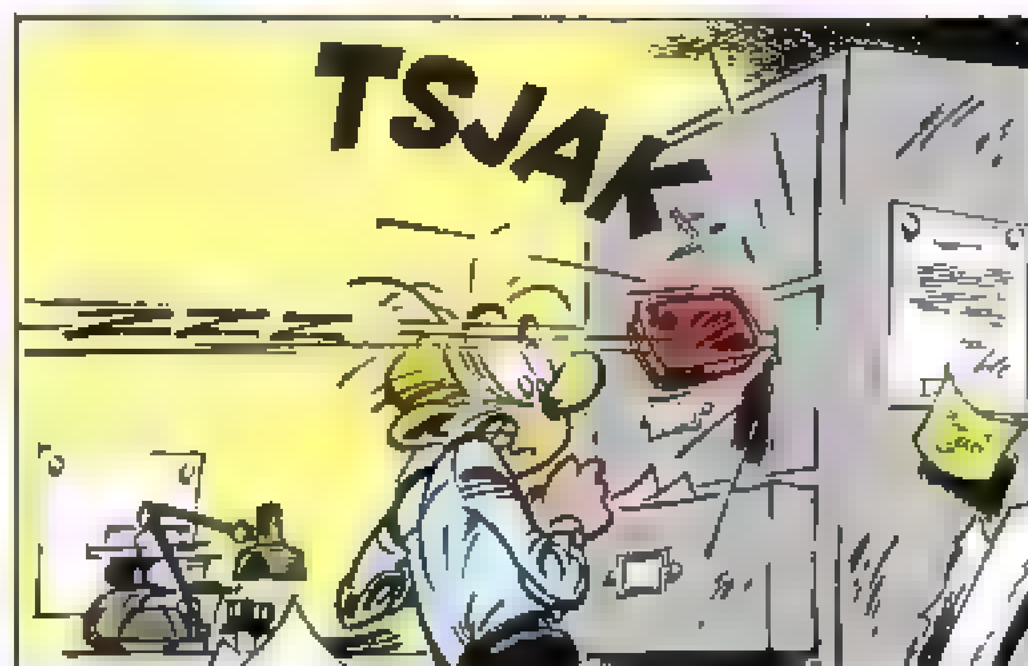

ZZ
ZRZZZZ
ZZZZZZ

WAAAHHRRHOOAAHH
AAN HET WERK!

OM TE BEGINNEN EERST 'N HAPJE ETEN.

JA! DE SLEUTEL OM SARDINEBLIKJES OPEN TE MAKEN IS OOK IN BESLAG GENOMEN. WAAROM KRIJG JIJ ELKE MAAND VAN MENEER DUPUIS EEN SALARIS, DENK JE?
WEL. OM TE ETEN EN.

MAAR NIET OM DE HELE DAG BLIKJES OPEN TE STAAN MAKEN!
IK MOET WEL UIT BLIK ETEN! ALS IK ZELF KOOK, WORD JIJ ELKE KEER WOEDEND

ALS HIJ DENKT DAT IK EEN SLEUTEL NODIG HEB OM 'N SARDINEBLIKJE OPEN TE MAKEN.
476A

HNG!
TAK

TSJAK

HIJ PROBEERDE M'N HOOFD TE SPLIJTEN MET 'N BLIKJE SARDIENTJES!
WELNEE, SUFFERD! IK WILDE ALLEEN DAT BLIKJE OPENMAKEN.
JA! OP MIJN HOOFD!

OMDAT JE 'N SARDINEBLIKJE OPENMAAKTE? NOG NOOIT ZO'N STOMME SMOES VOOR 'N BLAUW OOG GEHOORD!
476B

De Redactie in staat

EEN BOODSCHAP
VAN
HENDRIK AFFIESJE

Toffer dan badges of sleutelringen :

BLIKOPENERS!

Het merendeel van de op de jeugd afgestemde advertenties raadt hen "in" te zijn, of "hip" of "blits" Wil jij net zo "hip" zijn als onze gemiddelde Robbedoeslezer, onze Guust Flater ? Wil jij dat al je vrienden je bewonderen en benijden ? Niets eenvoudiger dan dat. Vandaag nog leg je een verzameling blikopeners aan. Volgens de psychedelische formule van Guust is de blikopener de popste hit sinds de hula hoop. Bewaar dus zorgvuldig alle blikopeners die je tegen het lijf loopt ! Leg zo een waardevolle verzameling aan ! Smijt vandaag nog je toch al waardeloze verzameling sleutelringen overboord en vervang die door blikopeners, want die kunnen je nog eens van pas komen. Verlies vooral geen ogenblik. Zorg er voor dat je de eerste in je buurt bent die een verzameling blikopeners kan tonen en daarbij vol trots kan zeggen : « Ik volg de mode niet ! Ik loop erop vooruit ! »

Binnenkort zullen alle firma's ertoe overgaan om als premie op hun produkten originele blikopeners aan te bieden. Laat vooral niet na deze te vergaren

Smijt je dus meteen op deze nieuwe rage... hij zal furore maken ! Dank zij jou zullen de sleutelringelaars binnenkort door de blikopenersjongens voorbijgestreefd worden ! De vooruitgang rukt op !

Hendrik Affiesje.

Zevenentwintig blikopeners van de meest uiteenlopende modellen liggen nu al in een zorgvuldig afgesloten la van het bureau van Kwabbernoot. Hij houdt de sleutel daarvan angstvallig bij zich. Onze lezers weten al dat Guust gezworen heeft zo'n ding op de redactie binnen te smokkelen. Hij heeft al van alles geprobeerd...

Hij heeft er al tussen zijn voering verstopt, tussen de rolkraag van zijn trui, onder een vals verband, in zijn sandalen, in de omslagen van zijn jeans, in zijn mouwen, tussen zijn schouderbladen, in een boek waarin een gat in de bladzijden gemaakt was... Als hij eens met een stijf been binnenkomt dan kunnen we ervan overtuigd zijn dat hij er een in zijn knieholte geplakt heeft. Wanneer hij zonder een woord te zeggen binnenschiefelt dan heeft hij een licht model tussen zijn tanden geklemd. Maar het onderzoek van Kwabbernoot is genadeloos. Gisteren vond hij nog 'n mini-blikopener achter een van zijn oren. Een keer slechts slaagde Guust erin om voorlopig met het ding binnen te komen... helaas ! Toen Guust op zijn houten stoel ging zitten, hoorde Kwabbernoot « tok ». De booswicht moest zich toen even afzonderen om het klandestiene voorwerp uit zijn slip te voorschijn te halen. Net hoorden we Kwabbernoot telefoneren. Hij vroeg naar de prijs van een tweedehands röntgentoestel. Dat bespaart hem beslist een massa tijd. En wie weet wat Guust nog allemaal weet te verzinnen

Sinds vanmorgen is Kwabbernoot zeer op zijn hoede. Guust schijnt van taktiek veranderd te zijn. Hij heeft medeplichtigen aangeworven. Op het ogenblik loert het gevaar buiten

Om 9.20 uur. Eerste aanval. Een zekere Bertje Dreutelaar staat voor de deur met zijn zusje aan de hand. Hij vraagt of het kleintje haar oom Guust misschien even een handje mag geven voordat ze naar kostschool gaat. Kwabbernoot klopt vriendelijk op het hoofd van het meisje en voelt iets hards zitten in de enorme knot die het kind op haar hoofd heeft. Hij haalt er een gloednieuwe blikopener uit, vlindermodel

Guust schijnt door deze nederlaag niet van de kaart gebracht te zijn. Hij trekt een gezicht als Winston Churchill op de vooravond van de aanval in Normandië en begint geheimzinnige telefoontjes rond te strooien. Wij maken inderdaad een grootscheepse aanval mee

Om 10.30 uur. Kwabbernoot zit aan zijn bureau en ziet opeens een dansende, veelkleurige massa langs zijn raam schieten. Hij springt overeind, kijkt door het raam en ziet negen ballonnen waaronder een blikopener hangt. Beneden op het trottoir staat Joost-van-Smith-aan-de-overkant, die het draadje vasthoudt en moeizaam probeert de ballonnen voor het venster van Guust te krijgen. Plotseling herinnert Kwabbernoot zich het luchtpistool met kogeltjes die hij eens een tijd geleden van Guust in beslag genomen heeft. Als de bliksem haalt hij dat ding uit de kast en begint koelbloedig het kwetsbare oorlogstuig van de vijand onder vuur te nemen. Bij ieder schot verliest het ding hoogte. Tenslotte valt het als een baksteen en blijft in een plataan hangen. Joost-van-Smith blaast de aftocht. Kwabbernoot heeft een schitterende overwinning behaald.

Om 11.10 uur. Nieuwe episode, geïnspireerd op het paard van Troje. Juffrouw Jannie komt glimlachend, maar zichtbaar nerveus uit het archief. Ze heeft een heerlijke taart bij zich die voor de redactie bedoeld is. Met het mes in de lucht aarzelt ze net iets te lang voordat ze begint te snijden. Kwabbernoot ziet dat en wordt wantrouwig.

van beleg

« Meneer Guust », monkelde ze, « u krijgt het stuk met de drie nootjes. »

De begunstigde nam zijn stuk mee om het "rustig te kunnen verorberen", maar Kwabbernoot liep hem achterna en eiste bij deze operatie tegenwoordig te mogen zijn. Ondanks hevig protest moest Guust zich daarin schikken en beet hij zich een paar ogenblikken later drie tanden uit zijn mond. Er zat namelijk een hard voorwerp in de koek verborgen. Kwabbernoot riep uit

« Jij bent koning geworden ! »

Hij mompelde nog wat tussen zijn tanden en pikte hem met spitse vingers een klein blikopenertje tussen de kruimels weg. Dat ligt nu achter slot en grendel bij zijn ongelukkige voorgangers.

Maar de opzienbarendste en grootste schade veroorzakende was wel de luchtaanval, die om **14.00 uur** precies werd ingezet. Toen sleeg namelijk bij Smith een klein vliegtuigje van het dak op. Het werd radiografisch bestuurd door een zeker Joost, die het kistje drie rondjes boven de boulevard liet draaien om het vervolgens op onze gevel te laten afsteven. Voor het raam van zijn bureau wapperde Guust met een oude duffel coat om het op te vangen. Het slecht gebouwde, of slecht bestuurde toestelletje scheen moeilijk onder controle te houden zijn. Misschien was dat ook wel te wijten aan de blikopener die in het toestelletje gewurmd was. Het aurzelde, zig-zagde, waggelde en miste in volle vaart zijn doel met meer dan drie meter. Jammer dat op die 3-meterlijn net het venster van Knuvelder, Platanen & Zonen ligt. En sinds een zeker avontuur met gitaren en elektronische breinen zijn de verhoudingen met onze buren enigszins gespannen te noemen.

Onmiddellijk begon de telefoon bij Kwabbernoot te rinkelen en het kwam ons voor dat er lang en hefitg uitleg verschaft moest worden. Toch scheen onze plentere redacteur erin geslaagd te zijn de uitgeverij Dupuis buiten deze aangelegenheid te houden, want even later zagen we de heren Knuvelder en Platanen rood van woede de boulevard oversteken. Zeer beheerst, maar ook zeer beslist traden ze bij Smith Import Export binnen. De ene hield de overblijfselen van het vliegtuigje in zijn hand, de andere de overblijfselen van een model van een superbe draaibrug. De heer Smith is een man met een indrukwekkende gestalte, een dynamische doorbijter die er de voorkeur aan geeft altijd recht op de man af te gaan. Sorry, maar ik moet als de bliksem naar het raam om de schok van de botsing te kunnen opvangen.

Pruimpit
oorlogscorrespondent

Allerlaatste nieuws.

De heren Knuvelder en Platanen steken de boulevard weer over, nu evenwel vergezeld van een roodaanlopende heer Smith die de voornoemde Joost, klerk, aan een oor de straat over sleept. Gevieren zijn ze bij de uitgeverij Dupuis binnengestapt. Ze kunnen nu elk ogenblik binnenkomen. Guust is op een of andere geheimzinnige manier spoorloos verdwenen.

NIET VERWARREN

Zoete broodjes bakken

en

Bakkelijen

V L U G G E R D J E

Een huisdierenvriend in Parijs
Die raakte finaal van de wijs
Een vuurvogel stak
De brand in zijn dak
Nu voedert hij gloeiwormpjes ijs.

MEDEDELING

Onze redacteur Kwabbernoot is op het idee gekomen om een verzameling blikopeners aan te leggen. Hij zoekt vooral heel oude en buitengewone modellen. Iedere lezer die zo'n ding naar het bureau van de redactie opstuurt, krijgt van hem een portret met opdracht en handtekening.

OVERWINNING V

Eindelijk is het dan zover, Guust heeft de blikjesoorlog verloren. In de eerste plaats omdat de blokkade van Kwabbernoot zeer doeltreffend bleek te zijn... er is geen blikopener over de drempel van de redactie gekomen. Maar verder bleek Guust geen geluk gehad te hebben met sommige van zijn bergplaatsen. Toen Ans Mooimans een paar dagen geleden de prullebakken in de afvalschacht leegde, zag zij onder haar ogen drie blikjes vissoep, zes blikjes zalm en verscheidene blikjes corned-beef wegschieten. Guust had ze op de bodem verstopt. Dan het geval met de loodgieter, die wij moesten laten halen omdat het toilet niet meer doortrok. De goede man haalde uit het reservoir vier blikjes fruitsla. Eergisteren wilde het lot dat Kwabbernoot net in het bureau van Guust moest zijn toen het zwarte aantekenbord — dat Kwabbernoot gebruikt om met krijt het achterstallige werk van Guust te vermelden — plotseling begon te bewegen. Met veel lawaai liet het los en knalde tegen de grond. Kwabbernoot zag plotseling een gat waaruit twaalf blikjes sardientjes vielen. Aan de andere kant van het gat zag hij de woedende ogen van dhr Knuvelder, die schreeuwde dat dit gat de emmer deed overlopen. De ogen van dhr Knuvelder werden plotseling vervangen door de woedende ogen van dhr Platanen die riep dat dit gat nog van zich zou laten spreken. (Dat begon er inderdaad op te lijken, want dat was de tweede keer al binnen de kortst mogelijke tijd dat er geluid uitkwam.) Bovendien zou hij een deurwaarder laten komen om de schade op te nemen.

Wij hadden al vlug door dat Guust een aantal stenen uit de tussenmuur had verwijderd om zijn blikjes in onder te brengen. Daarbij had hij schijnbaar te hard gedrukt. Want aan de andere kant had een steen een bult in het behang veroorzaakt. Dit gat kwam werkelijk heel ongelegen. De heren Knuvelder en Platanen waren al niet zo best op ons te spreken door een vrij recent luchtincident. Daarom spelen ze nu weer op hun poot en eisen gratis bladzijden in Robbedoes om reclame voor hun bruggen te kunnen maken. Door dit voorval wordt de situatie maar ingewikkelder.

Gisteren werd de laatste bevoorradingspoging van buitenaf een mislukking. De operatie was slecht voorbereid en belabberd uitgevoerd. Kortom, ze miste overtuiging.

Op de stoep stond Joost-van-Smith - aan - de - overkant. Hij opende een blikje sardientjes en bevestigde het aan het uiteinde van een koord. Voor het venster op de zesde draaide Guust koortsachtig dit nylonkoord op een klos op. Daardoor begon het blikje een gevaarlijke dans langs de gevel uit te voeren. Net op dat ogenblik stak Harrie, de barkeeper van het kroegje op de hoek, de straat over in de richting van ons gebouw. Hij had een dienblad in de hand. Dat dit detail van het grootste belang is, zul je verderop wel merken.

Het sardineblikje stootte tegen een raamkozijn, schoot weg, knotste vervolgens weer twee keer tegen de gevel. Op de derde vloog daardoor een straal olie over de blouse van de telefoniste. Het blikje schoot vervolgens een kort ogenblik door het openstaande raam van de vierde en deponeerde drie sardientjes op een dossier dat meneer Van Gestel net aan de heren der belastingen liet zien. Guust begon 'm de knijpen. Ongetwijfeld wilde

Vluggerdje

Een brokkenpiloot uit Boksmeer
Streek zacht op een klaverveld neer
Ontsteld zei hij : « Stik,
Geen deukje in 't blik !
Da's link !... Nu vlieg ik nooit
[meer ! »

OOR DE REDACTIE

hij zo vlug mogelijk langs de vijfde zien te komen en gaf daarom een forse ruk aan het koord. Toen het einde van de draad naar binnen schoot, was er slechts een leeg blikje over, dat met een forse zwaai in de omslag van zijn broek terecht kwam. We laten Guust nu maar alleen met zijn pogingen om zich uit de ontstane onuitwarbare kluwen koord te bevrijden en dalen af naar de vierde.

In het bureau van de directie hoorden we dhr De Mesmaeker net zeggen :

« Geloof me, meneer Dupuis, je kunt het beter met onze lieve heer te doen hebben dan met z'n heiligen. En wat die contracten betreft... »

Hij werd onderbroken door de binnenkomst van Harrie, de barkeeper, die zijn dienblad op tafel zette. Meneer Dupuis overhandigde zijn gast een glas

« Drinkt u whisky met of zonder soda, meneer De Mesmaeker ? »

Op dat ogenblik kreeg de man van de contracten het sardientje in de gaten dat roerloos in de whisky dobberde

NIET VERWARREN

GUUST HOUDT ZICHZELF VOOR EEN STUNTER en KWABBERNOOT HOUDT GUUST VOOR EEN STUNTEL.

« In ieder geval nooit met 'n vis ! » barstte hij uit.

Rood als een kreeft, met opgezwollen aderen op de slapen, keerde hij het glas boven de contracten om. Whisky, ijs en sardientje keken dhr Dupuis triest aan

« U ook al ! » voegde hij de heer Dupuis toe terwijl hij hem triest verwijtend aankeek. Toen smeet hij de deur met een klap achter zich dicht.

Als een zoutzuil bleef meneer Dupuis daar zitten, de fles spuitwater in de hand. Minutenlang kon hij zijn blikken niet van het sardientje halen. Toen rinkelde de telefoon. Aan de andere kant was de stem van meneer Knuvelder te horen.

« Zeg eens !... Is het onderhand uit met die flauwe kul. Dat sardineblikje dat net op mijn bureau terechtgekomen is, zal olie op het vuur zijn ! »

Toen werd een andere stem hoorbaar. Zeker die van meneer Platanen.

« Ik verzeker u dat deze geschiedenis zich als een olievlek zal uitbreiden ! »

Klik

Meneer Dupuis ging toen op onderzoek uit. Daarbij kwam hij uiteindelijk op de redactie terecht. En nu is er geen sprake meer van blikjes, noch van openers. Guust moest beloven zijn leven te beteren

Het bewijs daarvan leverde hij vijf minuten geleden door aan Kwabbernoot te vragen :

« Zeg, heb jij geen notekraker ? »

HENDRIK AFFIESJE PRESENTEERT

EEN BRIEF VAN EEN LEZER

Ik wilde je het plezier niet misgunnen om je de brief te laten lezen die ik deze week van een lezertje van ons blad ontving. Het bewijst meteen wat een onuitsprekelijk genoegen de reclame de hedendaagse jeugd kan bezorgen

« Mijne heren,

» Ik was droevig, nukkig, had geen belangstelling meer in het leven van alle dag. Niets kon me meer opwinden, en zelfs het lezen van mijn lijfblad kon me geen levensvreugde meer bezorgen. En toch heb ik dank zij een van uw rubrieken mijn glimlach teruggevonden. Op uw aanraden ben ik begonnen de GRATIS zegels bovenaan de pagina's te verzamelen. Verder heb ik mijn moeder zover gekregen om de Trott- en Thomy-produkten te gaan kopen. Dat bezorgde me nog meer zegels. Dank zij die zegels (je hoeft er maar 100 te hebben, waarvan er 25 al gratis zijn) en door het opsturen van slechts 20 frank, krijg ik nu die schitterende mini-autootjes. Ze zijn helemaal van metaal en hebben verwisselbare rubberbanden. Zij bevestigen nog eens de faam van bovengenoemde firma's die het eigenlijk helemaal niet meer nodig hebben

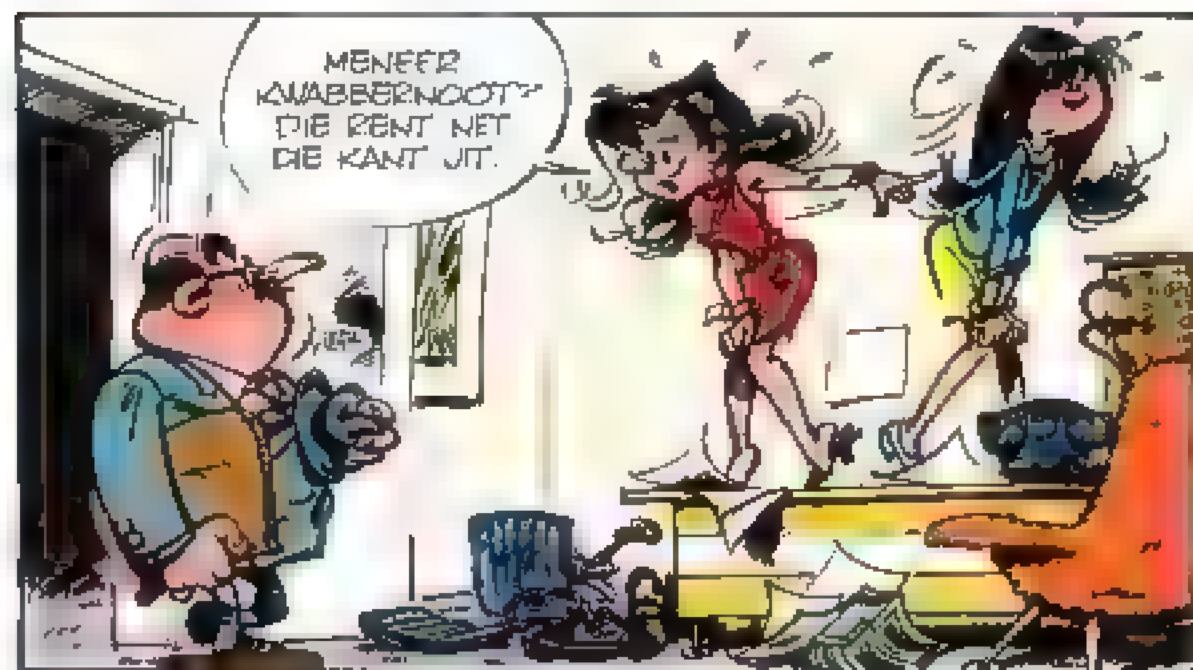
Tegenwoordig ben ik weer een heel ander mens. Ik heb weer zin in het leven gekregen en dat zal net zolang duren tot ik de hele collectie autotjes in mijn bezit heb. En dat heb ik aan Robbedoes, Thomy en Trott te danken.

» Daarvoor mijn allerhartelijkse dank.

» André Franquin. »

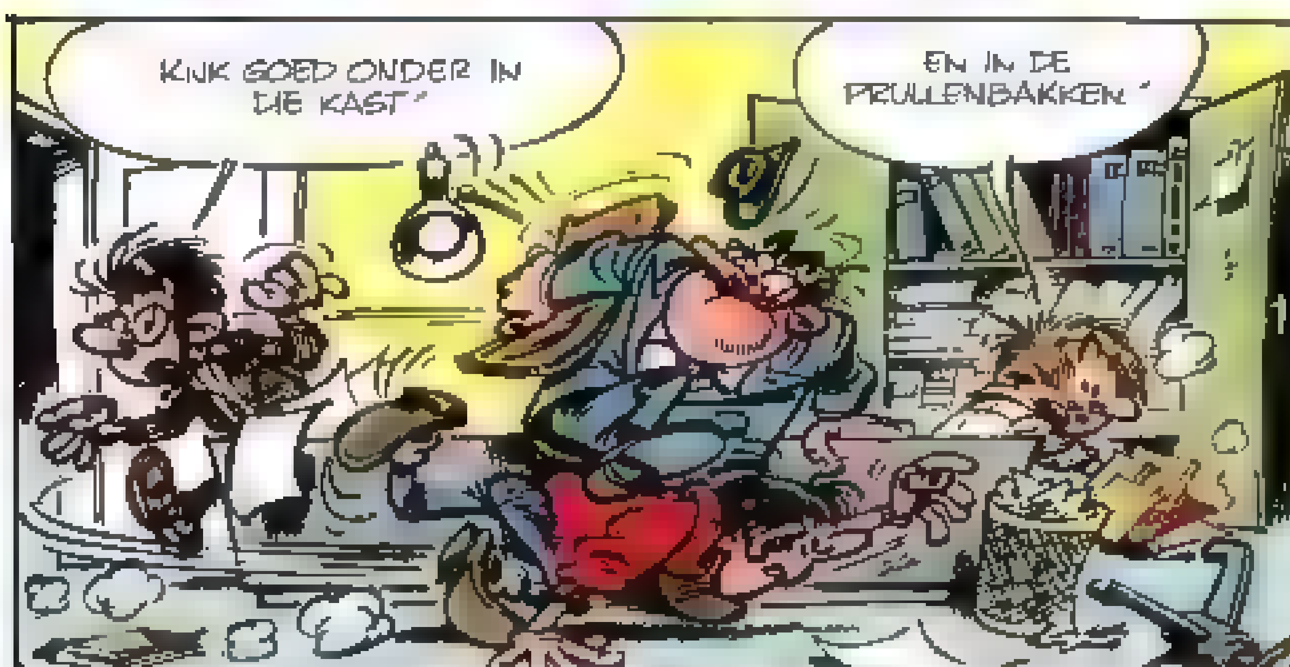
Op deze brief hoef ik wel geen kommentaar meer te geven. Wij kunnen al onze jonge vrienden slechts aanraden het voorbeeld van de jonge Franquin te volgen. Laat je moeder de Thomy- en Trott-produkten kopen. Verder wensen wij de jonge André het allerbeste. Die jongen brengt het nog eens ver !

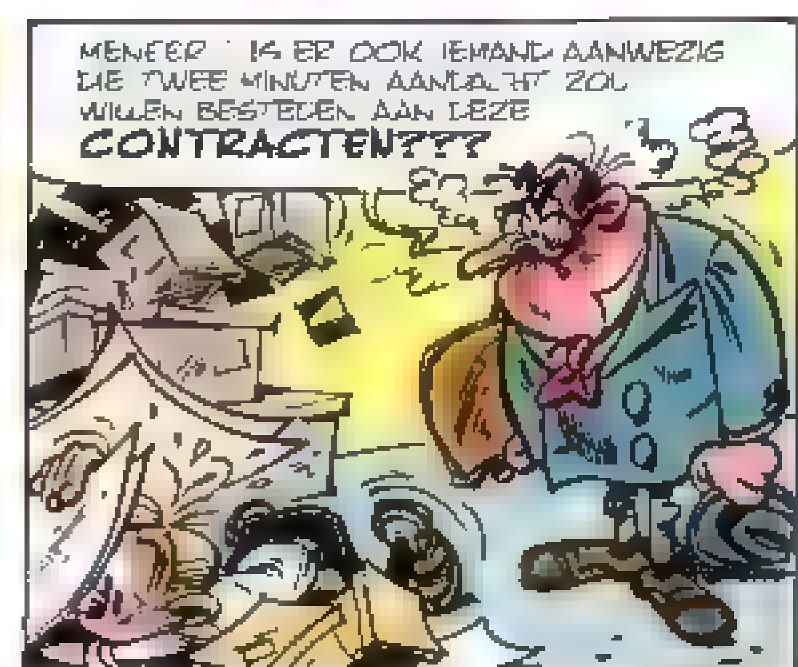

GRRRMMMBLM GRMBLLLM...
ROBBEDOES
UITGEVERIJ

MENEER KNABBERNOOT? DIE RENT NET DIE KANT UIT.

HET IS MISSCHIEN AL TE LAAT!

NEE! HIER NIETS..
AIAIAIAIAI! 'K KIJK DAAR EVEN..

KIJK GOED ONDER IN DIE KAST!
EN IN DE PRULLENBAKKEN!

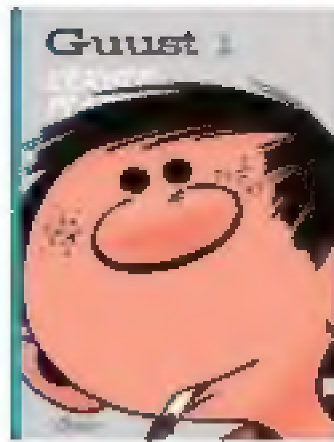

MENEER! IS ER OOK IEMAND AANWEZIG DIE TWEE MINUTEN AANDACHT ZOU WILLEN BESTEDEN AAN DEZE CONTRACTEN???

EET ZE MAAR OP! ZIET U DAN NIET DAT WE GROTE PROBLEMEN HEBBEN? DIT IS EEN KWESTIE VAN LEVEN OF DOOD!

NEE, IK BEN M'N ZENUWEN NIET MEER DE BAAS, MENEER DUPUIS! JA... DRIE VAN GUUSTS VIJFENTWINTIG WITTE MUIZEN ZIJN 'M GESMEERD EN WE VINDEN OOK MAAR TWEE VAN DE VIJF KATTEN TERUG..
ZE ZATEN IN HUN KOOI.. IK HEB ME VERGIST BIJ HET TELLEN... HIHIHI!

ALLES VAN

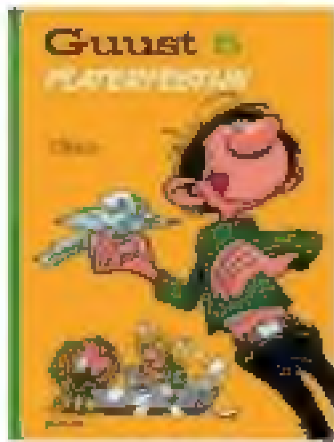
GUUST

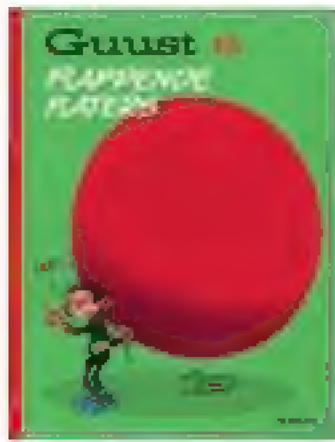

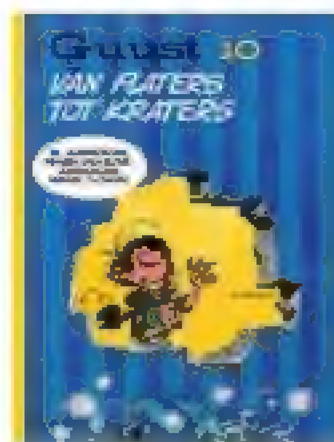

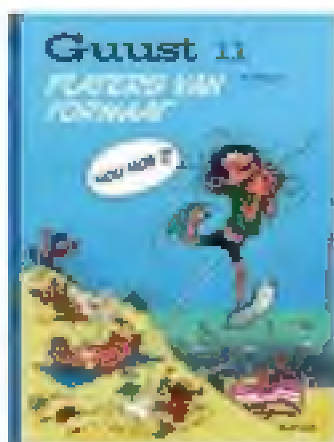

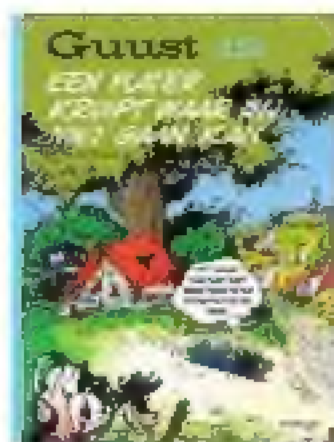

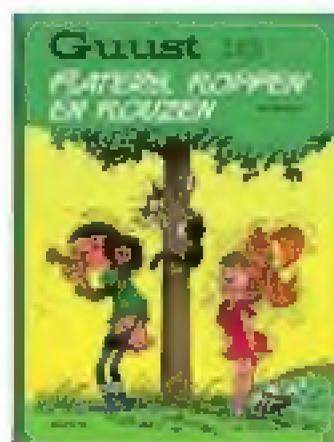

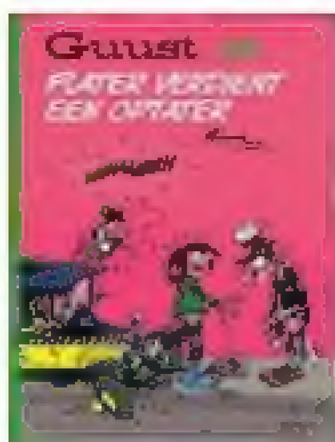

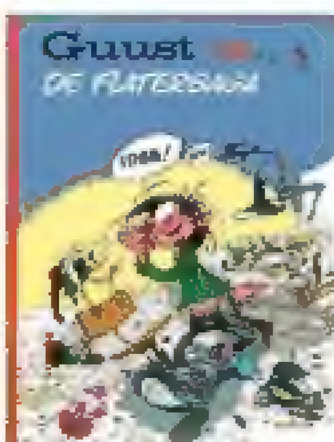

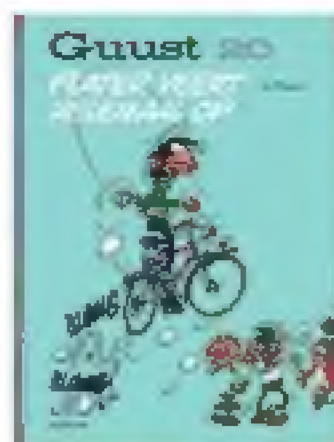

Restauratie van de inkleuring FRÉDÉRIC JANNIN
Kleuradvies ISABELLE FRANQUIN
Grafisch ontwerp ALEXIA DE VISSCHER, DELPHINE PLATTEEUW
Vertaling en lettering: BOOMI, WINGENE
Fotogravure facsimiles ILAN WEISS, MARTIN SCHRIJVERSHOF
Fonten: SPECULOOS

D/2020/0089/278
ISBN 978-90-314-3876-1

Gedrukt in Servië door Publikum.

Dit album is gedrukt op papier dat afkomstig is uit ethisch beheerde bossen.

WWW.DUPUIS.COM

SNIF